

UFO-VISION

Nr. 6

Skandinavisk UFO Information

UY
ty

Archives for UFO Research
Arkivet för UFO-forskning
Box 11027
SE-600 11 Norrköping
Sweden

UFO-Vision, nr. 6

Ved Kim Møller Hansen

© SUFOI & forfatterne, marts 1998
Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copy-Dan og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Redigering, bearbejdelse og layout:
Kim Møller Hansen

Oversættelser:
Flemming O. Rasmussen

Redigeringen er afsluttet den 14. marts 1998.

Forsideillustration: Rosa Lottis oplevelse gengivet på forsiden af det italienske ugeblad *La Domenica del Corriere* i 1954. Tegningen er venligst udlånt af *Mary Evans Picture Library*. Læs også Hilary Evans' artikel om sagen i dette nummer af UFO-Vision.

UFO-Vision udgives af
Skandinavisk UFO Information (SUFOI),
Postboks 6, 2820 Gentofte, tlf. 70 20 11 22.

Printed in Denmark, marts 1998.
Trykt hos Kolding Trykcenter A/S.
ISSN 0902-2341
ISBN 87-87628-74-0
DC 13.905

Bøger, videoer, tidsskrifter m.m., som ønskes omtalt i UFO-Vision, bedes sendt direkte til redaktionens adresse:

UFO-Vision
Kim Møller Hansen
Ellekiersvej 14, Benløse
DK-4100 Ringsted

Kære læser

I denne udgave af **UFO-Vision** kan vi med eneret i Danmark bringe oversættelser af to kapitler fra bogen *UFO 1947-1997. From Arnold to the Abductees: Fifty Years of Flying Saucers* udgivet af John Brown Publishing Ltd, London 1997. Bogen er anmeldt af Ole Henningsen på side 26-27. De to kapitler skrevet af henholdsvis Dennis Stacy og Hilary Evans bringes side 3-15 (*Otte dage, der skabte ufologien*) og side 28-37 (*Det 20. århundredes myte*).

Ikke overraskende har ufologiens 50 års jubilæum sat sit præg på det seneste års udgivelser og dermed også på nærværende udgave af *UFO-Vision*, men vi ser dog også nærmere på bl.a. parodier på science fiction film. Læs Søren Thomas' artikel side 40-44.

De fleste anmeldte bøger er engelsksprogede. Hvordan køber man nemt og billigt disse? Her er der naturligvis mange muligheder. Af egen erfaring kan jeg anbefale **Excalibur Books** i Nordirland. Her kan man købe bøger via VISA/Mastercard/Eurocard. Priserne er rimelige, og leveringen er hurtig og sikker.

Adressen er: Excalibur Books,
Rivenoak, 1 Hillside Gardens, Bangor, Co.
Down, BT19 6SJ, Nordirland.

God fornøjelse med *UFO-Vision* nr. 6.

Kim Møller Hansen

Vil du læse mere om ufoer?

Så tag en kopi af denne kupon, udfyld med navn og adresse, og send den til:
SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte.

Så får du tilsendt et gratis nummer af tidsskriftet *UFO-Nyt* og en fortegnelse over bøger, plakater, videofilm m.m., som kan købes hos SUFOI.

Ja, tak. Send mig venligst et **gratis** nummer af *UFO-Nyt* og fortegnelsen over salgsmaterialer.

Navn: _____

Adresse: _____

Otte dage, der skabte ufologien

Af Dennis Stacy

Den moderne ufo-æra så dagens lys om eftermiddagen den 24. juni 1947, da piloten og forretningsmanden Kenneth Arnold fortalte, at han havde set ni, sølvfarvede, halvmåneformede objekter flyve med stor fart nær Mt. Rainier i staten Washington. Der var set uforklarlige flyvende objekter før den dag. I Anden Verdenskrigs sidste dage, blot for at nævne et eksempel, så krigens parter lysende kugler flyve rundt på nattenhimlen. Og det drejede sig ikke om kendte flyvende objekter eller naturlige fænomener. De allierede kaldte dem "foo-fighters", hvor foo var en forvanskning af det franske ord for "ild" (feu). Kort efter krigens afslutning kom der utallige rapporter om de såkaldte "spøgelsesraketter" fra de skandinaviske lande.

Men det var Kenneth Arnolds observation, der skabte den globale interesse, som nu et halvt århundrede senere stadig ikke vil slippé sit tag i folk. Denne interesse eller fascination er stærkere nu end på noget andet tidspunkt i de forløbne 50 år. Her mod slutningen af det 20. århundrede og ved begyndelsen af det næste årtusinde er ufoer allestedsnærværende i hvert fald hos Vestens befolkning. Hvad enten de har invaderet vores planets luftrum eller ej, har de i hvert fald oversvømmet vore teatre, tv-modtagere, ugeblade og bøger. I nogle tilfælde endda den daglige konversation og i andre vores ellers uforstyrrede søvn. Ufoer bliver også i almindelighed antaget for at være synonymt med besøg af ikke-jordiske, et individuelt og kulturelt begreb,

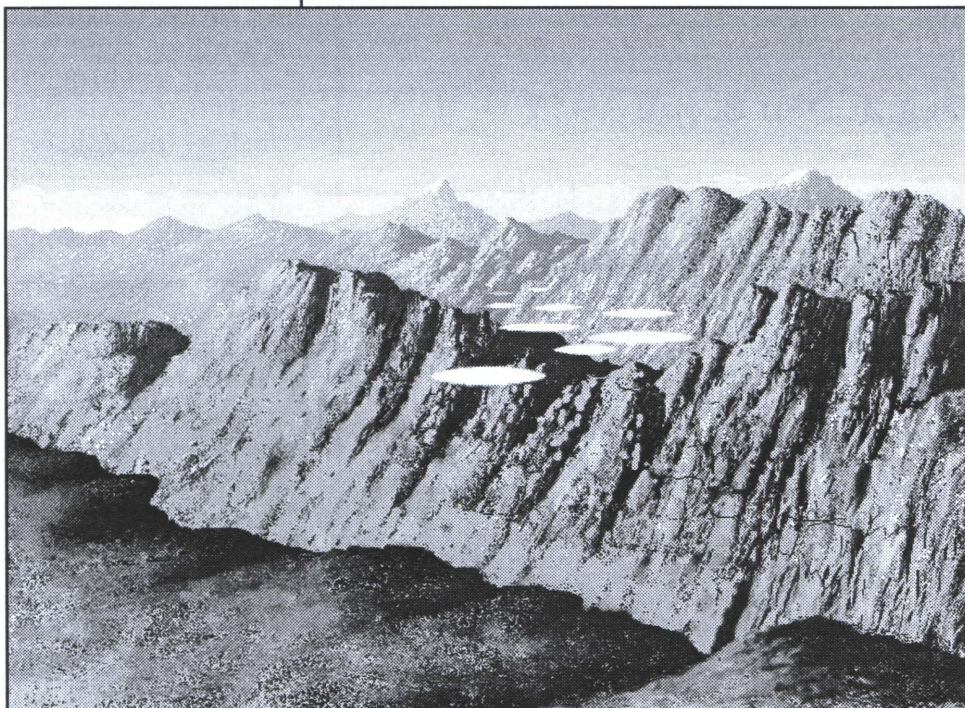
som ingen forestillede sig lige efter den seneste store krig.

Men så kom Arnold. Og 50 år senere er vi her. De følgende otte dage eller begivenheder, som er udvalgt blandt mange andre gode kandidater, viser, hvordan vi er kommet fra dengang til nu.

Dag 1: Den 24. juni 1947

Charles Fort sagde engang, at "opmålingen af en cirkel kan begynde hvor som helst." Historikere foretrækker nøjagtige tider og nøjagtige steder, så derfor må vi antage, at den moderne ufo-æra begyndte netop denne dag med Kenneth Arnolds observation af de ni skinnende, halvmåneformede objekter ved den amerikanske nordvestlige stillehavskyst.

Set i bakspejlet og sammenlignet med det, som fulgte, synes Arnolds observation yderst beskeden, nærmest dagligdags set ud fra nutidens standard. Sandt nok, de objekter, som han så, havde nogle usædvanlige kvaliteter: deres hastighed og manglen på synlige strukturer. Det var Arnolds henvendelse til offentligheden, der gav resultatet. Snart dukkede et utal af

(Tegning:
Dezső Sternoczky)

lignende rapporter op - i sidste halvdel af 1947 alene i USA over tusinde.

Arnolds observation skabte begrebet "flyvende tallerkener" og dermed hentydningen til fysiske objekter. Begrebet blev oprindeligt skabt af en anonym redaktionssekretær, da han skrev "flying saucer" i en overskrift. Siden har begrebet fundet vej til de flestes bevidsthed og er blevet oversat til næsten alle sprog. På samme måde som Arnolds observation og dens eftervirkninger skabte et ejendommeligt, amerikansk udtryk for den slags rapporter, gav den også kritikerne et værktøj, som de kunne bruge til at så tvivl ved rapporterne. Så sent som i 1995 kunne skeptikeren og luftfartshistorikeren Curtis Peebles stadig tilskrive ufo-fænomenets fødsel og opvækst som et resultat af en lokal "atom-angst", kulturel paranoia og andre eksistentielle bekymringer, og at ufo-rapporterne ikke var andet end amerikansk efterkrigseksport i lighed med Coca Cola, Ford-biler, Hollywood-film og transistorradioen.

Et år senere sagde den franske folklørist Michel Meurger om især ufo-bortførelserne, at "troen på ikke-jordiske kidnappere var lånt fra science fiction og tilpasset den voksende mistro, som amerikanere har til deres sociale omgivelser. Skønt det symbolske i bortførelserne og de følgende undersøgelser erkender indbyggerne i en magtfuld stat, at de er magtesløse. Når de ikke er i stand til at klare den truende fremtid, har de skabt den ultimative virkeliggørelse af et videnskabeligt herredømme og kontrol: kirurger fra det ydre rum..."

Dag 2: Den 8. juli 1947

Den næstvigtigste dag i ufo-historien fandt sted nøjagtig to uger efter Arnolds observation. Tirsdag den 8. juli 1947 "blev de mange rygter om flyvende tallerkener virkelighed", begyndte en forsideartikel i Roswell Daily Record. Med baggrund i en officiel pressemeddelelse bemærkede artiklen, at efterretningskontoret hos 509. Bomb Group ved Roswell Army Air Field havde været så "heldig at komme i besiddelse af en diskos gennem samarbejde med en af de lokale landmænd og sheriffs kontor i Chaves Country."

"Det flyvende objekt landede på en ranch nær Roswell engang i sidste uge. Da der ikke var telefon på ranchen, opbevarede landmanden diskossen, indtil han var i stand til at kontakte sheriffens kontor. Sheriffen

kontaktede major Jesse A. Marcel på Efterretningskontoret ved 509. Bomb Group.

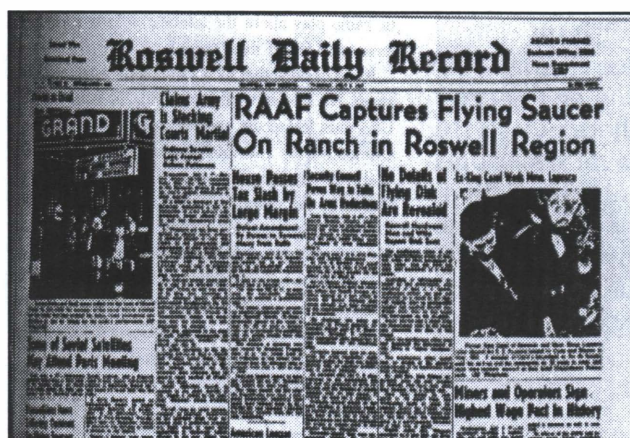
Diskossen blev øjeblikkelig hentet hos landmanden. Den blev undersøgt på Roswell Army Air Field, hvorefter major Marcel straks sendte den videre til en højere instans."

Artiklen fik både national og international bevågenhed om ikke andet af den grund, at 509. tilfældigvis var den eneste i verden, der lå inde med atombomber - de samme som havde pulveriseret Hiroshima og Nagasaki i slutningen af Anden Verdenskrig.

Men lige så hurtigt som Roswell hændelsen dukkede op, lige så hurtigt forsvandt den igen ud af søgelyset. Samme eftermiddag indkaldte general Roger Ramey, chef for Eighth Air Force, til pressekonference i sit hovedkvarter i Fort Worth, Texas. Ramey fortalte en håndfuld journalister, at den flyvende tallerken ikke var andet end en almindelig vejrballon.

Sådan røg denne sag ud i glemslens mørke til en dag i januar 1978, da atomfysikeren og ufoforskeren Stanton T. Friedman løb på major Marcel, som nu var gået på pension og boede i Louisiana. Den historie, som Marcel fortalte i et interview, satte virkelig noget i gang:

Mandag den 7. juli 1947 ankom landmanden Mac Brazel til Roswell med nogle mærkelige dele fra noget, som var styrtet ned på hans ranch (Der var nu udsat en dusør på op til 3.000 dollars for en flyvende tallerken). Sheriffen tilkaldte hæren, og major Marcel, efterretningsofficeren ved 509., tog af sted for at undersøge sagen. Han og løjtnant Sheridan Cavitt fra kontraspionageafdelingen fulgte med Brazel til ranchen. De ankom for sent til, at de kunne foretage sig noget den samme dag. Men næste dag viste Brazel dem, hvad Marcel betegnede som et stort område med vragdele. De fyldte en stabsbil og en jeep med materiale, og de to militærpersoner vendte tilbage til Roswell, hvor basens kommandant oberst William Blanchard udsendte en

pressemeldelse om fundet af den flyvende diskos.

Marcel var så ophidset over det, han havde fundet, at han tog nogle stykker med hjem for at vise hustruen, Viaud, og sin 11-årige søn, Jesse Junior, dem.

I et følgende interview (han døde i 1986) fortalte Marcel om stykkernes mirakuløse natur: så lette og alligevel så stærke, at man ikke kunne slå buler i dem med en forhammer eller brænde dem med en lighter. Han sammenlignede dem med den letvægtsfolie, som cigaretter var pakket i dengang. Sønnen Jesse, som nu er militærlæge ved Army Air National Guard, kan både under hypnose og ved fuld bevidsthed erindre små I-formede bjælker med mærkelige hieroglyfagtige symboler.

I 1980 udkom den første bog om Roswell-hændelsen. Det var *The Roswell Incident* (På dansk: *Ufoet der styrtede* [1]) af Charles Berlitz og William Moore, med Friedman som primær-researcher.

Hændelsen er blevet den mest undersøgte og omtalte sag i ufo-historien med deraf følgende turistindustri. I Roswell, en by med 50.000 indbyggere, er der to museer med udstillinger om sagen. Det ene fejrede i stor stil

hændelsens 50 års dag i sommeren 1997. Der er også udgivet utallige bøger og videoer og en spillefilm [2], sikkert kun den første i en række. I Roswell-området er der flere forskellige nedstyrtningssområder, der alle konkurrerer om at få fat i de besøgendes dollars. Hændelsen har også for nylig været genstand for to af flyvevåbenets undersøgelser og en forespørgsel til Government Account Office. Ingen af de to instanser har dog fundet noget, der beviser, at et ikke-jordisk fartøj med en omkommet besætning blev bjærget.

Når man spørger om, hvilken ufo-hændelse der er den bedste, vil mange ufologer uden hensyn til deres omdømme nok pege på Roswell-hændelsen. Det hele står og falder tilsyneladende med det formodede røgslør, som regeringen angiveligt skulle have lagt ud over hele sagen. I 1994 var ufologen Kent Jeffrey i stand til samle over 20.000 underskrifter fra hele verden i et forsøg på at få USA's præsident til at give ordre til, at alle regeringsdokumenter om ufoer og ikke-jordisk liv blev deklassificeret.

Men Roswell-sagens betydning i

ufo-historien har dog også fået nogle skrammer for nylig. Et selvudnævnt vidne, en tidligere ansat ved et lokalt museum, underholder forskerne med en historie om, at en sygeplejerske i hans bekendtskabskreds havde været med til en obduktion af et ikke-jordisk lig. Da forskerne fortalte, at der aldrig havde været ansat en sygeplejerske med det oplyste navn i Roswell, indrømmede han, at han havde givet dem et forkert navn og nægtede at oplyse det rigtige.

I 1996 dukkede flere dårlige nyheder op vedr. Roswell-sagen i form af ufo-dokumenter fra 1947. De var blevet frigivet efter loven om offentlighed i forvaltningen. Det "værste" i dokumenterne var nok udvekslingen af oplysninger mellem generalmajor C.P. Cabell, leder af efterretningstjenesten ved U.S. Air Force, og oberst H.M. McCoy, chef for efterretningstjenesten ved Air Material Command ved Wright-Patterson Air Force Base, Dayton, Ohio. Det var her, alle

vragresterne fra Roswell blev sendt hen.

I et TOP SECRET memo dateret den 11. oktober 1948 omtaler Cabell den politik, der var ved offentliggørelsen af ufo-rapporter, og han ønsker en tilbundsgående undersøgelse af alle oplysninger om ufo-problemet. McCoy svarer i

et SECRET memo på tre sider med titlen "Hændelser med flyvende tallerkener i USA" dateret den 8. november 1948. Kort resume:

"6. Selv om forklaringen på mange af hændelserne kan findes i mange af de undersøgelser, som er beskrevet i det følgende, er der fortsat en del rapporter, som ikke kan forklares. Indtil videre findes der ikke et fysisk bevis for de uopklarede observationer...

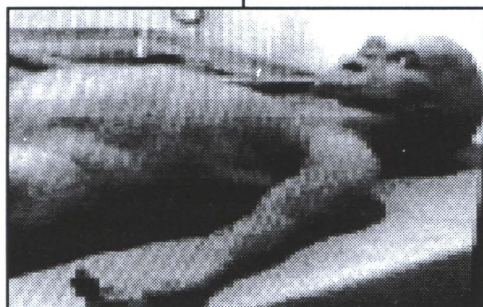
8. Muligheden for, at de rapporterede objekter er fartøjer fra andre planeter, kan ikke afvises. Der mangler dog håndgribelige beviser på den mulighed."

Det er ret interessant, at Charles Forts første og måske eneste optræden i et regeringsdokument finder sted i samme brev:

"9. Der er en henvisning til *The Books of Charles Fort* med en introduktion af Tiffany Thayer og udgivet 1941 af Henry Holt & Co., New York, N.Y. Det ser ud til, at lignende fænomener er set og rapporteret i forrige århundrede, måske tidligere."

McCoy fortsætter:

"10b. Der er endnu intet endeligt bevis

på, at uidentificerede flyvende objekter, ud over dem vi kender som balloner, er virkelige luftfartøjer.

10c. Selv om det er klart, at der er blevet set nogle typer af flyvende objekter, kan disse objekters natur ikke afgøres, før et fysisk bevis, såsom vragresterne ved en nedstyrtning, dukker op."

Memoet bærer præg af det, som McCoy tidligere har givet udtryk for. På et møde med Air Force Scientific Advisory Board den 17. marts 1948 sagde McCoy til forsamlingen på 31 videnskabsmænd og teknikere:

"Vi har et nyt projekt - Project SIGN - som nok overraskende for jer er dannet efter det såkaldte massehysteri i sommers, hvor mange så uidentificerede flyvende objekter eller skiver. Det kan vi ikke tillade os at grine af. Vi har over 300 ikke-offentliggjorte rapporter fra meget kompetente personer - som fx dr. K.D. Wood - og vidner i flyvevåbenet og personale i flyselskaberne, alle folk med meget stor erfaring. Vi gennemgår alle rapporter. Jeg kan godt fortælle, at vi ville give meget for, at sådan et ville styrte ned her i området, så vi kan finde ud af, hvad det er."

De ivrigste tilhængere af Roswell-sagen som århundredets ufo afviste McCoys

udtalelser med et skuldertræk: Enten var han ikke en del af inderkredsen, eller også løj han.

Dag 3: Den 19. juli 1952

Sent om eftermiddagen lørdag den 19. juli 1952 så Edward Nugent, flyveleder i Washington National Airport ved USA's hovedstad, syv ekkoer på radarskærmen. I de næste mange timer dukkede mål op og forsvandt igen på mindst tre forskellige

radarskærme. Dette førte til, at tre hurtigtflyvende jagere gik på vingerne fra den nærliggende Newcastle Air Force Base. Piloterne var ikke i stand til at få visuel kontakt. I samme tidsrum så adskillige mennesker på jorden og personale i civile fly farvede lyskugler. Den følgende aften gentog begivenhederne sig.

En uge senere, om aftenen den 26. juli, dukkede de uidentificerede mål op igen. Besætningen på en B-25 bomber på vej direkte mod et af målene så kun en båd på Potomac floden. De anså båden for at være årsag til det ukendte radarekko. Senere blev to F-94 jetfly sendt op fra Newcastle for at se nærmere på sagen. En af piloterne, løjtnant William Patterson, rapporterede fire hvide "lyskugler", som nærmede sig hans fly og derefter fløj væk. Den anden pilot fik ikke visuel kontakt.

Den 29. juli slog Pentagon dørene op for den største pressekonference siden Anden Verdenskrigs afslutning. Lederen af flyvevåbenets efterretningstjeneste generalmajor John A. Samford fortalte, at det var temperaturinversioner, der havde skabt de falske radarekkoer og dermed observationerne ved Washington National Airport. Project Blue Book, som undersøgte ufo-rapporter for flyvevåbenet, forklarede senere observationerne som "meteoror kombineret med observatørernes ophidselse".

Ifølge den amerikanske ufolog Jerome Clark "blev Washington-hændelsen en betydelig del af ufo-historien. Der opstod en frygt for, at ufo-rapporterne, hvis ikke ufoerne selv, kunne være en trussel mod den nationale sikkerhed." (Den militære kommunikation havde i to weekender i juli været forstyrret af ufo-"støj".)

Som en følge af observationerne sammensatte CIA, Central Intelligence Agency, et panel af videnskabsmænd, som skulle se på ufo-problemet. På et møde i januar 1953 konkluderede panelet, at "de nationale sikkerhedstjenester øjeblikkelig skulle tage skridt til at fjerne den specielle status og aura af mystik, som de har givet de uidentificerede flyvende objekter."

Initiativet skulle vise sig ikke at bære frugt - at dømme ud fra emnets popularitet i dag. Så snart panelet og dets anbefalinger blev kendt, blev CIA i mange ufologers øjne sat i forbindelse med den voksende og verdensomspændende sammensværgelse og sløring, som nogle foretrækker at kalde det "Kosmiske Watergate".

Dag 4: Den 15. oktober 1957

Måske var det kun et spørgsmål om tid, før det første ufo-sex-tilfælde dukkede op. Ifølge nogen af de tidlige 1950'ers "kontaktpersoner" - dem, der påstod at de havde mødt besætninger fra flyvende tallerkener - var dette allerede sket. Men de fleste af de mandlige kontaktpersoners påstande var lette at afvise. I de fleste tilfælde så ufoernes besætningsmedlemmer ud som dig og mig, blot flottere. Det gjaldt især de kvindelige besætningsmedlemmer. Tag fx Aura Rhanes, som angivelig var kaptajn for en "pram" fra planeten Clarion. Clarion kunne ikke ses af Jordens astronomer, da den var gemt bag Månen, mens den kredsedde om Solen. Ifølge kontaktpersonen Truman Bethurum "var hun en vidunderlig kvinde, mindre end nogen af de (otte) mænd, elegant påklædt, og med kulsort hår og olivenagtig teint."

En noget mere særpræget rapport kom fra staten Minas Gerais i Brasilien. Som følge af den stærke varme pløjede Antonio Villas Boas familiens mark om natten den 15.-16. oktober 1957. Omkring kl. 1 så han en "rød" stjerne på himlen komme nærmere og nærmere. Objektet fløj lavt over ham og landede i nærheden. Det var ægformet og havde tre ben.

Traktorens motor gik i stå. Villas Boas forsøgte at flygte, men fire små væsener omringede ham og bar ham op ad en stige og ind i objektet. Indenfor var der yderligere fem hjelmklædte væsener, som tog tøjet af ham, gned ham ind i en slags væske og førte ham ind i et andet rum, hvor de tog en blodprøve fra undersiden af hagen. Han blev ladet alene i rummet, hvor en grå røg fik ham til at kaste op.

En "smuk" nøgen kvinde, ikke helt som en jordisk kvinde, trådte ind i rummet. Villas Boas blev "stærkt seksuelt ophidset", en reaktion han tillagde den væske, som han blev smurt ind i tidligere. De havde samleje to gange, en oplevelse, som ikke helt faldt i hans smag. "Nogle af de gryntelyde, der kom fra hende...gav mig det ubehagelige indtryk, at jeg lå med et dyr," sagde Villas Boas til de brasilianske forskere ufologen Joao Martins og dr. Olavo T. Fontas, professor i kirurgi ved den nationale medicinske skole. Ifølge Villas Boas pegede "kvinden" på sin mave, smilede og pegede på himlen, før hun forsvandt. Måske ønskede de blot en "god avlshingst til at forædle deres afkom," sagde han. Villas Boas' historie var så fantastisk og sensationel, at selv de oprindelige undersøgere modstræbende offentliggjorde

den. Faktisk blev den ikke almindelig kendt før i 1965, da Gordon Creighton skrev en række artikler om sagen i *Flying Saucer Review*, som dengang var et af de mest velansete ufo-tidsskrifter. Samme år blev Betty og Barney Hills bortførelse fra september 1961 berømt som følge af journalisten John G. Fullers udgivelse af bogen *The Interrupted Journey*.

Villas Boas' oplevelse var forløberen for mange bortførelser med en tvungen seksuel kontakt. Om historien er sand eller opdigtet, står hen i det uvisse, men i en lang periode var mange amerikanske og europæiske ufologer meget skeptiske over for de ufo-rapporter, som de modtog fra Syd- og Mellemamerika.

Dag 5: Den 25. marts 1966

Observationerne havde ikke den store betydning. Men biproduktet havde betydning. Om aftenen den 20. marts 1966 så lederen af Hillsdale College, Hillsdale, Michigan, sammen med 87 kvindelige studerende et glødende objekt, der lignede en fodbold, svæve over et sumpet område. Pludselig fløj det over mod kvindernes sovesal. Lyset blev svagere, når en bil nærmede sig, og igen "klarere, når bilen forsvandt". Den efterfølgende dag så to politibetjente og tre andre et stort glødende objekt over et sumpet område nær Dexter, 100 km fra Hillsdale.

Hvad angår ufoer var disse fænomener forholdsvis trivielle. Men antallet af vidner, over 100, gav national opmærksomhed, og fik medierne til at forlange en forklaring. Den 25. marts henvendte dr. J. Allen Hynek, astronomisk konsulent for Project Blue Book, sig til en meget stor forsamling i Detroit Press Club - den største forsamling i klubbens historie. Hynek antydede, at de sete lys blot var selvantændt gas, som stammede fra de rådende planter i sumptene - populært sagt "sumpgas".

Offentlighedens reaktion kom prompte. Aviserne var hurtige til at gøre nar af den forklaring, at et ufo, hvad det så end var, så let kunne affejes som sumpgas. Offentlighedens indtryk var, at flyvevåbenet hellere ville bruge en letkøbt forklaring end at foretage en videnskabelig undersøgelse af den slags rapporter. Hyneks rygte led ubodelig skade. Han trak senere sumpgas-forklaringen tilbage og dannede Center for UFO Studies, CUFOS.

Gerald R. Ford (dengang republikansk repræsentant for staten Michigan, leder af mindretallet i Repræsentanternes Hus og senere præsident efter Nixon) forlangte, at

“den amerikanske befolkning fik en bedre forklaring, end den flyvevåbenet gav.” Resultatet blev, at House Armed Services Committee holdt den første kongreshøring om ufoer den 5. april 1966.

En anden fulgte i juli 1968 i House Science and Aeronautics Committees regi. Høringen satte gang i en kædereaktion, der på længere sigt tillod flyvevåbenet helt at trække sig ud af aktiv ufo-forskning. Det endte med, at flyvevåbenet indgik en 500.000 dollars kontrakt med University of Colorado, Boulder, som så foretog en videnskabelig undersøgelse af fænomenet. Fysikeren Edward U. Condon blev leder af projektet. På trods af indbyrdes stridigheder brugte flyvevåbenet den 17. december 1969 den rapport, som blev kendt under navnet Condon Rapporten, som basis for en beslutning om at lukke Project Blue Book for altid.

Dag 6: Den 2. november 1968

I bind 3 af sin *UFO encyclopedia: High Strangeness* gennemgår Jerome Clark “dr. X’s sag”, og betegner den “som én af de mest fantastiske ufo-beretninger, han nogensinde har hørt. Til forskel fra andre bizarre ufo-beretninger er denne ledsaget af et fysisk bevis af sælsom art.”

Sidst i oktober 1968 huggede en anonym fransk læge sig i benet med en økse, da han kløvede brænde på sin ejendom i det sydlige Frankrig. Han måtte tilbringe fire dage i sengen.

Tidligt om morgenen den 2. november blev han vækket af sin 14 måneder gamle søn. Mens han fyldte sutteflasken, bemærkede X nogle lysglimt, der kunne ses gennem persiennen. Det regnede og trak op til storm. Lysglimtene blev ikke efterfulgt af torden. Han åbnede dørene ud til terrassen for bedre at kunne se lysene. Til sin store overraskelse så X to lysende, cylinderformede objekter flyve gennem dalen på hans højre side. De var ens og sølvfarvede med hvidt lys foroven og mørkerødt forneden.

Begge cylindre havde to antenner, en foroven og en forneden. Fra dem begge kom en klar lysstråle nedad. De lysglimt, som først havde tiltrukket sig hans opmærksomhed, kom fra en antenne på den venstre cylinder. De to objekter nærmede sig hinanden, og deres søgelys tegnede et “X” på himlen, før de smeltede sammen til ét lys. Ifølge dr. X fløj de to objekter ind i hinanden og blev til ét, som så fløj hen mod terrassen, hvor han stod. Den samlede lysstråle ramte lægen, og der lød et højt brag. Så forsvandt både objekt og lys. En

hvid “tråd” næsten som “flydende lys” blev tilbage, sprang op mod himlen og skrumpede ind til en plet, der så forsvandt med et brag.

Dr. X skrev med det samme en rapport om det, han havde set, og forsynede den med skitser. Derefter vækkede han hustruen. Det var hende, der opdagede, at han nu havde glemt alt om såret på benet. Det var helet. Mere mirakuløst var, at et sår han havde fået ti år tidligere, da han trådte på en landmine i Algeriet, også begyndte at hele de næste dage. En af familiens venner, der tilfældigvis var den franske ufolog Aimé Michel, som har skrevet flere klassiske bøger og artikler om ufoer, hørte om sagen. Michel fortalte Jacques Vallee og andre om observationen, og endelig blev de medicinske fakta dokumenteret.

Det ville have været logisk, hvis dr. X’s observation allerede havde gjort sig fortjent til at blive betegnet enestående og havde indtaget sin plads i ufo-historien, men der skete mere. Kort efter hændelsen dukkede et rødt udslet med form som en ligebenet trekant op rundt om hans navle. Fænomenet var synligt med intervaller på tre uger. Det var tydeligt i to til tre dage, hvorefter det langsomt forsvandt i løbet af få timer. Mærkeligt nok dukkede det også op på sønnens mave.

Dette blev dog ikke slutningen på sagen. Familien blev snart plaget af poltergeist-fænomener. Dr. X hævdede, at han af og til mødte en fremmed, der havde kendskab til, hvad der skete i hans hus, og at han selv havde fået evnen til at levitere. Sådanne påstande strider ikke blot imod almindelig sund fornuft, de skræmmer også de seriøse ufologer, der går ind for videnskabelige undersøgelser. Hvis den ortodokse videnskab er skeptisk over for den ikke-jordiske forklaring på ufoerne, hvordan ville den så ikke reagere på påstande om mystisk helbredelse, trekantede udslet og udokumenteret levitation?

Der er dog ingen vej tilbage, for så vidt det drejer sig om ufo-rapporter. Som Arnold åbnede døren for mange lignende ufoer, således banede dr. X vejen for rapporter med paranormalt indhold og mærkelige eftervirkninger. I 1966 kunne den amerikanske ufolog Preston Dennett udarbejde et katalog med over 100 tilfælde, hvor en påstået “helbredelse” fulgte i kølvandet på en ufo-observation.

Dag 7: Den 21. oktober 1978

Vi har allerede hørt om sex i forbindelse med ufoer og også om påståede mirakuløse

helbredelser. Hvad med døden? Inden for ufologien er det altid svært at finde den "første" observation af en slags. Den 7. januar 1948 døde den 25-årige pilot kaptajn Thomas Mantell, som gjorde tjeneste ved Kentucky Air National Guard, da han forfulgte et ufo. Men var det metalliske objekt, som Mantell forfulgte, da han tabte bevidstheden som følge af iltmangel, virkelig et ufo? I første omgang blev det identificeret som Venus. Senere mente man, at det var en af de dengang hemmelige Skyhook-balloner.

Frederick Valentich-sagen var anderledes. Tidligt på aftenen den 21. oktober 1978 fløj den 20-årige Valentich fra Moorabin Airport i Victoria, Australien, over Bass Strædet til King Island, en tur der skulle tage omkring 70 minutter. Han nåede aldrig frem til King Island, og det eneste man hørte til ham, var en optagelse af samtalerne med ham på hans skæbnsvangre tur. En optagelse som flykontrollen i Melbourne frigav.

Kort efter kl. 19.00 spurgte Valentich Melbourne, om der var "nogen kendt trafik under 5.000 (fod)" i hans område. Han befandt sig i 4.500 fods højde. Melbourne svarede, at der ikke var "nogen kendt trafik", men Valentich blev ved og beskrev et stort objekt, som kort efter fløj rundt om ham. "Det ser ud, som om han leger", sagde Valentich. "Han flyver over mig to til tre gange...med en hastighed jeg (ikke kan) identificere."

"Bekræft, at du ikke kan identificere flyet," sagde Melbourne.

Til det svarede Valentich: "Bekræfter."

Han rapporterede så, at motoren i hans Cessna 182 begyndte at sætte ud. Som det næste siger Valentich:

"Det mærkelige fly svæver over mig igen...Det svæver, og det er ikke et fly."

Valentichs mikrofon står åben de næste 17 sekunder og transmitterer en skurrende metallisk lyd, før der bliver helt stille. Vraget af Valentichs fly blev aldrig fundet, selv om der blev sat en eftersøgning i gang. Det ville være latterligt at antage, at sådanne sager er almindelige eller pr. automatik kræver en forklaring, der ligger uden for al fornuft.

Valentichs meget omtalte forsvinden gentager blot den kendsgerning, at ufo-rapporter hverken er trivielle eller udelukkende et "amerikansk" fænomen.

først udgivet i 1996, men de begivenheder den handler om, fandt sted tidligt om morgenen den 30. november 1989. Sagen blev virkelig en sensation selv efter de "normale" ufo-bortførelsesstandarder.

Linda Napolitano hævder, at hun kort før kl. 4.00 blev transporteret tværs gennem sin lejlighed på 12. etage og ud gennem vinduet og ind i et stort ufo, der svævede i nærheden. Uden for bygningen og stadig i natkjole befandt hun sig i en stråle af blåt lys sammen med tre små, ranglede og smidige væsener med store øjne. Alle fire blev "beamed" om bord i ufoet i en scene som taget lige ud af *Star Trek*.

Som den førende forsker i påståede ufo-bortførelser var Hopkins selvfølgelig vant til sådanne sager. Men denne sag tog en uventet drejning pga. mærkelige meddelelser. Det begyndte med et brev mere end et år efter hændelsen, den 1. februar 1991. Det første brev var underskrevet af "politibetjentene Dan og Richard", som påstod, at de holdt parkeret under Franklin D. Roosevelt Drive den omtalte nat og så Lindas bortførelse gennem en kikkert nogle få blokke fra hendes bopæl. (Efter observationen forsvandt ufoet formodentlig i Hudson floden.)

Dag 8: Den 30. november 1989

Budd Hopkins' bog *Witnessed: The True Story of the Brooklyn Bridge UFO Abductions* blev

Meget overraskende modtog Hopkins endnu et brev i november 1991, to år efter den oprindelige hændelse. Dette brev var fra Janet Kimball (pseudonym), som påstod, at hun kørte over Brooklyn Bridge på det omtalte tidspunkt. Hun fortalte, at hendes bil gik i stå, da hun var vidne til det samme, som Linda, Dan og Richard allerede havde fortalt om.

Da Hopkins kulegravede sagen, viste den sig mere omfattende, end han havde forestillet sig. Dan og Richard indrømmede, at de ikke var almindelige gadebetjente, men var tilknyttet efterretningstjenesten. Der havde også været en "tredje mand" til stede, påstod de. Hopkins nævner ham ikke i sin bog, men det er almindeligt kendt, at det antageligt var Javier Perez de Cuellar, daværende generalsekretær for FN.

De anonyme Dan og Richard påstod senere, at der var mindst 25 andre livvagter og politikere under Franklin D. Roosevelt Drive den nat, hvor Linda blev bortført af et ufo. Linda har senere fortalt, at hun to gange blev kidnappet på gaden i New York af de to. Perez de Cuellar har benægtet ethvert kendskab til sagen. Ifølge Hopkins har ufologerne kun to valgmuligheder: enten er sagen et gigantisk fupnummer eller en magtdemonstration fra de ikke-jordiske.

I begge tilfælde bringer Linda-sagen emnet bortførelse ud, hvor det drejer sig om tro. Når alt kommer til alt: hvis FN's generalsekretær som påstået har været bortført, hvem er så offer eller mål næste gang? USA's præsident? Det viser også en trend i Hollywood-film og sensationsbøger her mod årtusindets slutning: enhver bog eller film skal være mere bemærkelsesværdig og sensationel end sin forgænger. Videnskaben har det på samme måde. Hvis det nyeste billede fra Hubble teleskopet ikke er bedre end det forrige eller ikke afslører noget nyt eller uventet, er der noget galt.

Dag 9

Den vigtigste dag i ufo-historien venter stadig i kulissen. Det er den dag, da de ukendte besøgende træder ud af skyggen og giver sig til kende over for en større menneskemængde - den såkaldte landing-på-plænen-ved-Det-hvide-Hus. Den er ikke sket endnu, og man kan blot tænke på, om der vil gå 50 år mere, uden at landingen finder sted. Sker det, vil alle spekulationer om ufo-fænomenets natur automatisk stå i et helt andet lys.

Men hvad vil der ske, indtil vi når frem til den niende dag? Uden en krystalkugle er

det ene gæt lige så godt som det andet. Når man ser tilbage, vil man nok mene, at det hele fortsætter i samme spor som i dag, hvor den ene påstand modsiger den anden, især når det endegyldige bevis mangler. Naturen hader vakuum, og ufologien er ingen undtagelse. Så længe fænomenet forbliver ukendt og uforklaret, vil vi komme med påstande, teorier og i nogle tilfælde endda med "beviser" af tvivlsom karakter.

En del af problemet er, at det er svært at komme med et negativt bevis, i dette tilfælde at ufoer ikke eksisterer. Selv om videnskaben på overbevisende måde kunne bevise, at vi ikke besøges af ikke-jordiske, betyder det ikke nødvendigvis, at vi ikke har fået besøg engang i fortiden (fortidsastronaut-teorien), eller at vi ikke vil blive kontaktet i fremtiden. Alt det, vi kan sige, er, at spørgsmålet om kontakt med andre intelligente livsformer - og hvad en sådan kontakt ville betyde - har stor betydning for homo sapiens som art. Håbet om at blive kontaktet af en højere intelligens vil sige mere om os, end det siger om de fremmede væsener, som foretager kontakten.

Påstandene om en ufo-sløring - udført af USA, USA's agenter og allierede - kan ses i samme sammenhæng. Enhver afvisning fra officielt hold i USA bliver taget som en sammensværgelse mod ufologer, der hævder, at de "misinformeres". En benægtelse bliver rutinemæssigt taget for en bekræftelse.

Det sædvanlige eksempel på, at regeringen kan holde på en hemmelighed, hvis den virkelig vil, er Manhattan Projektet, som resulterede i den første atombombe. Man glemmer dog, at på trods af krig og lignende, blev atomhemmeligheden lækket i løbet af få år, hvis ikke i løbet af få måneder, med det resultat, at Sovjetunionen kort efter krigen havde egne atomvåben. Det er simpelthen en umulighed, at en regering kan holde alt om ufo-fænomenet hemmeligt i 50 år.

Hvad vi har i dag, er en situation, hvor ufologien søger videnskabens godkendelse uden at kunne give noget til gengæld. Befolkningen er delt i to lejre. Spørger man om folks mening, vil et flertal fortælle, at de tror på ikke-jordisk liv og ufoer. Halvdelen af de adspurgte i en meningsmåling udført af Ohio State University og Scripps-Howard News Service i 1996 sagde, at de mener, at noget, der ligner "flyvende tallerkener, er virkelige, og at regeringen skjuler sandheden for os." En lignende undersøgelse i Tyskland viste, at 25 % af befolkningen mener, at fremmede rumskibe allerede er landet blandt os.

Et ubekræftet (og ubekræftet) rygte på Internet siger, at ufoer nu er det næstmest populære emne på World Wide Web efter sex. Mens jeg skrev denne artikel, foretog jeg en web-søgning på Roswell UFO Museum sidst i februar 1997. Det viste sig, at siden havde været besøgt af 34.918. Museet havde indtil oktober 1996 haft 129.000 besøgende - alene de seneste ti måneder 57.000. Det tal steg højst sandsynlig i 1997, hvor der var tale om et 50 års jubilæum.

Kort sagt er ufoernes tid nu kommet. I de seneste 50 år har de spillet en betydelig rolle. På verdensscenen har de stor betydning for mange, fra den ydmyge Rosenkrantz til den fyrstelige Hamlet. At være eller ikke at være, det er spørgsmålet. Svaret er, at antallet, om ikke nødvendigvis beviset, klart er på ufoernes side.

Noter:

1. *UFO'et der styrtede* udkom på dansk i 1981 på forlaget Bogan. I 1997 blev bogen genudgivet med titlen *UFO styrtet ved Roswell* (ISBN 87-7466-203-1, kr. 150,00). Desværre har de seneste 16 års udvikling i sagen ikke givet anledning til en opdatering med nye oplysninger, så den nye udgave bringer intet nyt for dagen.

2. *Roswell* (Viacom Pictures 1994, varighed: 88 min.)

Filmen genfortæller myten om nedstyrtningen ved Roswell. Filmens hovedperson, major Jesse A. Marcel, skildres som en ærlig soldat, der finder resterne af et nedstyrtet rumskib. Flyvevåbnet gør ham til grin, så ingen vil tro ham, og sandheden om nedstyrtningen kan forblive en dyb hemmelighed.

Dennis Stacy redigerer sammen med Patrick Huyghe det glimrende tidsskrift *The Anomalist*. Læs mere om bladet på adressen:

www.cloud9.net/~patrick/anomalist/STATEMNT.HTM

UFO'ernes verden

- klassiske beretninger Jorden rundt

"...Pludselig opdagede jeg mod syd et skinnende objekt...Det befandt sig ikke på vejen og lignede ved første øjekast en bil med bunden i vejret. Jeg troede, at det måske var nogle børn, som havde gjort det, for lige ved siden af objektet stod der to skikkelser i hvide kedeldragter. En af dem så ud til at dreje hovedet og kigge overrasket på patruljevognen.

Jeg havde kun holdt stille i nogle få sekunder og kørte nu hurtigt ned mod de to skikkelser i håb om at kunne hjælpe..."

Sådan fortæller betjent Lonnie Zamora. Den 24. april 1964 så han et ægformet fartøj uden for byen Socorro i staten New Mexico. Ved siden af fartøjet stod to ufonauter. Det amerikanske flyvevåben undersøgte Zamoras nærobervation af tredje grad, men fandt efter grundige undersøgelser ingen forklaring på hændelsen. Den er i dag en ufo-klassiker, ligesom de mange andre beretninger, der behandles i "UFO'ernes verden" skrevet af UFO-Nyts redaktør Kim Møller Hansen.

I perioden 1981-1986 var artikelserien "UFO-klassiker" et fast indslag i UFO-Nyt. Serien redegjorde for de berømte ufo-observationer, så både nye og "gamle" læsere kunne læse dem med udbytte. Artiklerne fremlagde så korrekte oplysninger som overhovedet muligt, med relevante gamle og nye kilder - og hvor det var muligt, blev sagerne opdateret med de senest tilgængelige undersøgelser, interviews etc. Nu er alle disse artikler samlet for første gang i "UFO'ernes verden".

"UFO'ernes verden" består af fire gennemillustrerede hæfter på i alt 212 sider!
Pris: **126,00 kr.**

Bestilling: "UFO'ernes verden" bestilles ved at indbetale kr. 126 + kr. 15 (porto/ekspedition), i alt **kr. 141**, på giro 9 11 77 25, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte. Skriv venligst "UFO'ernes verden" på modtagerdelen.

De italienske marsmænd

Når man læser amerikansk ufo-litteratur, får man det indtryk, at amerikanerne opfandt ufo-landingerne. Den italienske Rosa Lotti ufo-landing, som fandt sted den 1. november 1954, foregriber dog begivenhedernes gang og er fyldt med detaljer.

Af Hilary Evans

Det var allehelgensdag, og Rosa vågnede kl. 6.30 for at gå til den tidlige messe i Cennina Kirken. Hun medbragte en buket blomster, som hun ville ofre til den hellige jomfru. Hun havde sine sko og strømper i hænderne, så hun ikke fik dem svinet til med mudder. Da hun gik igennem skoven, blev hun overrasket over, at der stod et mærkeligt objekt mellem træerne. Hun havde ingen anelse om, hvad det kunne være, så hun fortsatte mod kirken. To små væsener, der var halvt så høje som mennesker, men ellers lignede mennesker, kom dog i vejen.

De talte til Rosa på et sprog, som hun ikke forstod, tog hendes blomster og strømper og smed dem ind i deres "raket". Her tog de en lille genstand og pegede på hende, som om de ville fotografere hende. Rosa blev bange og løb væk. Væsenerne gjorde intet forsøg på at følge efter hende. Da hun vendte sig, så hun, at de stadig stod ved deres "fartøj". Det var det sidste, hun så til dem.

Den 40-årige Rosa Lotti var en almindelig og respekteret bondekone og mor til fire. Undersøgere fandt ingen grund til at mistænke hende for at være hysterisk eller have en hallucination. Da hun fortalte sin sognepræst om hændelsen, forbandt han den med "dischi volanti", flyvende tallerkener, og antydte, at de væsener, som hun mødte, var "i Marziani".

Hvad forklaringen end er, er Rosas oplevelse en af de mere tiltalende såvel som en af de mest gådefulde nærobervationer.

"Jeg håber, at de en dag er i stand til at fange et af de væsener," bemærkede Rosas mand i et interview i 1977, "så vil vi få at vide, at min kone talte sandt."

Walter Molonis flotte tegning var på forsiden af det italienske ugeblad "La Domenica del Corriere" den 14. november 1954 blot to uger efter Rosa Lottis møde med "mænd fra Mars". (Tegning: Walter Moloni/Mary Evans Picture Library)

Hilary Evans er ufo-historiker og medejer af Mary Evans Picture Library (59 Tranquil Vale, London SE3 OBS), som bl.a. har mange ufo-relaterede billeder.

Lidt for langt ude

Af **Jeffrey B. King**

Budd Hopkins: *Witnessed. The True Story of the Brooklyn Bridge UFO Abductions*, Pocket Books, New York, 1996
ISBN 0-671-56915-5, hardcover, 399 sider.
Pris: US \$ 23.

Witnessed: The True Story of the Brooklyn Bridge UFO Abductions er kunstneren og ufo-forskeren Budd Hopkins tredje bog. Endnu en gang fortæller han om mennesker, som påstår, at de er blevet bortført af fremmede rumvæserne og udsat for diverse eksperimenter. Bogen fokuserer på de lidelser, som kvinden Linda "Cortile" (pseudonym) blev udsat for af både mennesker og fremmede væsener. Forfatteren hævder, at netop den beretning er det stærkeste bevis på, at "en stærk, ikke-menneskelig intelligens i al hemmelighed længe har bortført og eksperimenteret med mænd, kvinder og børn". Beviserne er dog meget tynde, måske de tyndeste, som Budd Hopkins nogensinde er kommet med.

Det er almindeligt kendt, at de påståede bortførelser ikke er noget bevis i sig selv. Hypnose bliver ofte anvendt til at afdække bortførelserne. Der kan dog stilles spørgsmåltegn ved, om hypnose virkelig kan lukke op for hukommelsen og afdække hændelser, som i vid udstrækning minder om kendte søvnforstyrrelser. Det svageste ved de påståede bortførelser er, at der ikke er egentlige vidner til hændelsen, selv om der angiveligt har fundet tusinder, hvis ikke millioner, bortførelser sted alene i USA. Hopkins mener selv, at han med denne bog kan afvise al kritik.

Lindas formodede bortførelse fandt sted kl. 3.15 den 30. november 1989. Det var fem måneder efter, at hun havde kontaktet Hopkins for første gang, og efter hun havde læst hans anden populære bog *Intruders*. Hun var også med i en af hans bortførelsesstøttegrupper. Dagen efter bortførelsen fortalte Linda Hopkins, at hun havde set et mærkeligt væsen i sit soveværelse. De nærmere detaljer dukkede op under hypnose

flere dage senere. Linda svævede ud gennem et lukket vindue i sin lejlighed højt oppe i et højhus og ind i et klart lysende ufo, der svævede uden for vinduet [1].

Hopkins fortæller, at det eneste usædvanlige i Lindas oplevelse var en ordveksling, som hun havde med de fremmede om bord: "NOBBYEGG." "NO KAVE. KAVE." "NOBBYEGG." "NO KAVE." Da hændelsen var så almindelig, havde Hopkins nær glemt den, da der var så mange andre sager.

I februar 1991 modtog han et brev fra to mænd, som kun underskrev sig med deres fornavne "Richard" og "Dan", også pseudonymer. De påstod, at de var politibetjente og havde overværet Lindas bortførelse fra deres politibil, som var parkeret i nærheden af Brooklyn Bridge. Richard og Dan hævdede, at de ikke vidste, om Linda stadig var i live. Derfor mente de, at de var nødt til at fortælle nogen om deres oplevelse 15 måneder tidligere. Richard og Dan opsøgte Linda i hendes lejlighed, uden Hopkins havde fortalt dem, hvordan de fik fat i hende [2].

Både Hopkins og Linda kontrollerede hos New York politi, om Richard og Dan var politibetjente. Det var de ikke. De skrev selv til Hopkins og fortalte, at de i virkeligheden var sikkerhedfolk, og at de den pågældende nat havde været vagter for en VIP, som også havde set bortførelsen. Det kom senere frem, at de tre mænd også blev kidnappet og transporteret til stranden, hvor de så Linda, omtalt af de fremmede som "Sandets Dame", tage prøver af sandet sammen med adskillige fremmede. Et af beviserne på denne latterlige hændelse skulle være, at Richard påstår, at han og Dan måtte grave en sanddækket VIP fri fra taget af bilen efter hændelsen. Det ser ud til, at de fremmede var for klodsede til at aflevere den vigtige passager i bilen og derfor blot smed ham på taget.

Hopkins nægter at fortælle, hvem denne VIP er og kalder ham blot "Den tredje mand". I 1992 kunne adskillige ufo-blade, tidsskrifter og aviser fortælle, at det højst sandsynligt var Javier Perez de Cuellar, daværende generalsekretær for FN. Det vil næppe komme som en overraskelse, at hverken den tidligere generalsekretær eller FN har registreret, at hans bil var parkeret på

omtalte tid eller sted og iøvrigt ikke kender til nogen bortførelse.

Der dukkede hurtigt flere "vidner" op. Flere måneder efter Richards og Dans første brev, skrev "Janet Kimball" til Hopkins og fortalte, at hun også havde set bortførelsen, da hendes bil sammen med mange andre gik i stå på Brooklyn Bridge. I sit brev til Hopkins fortæller Janet, at de andre mennesker på broen skreg i rædsel, da de så ufoet.

I 1993 fulgte så en telefonsamtale med en mand ved navn Frank Turner (hans rigtige navn). Han havde forsket i Lindas bortførelses-beretning og hans tante, Cathy Turner, påstod, at hun havde set et rødt ufo svæve over en bygning i New York, men hun havde ikke set bortførelsen. Cathy Turner kunne hverken huske, hvilket årstal eller hvilken måned, hun så ufoet, kun at det var senere end 1988. Hun kunne heller ikke huske, hvilken bro hun stod på, da hun så det. Ved hjælp af diverse "korrektioner" af Cathys oplysninger får Hopkins hendes beretning til at støtte Lindas.

Lindas beretning slutter ikke med en ufo-bortførelse. Hun har ikke blot problemer med sine ikke-jordiske bortførere: Hun er også adskillige gange blevet bortført af Richard og Dan. Det er øjensynligt Dan, der plager hende, da han har forsøgt at drukne hende. Linda blev endda ramt af en bil, da Dan forfulgte hende gennem Manhattan. Der blev desværre ikke indgivet anmeldelse, og der var heller ingen vidner. De eneste beviser på disse bortførelser er et sæt fotografier af Linda, hvor hun løber på stranden [3], en påstået båndoptagelse af Linda og Dan og et udsagn fra en bodyguard, som Hopkins skaffede. Han siger, at han så den grå bil, som Richard og Dan formodentlig bruger, når de forfølger Linda. Han indrømmer dog, at der ikke er noget bevis på, at den bil har noget som helst med Linda at gøre. Med et sådant bevis, kan man godt forstå, at Linda aldrig har meldt det til politiet.

Der er mange svage punkter og ubesvarede spørgsmål i forbindelse med Lindas bortførelser, både dem de fremmede foretog, og dem mennesker foretog. *Hvordan* vidste Richard, Dan og Janet Kimball, at de skulle kontakte Budd Hopkins, da han endnu ikke havde offentliggjort, at han beskæftigede sig med sagen? *Hvorfor* rapporterede ingen af de andre, som holdt på Brooklyn Broen, om denne forbløffende hændelse? *Hvorfor* var der ingen andre af de mange mange mennesker, som var på gaderne i den aldrig sovende New York, der gjorde opmærksom på hændelsen? *Hvorfor* så chaufførerne, som kørte til og fra

New York Post, og vagterne i den bygning, hvor Linda bor, ikke ufoet med det blændende lys?

Richard påstår, at han, Dan og "Den tredje mand" ikke var alene, men havde selskab af 15 andre mennesker, deriblandt "to regeringsekskursionsmænd, to udenlandske embedsmænd og en af verdens ledere". Hvem var disse mennesker? Er der noget bevis på, at de så denne fortryllende hændelse den 30. november 1989?

Enten overser Hopkins disse spørgsmål, afviser dem på et meget løst grundlag, eller også kommer han med tåbelige forklaringer. Fx forklarer Hopkins, at grunden til, at ingen andre så bortførelsen, var, at rumvæsenerne kun gjorde sig synlige for udvalgte personer eller "slukkede" deres bevidsthed. *Hvorfor* gjorde de sig så ikke helt usynlige eller "slukkede" for alles bevidsthed?

Hopkins mener, at bortførelserne er "et forsøg på at påvirke regeringer rundt omkring på Jorden". *Hvorfor* kontakter de så ikke regeringerne direkte i stedet for alle disse krumspring?

Det største problem med *Witnessed* er, at Hopkins hævder, at det drejer sig om uafhængige vidner. Tidsskrifter og aviser har skrevet, at Perez de Cuellar adskillige gange har benægtet, at han var vidne til den slags hændelser [4].

Når det drejer sig om hovedvidnerne Richard og Dan, er der ingen andre end Linda og hendes familie, der har set dem. Der er ikke én eneste, der kan bekræfte, at de virkelig eksisterer. Hopkins har kun været i kontakt med dem via anonyme breve. Hopkins har truffet Cathy Turner og talt i telefon med hende. Hopkins fortæller, at hun døde i 1994, så det er umuligt at få en forklaring fra hende. Hopkins traf også Janet Kimball en enkelt gang, men tidsskriftet "Omni" skrev i 1994, at hun kort efter nægtede at tale om sagen, selv med Hopkins.

"Saucer Smear", et populært ufo-blad, fortæller, at Janet Kimball også er død. Det er altså svært at finde nogen, der kan bekræfte Lindas historie.

Som det ses, kan *Witnessed* ikke oplyse navnet på ét eneste uafhængigt vidne. At denne bog skulle være det endelige bevis, er og bliver en illusion.

Hopkins har et problem, når han forsøger at underbygge sagen med andre "bekræftelser" hovedsageligt fra andre bortførtes erindringer under hypnose. En kvinde, "Erica", siger, at hun så Lindas ufo, mens hun sammen med et større antal mennesker svævede hen mod et ufo, som

ventede på dem ved East River. At Hopkins bruger så latterlige beviser er i sig selv et bevis på, at hans historie ikke kan holde vand. Det giver uvilkaarligt et problem, især når han påstår, at *Witnessed* "er den vigtigste beretning nogensinde".

Det korrekte spørgsmål, som vi kan udlede af *Witnessed*, er ikke, om Hopkins endelig har bevist, at ufo-bortførelserne er virkelige begivenheder, men hvornår disse beretninger vil krakkelere, når der fortsat ikke dukker et eneste konkret bevis op?

Jeffrey B. King er advokat i Houston, Texas.

Noter:

1. Ikke overraskende opdager Hopkins, at dette blot er én blandt mange af Lindas påståede bortførelser.

2. Der er en interessant uoverensstemmelse mellem Lindas beretning og de to vidners. Under hypnose slog Linda fast, at der var fem ikke-jordiske i hendes lejlighed, inden hun blev transporteret ud gennem vinduet. I deres breve og samtaler med Linda fortæller Richard og Dan, at der kun var tre ikke-jordiske, som svævede ud til fartøjet sammen med Linda. Hvor var de andre to nu henne? Plyndrede de, ligesom en indbrudstyv i Houston gjorde for nylig, deres offers køleskab, og brugte hendes vaskemaskine og tørretumbler?

3. Indholdet i disse fotografier er ikke i overensstemmelse med Lindas beretning om, hvor de er taget. Ifølge Linda havde Dan kidnappet hende og ført hende til en strandhytte og tvunget hende til at iføre sig en natkjole magen til den, hun bar den nat, hun blev ufo-bortført. Hun siger selv, at hun tog natkjolen oven på sit almindelige tøj (hun havde blå jeans på) og løb langs standen, mens billederne blev taget. Dan fangede hende senere i brændingen og tog de våde jeans af hende. Billederne viser imidlertid tydeligt, at Linda ikke har jeans på under natkjolen.

4. Se fx Patrick Huyghe "The Great High Rise Abduction", Omni april 1994, og Jim Schnabel "They're Coming to Take Us Away", The Independent, den 2. januar 1994.

Kilde: *Skeptical Inquirer*, March/April 1997.

www.sufoi.dk

SUFOI's hjemmeside på Internettet er blevet en overvældende succes. Besøgstallet er i kraftig vækst: På en måned klikker 10.000 Internet-brugere sig ind på siderne!

Hjemmesidens webmaster, Lars H. Andersen, arbejder ihærdigt på fortsat at udvikle de mange sider. Dette sker i tæt samarbejde med flere repræsentantskabs-medlemmer og *UFO-Nyts* redaktion.

Siderne rummer mange nyttige informationer om SUFOI, rapportarbejdet, artikler om mystik mellem himmel og jord, særlige informationssider for skoleelever, nyheder, oversigter over SUFOI's salgsmaterialer, masser af links til Internettet, nyt om foreningsarrangementer og meget, meget mere.

Blandt nyhederne på SUFOI's hjemmeside finder du en online-adgang til Willy Wegners omfattende bibliografi *Extraterrestrial indflydelse? En international bibliografi om astroarkæologi, præastronautik, ufolore og tilknyttede emner*.

Willy Wegner er kendt for sine gode ufo-bøger og flere omfattende og særdeles nyttige bibliografier. Er du på bogjagt, bør du bruge *Extraterrestrial indflydelse*.

Besøg SUFOI's hjemmeside:

www.sufoi.dk

Du kan også besøge Willy Wegners hjemmeside og læse hans web-magasin *Para-nyt* med alt godt om grænselandet mellem fantasi og virkelighed. Adressen er:

hjem.get2net.dk/wegner

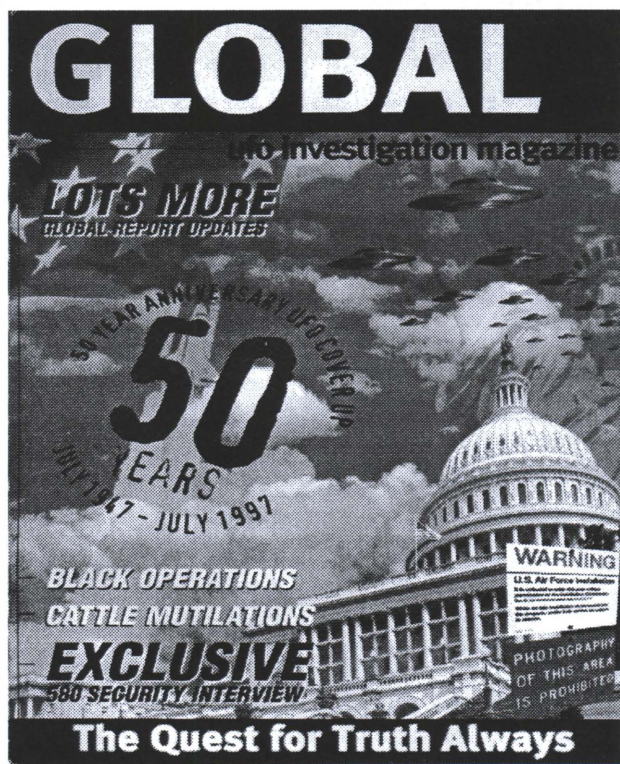

Nye tidsskrifter

Global

- ufo investigation magazine

"Global ufo investigation magazine" udgives af Global UFO Investigation System, GUFOIS, Unit 4, The Modern Moulds Business Centre, Harwood Road, Littlehampton, West Sussex, BN 17 7AU. Tidsskriftet er i A4-format, udkommer hver anden måned og er på 48 sider. Det tilsendte eksemplar havde 44 sider og manglede oplysninger om årstal og nr. Pris: £ 15,00.

Tidsskriftet *Global* søger efter sandheden, og med indholdet i det tilsendte eksemplar kommer man vidt omkring. Om sandheden er i artiklerne eller et sted derude, må læserne selv bedømme. Sandheden er jo ofte farvet af de øjne, der ser.

Det generelle indtryk er godt.

Tidsskriftet indeholder mange gode illustrationer, et pænt layout uden de store overdrivelser, som den moderne DTP ofte giver anledning til, og med artikler om hele ufo-fænomenets store spektrum. Artiklerne

spænder lige fra landmandens sorte muld, korncirkler og kvægmishandlinger, til verdensrummets nære og fjerne mysterier, Marsansigtet og liv på en planet nær en stjerne i stjernebilledet Jomfruen.

Global er et ufo-magasin, så ufoerne er ikke glemt. Der er mange beretninger om observationer af både store og små ufoer, dog mest fra de britiske og nærliggende øer og et nyt ufo-vindue, øen Wright.

En rigt illustreret artikel om cirklerne i de britiske kornmarker, giver det indtryk, at godt nok må cirklerne, eller kunstværkerne, som de efterhånden er blevet, være lavet af intelligente væsener, men disse væsener må have haft forbandet god tid.

Ufo-magasinet *Global* har den store fordel frem fra andre lokale ufo-magasiner, at det er engelsksproget og derfor kommer ud til langt flere mennesker end fx et dansk ufo-magasin. Det forklarer også den forholdsvis lave pris på £ 15,00 for et år.

-for

Bladdød og et nyt newsletter

I 1978 blev organisationen CAUS (Citizens Against UFO Secrecy) stiftet af W. Todd Zechel, Peter A. Gersten og Brad Sparks. CAUS ville have alle ufo-dokumenter, som de amerikanske myndigheder måtte ligge inde med, offentliggjort i henhold til loven om offentlighed i forvaltningen, Freedom of Information Act (FOIA).

I de følgende år havde CAUS vind i sejlene og fik faktisk frigivet mange dokumenter, som bl.a. blev offentliggjort i CAUS' newsletter *Just Cause*.

I 1984 var organisationen imidlertid "brændt ud", hvilket især skyldtes, at en af hovedkræfterne Peter Gersten trak sig ud af arbejdet for at hellige sig andre interesser. Samme år udgav Barry J. Greenwood og Lawrence Fawsett bogen *Clear Intent* (i dag i ny udgave med titlen: *The UFO Cover Up*). Denne bog bygger netop på frigivne ufo-dokumenter. Efter aftale med Gersten blev der pustet liv i *Just Cause* med Barry Greenwood som redaktør og Fawsett som udgiver. Nyhedsbrevet har lige siden på seriøs vis fulgt op på det materiale, som i sin tid blev fremlagt i *Clear Intent*. I de seneste 13 år har CAUS i

praksis været synonymt med Greenwood.

Nu er der imidlertid sket dramatisk nyt. I januar 1998 blev Greenwood gjort opmærksom på, at der på en hjemmeside tilhørende Steven Greer (CSETI) var en henvisning til CAUS med Greenwoods adresse, men med et fremmed telefonnummer. Nummeret viste sig at tilhøre et medlem, som aldrig havde været tilknyttet CAUS, men som repræsenterede den store amerikanske ufo-forening MUFON.

Efter lidt detektivarbejde fandt Greenwood ud af, at Peter Gersten nu var vendt tilbage på den amerikanske ufo-scene, havde udnævnt sig selv til leder af CAUS og udpeget et par andre til at være repræsentanter for CAUS. Samtidig takkede han Greenwood for det store arbejde, som denne havde udført for CAUS via *Just Cause* i de forløbne år. Gersten erklærede, at han nu tog over efter Greenwood og ville puste liv i CAUS.

Greenwood kendte selvsagt intet til, at han skulle have trukket sig tilbage, men da han opdagede, at Gersten bl.a. afholder et kursus med titlen "Healing Your Inner Alien", var sagen klar: Greenwood har pr. 25. januar 1998 meddelt, at han ikke længere redigerer *Just Cause*, og at han ikke fremover vil sættes i forbindelse med CAUS.

Barry Greenwood udgiver nu sit eget nyhedsbrev: *U.F.O. Historical Revue*. Man kan abonnere på det ved at sende 20 US dollars til:

Barry J. Greenwood, Box 176,
Stoneham, Ma. 02180, USA.

Kim Møller Hansen

Area 51

Area 51 er en tophemmelig militærbase i USA - og nu også et nyt svensk blad om science fiction, ufoer, astronomi, forteana og meget mere. *Area 51* er på 52 sider i A4-format i et professionelt layout og udkommer seks gange årligt. Et halvårligt abonnement koster sv. kr. 135,00.

En stor del af bladets stof stammer fra det engelske tidsskrift *Fortean Times*. Så hvis man i forvejen holder dette blad, har man nok ikke også behov for at læse *Area 51*.

Abonnement tegnes hos Press Data på tlf. 46-8-799-63-06.

/kmh

Ufologisk Tidsskrift

Ufologisk Tidsskrift er et forum for seriøs og dybdeborende ufodebat, og indeholder artikler om dansk og udenlandsk ufoforskning. Tidsskriftet udkommer irregulært, og der betales pr. nummer.

Ufologisk Tidsskrift nr. 2 er udkommet. Her kan du bl.a. læse om en analyse af en usædvanlig kugle fundet i Ukraine, ufobortførelserne og fantasitilbøjelighed hos ufovidner.

Bestil nummeret ved at indbetale **kr. 50,00** på giro 9 11 77 25 til SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte.

Husk at skrive "Ufologisk Tidsskrift nr. 2" på girokortets modtagerdel. Herefter modtager du tidsskriftet, indtil du afmelder det. Skynd dig, oplaget er stærkt begrænset!

UFO-Vision

Vi har stadig enkelte eksemplarer af ældre numre af *UFO-Vision*.

UFO-Vision 1988, 48 sider, kr. **78,00**

UFO-Vision 1989, 60 sider, kr. **78,00**

UFO-Vision 1990/91, 36 sider, kr. **78,00**

UFO-Vision nr. 5

Med *UFO-Vision* nr. 5 (udgivet i 1997) får du **100 sider** med mange timers læsning. Her er anmeldelser af ufo-bøger og andre bøger om det ukendte, anmeldelser af videoer, film, cd-rom'er og tidsskrifter.

Læs også:

- ◆ Hilary Evans' tankevækkende artikel om ufoer og folkløse
- ◆ Keith Basterfields artikel om sammenhængen mellem ufo-fænomenet og overnaturlige fænomener
- ◆ Søren Thomas' humoristiske gennemgang af science fiction filmenes skildringer af mødet mellem jordboere og rumvæsner
- ◆ ...og meget, meget mere.

Søger du efter mystiske informationer på Internettet? Så kan du også få en hånds-rækning af *UFO-Vision* ved at bruge bladets mange Internet-adresser.

UFO-Vision nr. 5 er på 100 sider, gennemilustreret og i A4 format i kraftig limindbinding. Pris: **kr. 148,00**

Bestilles ved at indbetale beløbet + 15 kr. i porto/ekspedition på giro 9 11 77 25, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte.

Roswell, igen, igen...

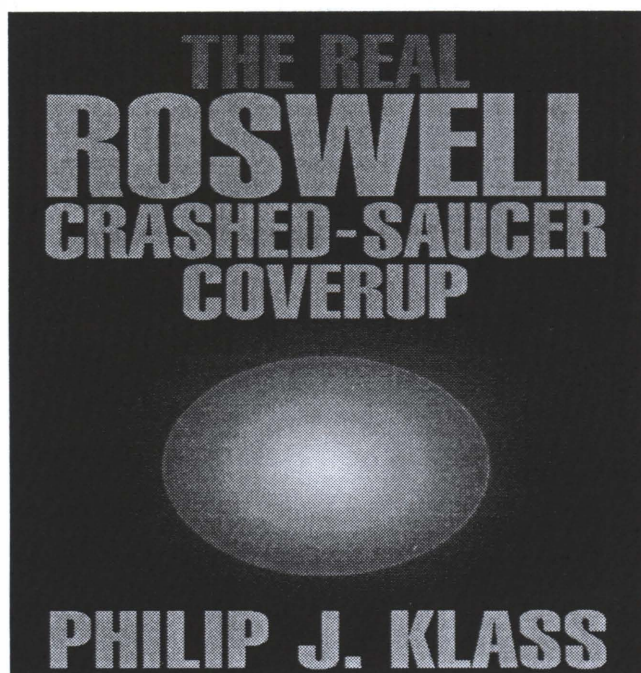
Af Kim Møller Hansen

Den virkelige sløring

Det er sagt og skrevet til hudløshed af sammensværgelses-tilhængerne, at et fremmed rumskib skvattede ned ved Roswell i New Mexico i 1947, og at de amerikanske myndigheder lige siden har gjort alt for at skjule sandheden om denne hændelse. Men det er ikke myndighederne, men visse - såkaldte - ufologer, som er de rigtig slemme drenge. Det siger ufo-skeptikeren Philip J. Klass i sin nye bog *The Real Roswell Crashes-Saucer Coverup*, og hans argumentation er svær at komme udenom.

Roswell-"forskere" som fx Stanton Friedman, Doni Berliner, Kevin Randle og Don Schmitt tjener til dagen og vejen ved at skrive og holde foredrag om Roswell. De får alle en hård medfart af Klass, som viser, hvorledes de herrer benytter sig af ikke-eksisterende vidner og omfattende citatfusk m.m. for at få begivenhederne i 1947 til at passe med deres version af historien.

Klass sammenligner Roswell-forfatternes historier og påviser, at der er store uoverensstemmelser, ligesom han klart dokumenterer, at forfatterne beskylder hinanden for at lyve og fordreje fakta.

Klass stiller også store spørgsmålstegn ved vidnernes troværdighed, fx Frank Kaufmann og Glenn Dennis.

Derimod nævner Klass ikke obduktionsfilmen med et eneste ord. Nok fordi den er så indlysende et svindelnummer!

Diverse dokumenter og rapporter fra de amerikanske myndigheder gennemgås grundigt - også hvorledes kongresmedlem Steven Schiff forsøgte at profilere sig selv og opnå goodwill i offentligheden ved at påstå, at flyvevåbnet havde tilbageholdt vigtige Roswell-dokumenter for ham. Påstanden har vist sig at være uholdbar. I det hele taget kan Klass ikke finde det mindste tegn på, at et rumskib styrtede ned i Roswell, og at myndighederne forsøger at skjule det.

"Noget" styrtede faktisk ned - nemlig en ballon fra det hemmelige Mogul-projekt. Det distraherer dog ikke Roswell-forfatterne, som hellere vil sælge en spændende historie om et rumskib.

Har man læst nogle af Klass' tidligere bøger, kender man hans stil, omend han med en del gentagelser i argumentationen, også viser, at han ikke er helt ung længere. Klass ynder at dykke ned i de mindste detaljer, når citatfusk m.m. skal påvises. Det kan godt være lidt trættende i længden, men selvfølgelig nødvendig for argumentationens værdi.

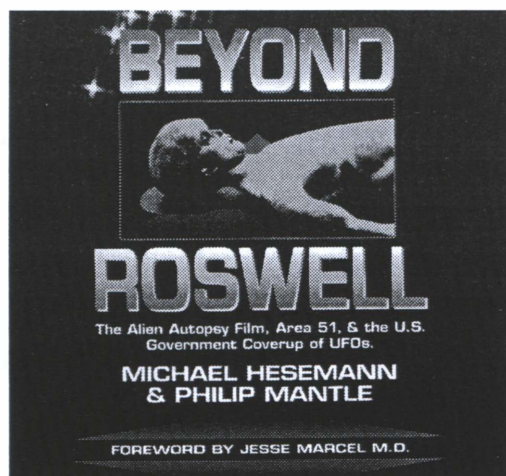
Læsere af *UFO-Nyt* vil være bekendt med de fleste af afsløringerne i bogen, idet Per Andersen på glimrende vis løbende har afdækket sagens mange aspekter i *UFO-Nyt*. Klass' bog giver et godt overblik over sagen og er en god modvægt til det kritikløse sludder, som mange andre har skrevet om Roswell. Derfor kan bogen varmt anbefales!

Philip J. Klass: *The Real Roswell Crashed-Saucer Coverup*, Prometheus Books 1997, 240 sider, illustreret, ISBN 1-57392-164-5, indbundet, US \$ 24,95.

Kontakt: www.prometheusbooks.com

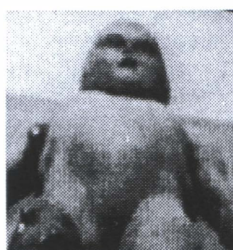
Eventyrbog med flotte billeder

Der er selvfølgelig ikke meget truthorn i Klass' skeptiske Roswell-bog, og hvis man hellere vil læse rumskibstilhængernes udgave af Roswell-sagaen, er *Beyond Roswell* et godt bud.

Bogens forfattere er Michael Hesemann og Philip Mantle. Hesemann redigerer bladet *Magasin 2000* og er ofte meget vidtløftig. Jeg har oplevet ham et par gange i direkte udsendelser på tysk tv, hvor han har forvildet sig ud i de mest absurde påstande og er blevet til grin for åben skærm. Philip Mantle er efterforskningsleder hos BUFORA (Britisk UFO Research Association).

Bogen genfortæller alle myterne om Roswell, den store sammensværgelse, Area 51 samt Santillis obduktionsfilm. Forfatterne har besøgt Roswell og interviewet de påståede vidner m.fl., uden at det dog bringer noget nyt for dagen.

Bogen gør en del ud af obduktionsfilmen, hvilket ikke er så underligt, fordi netop Mantle er manden, der i samarbejde med Santilli har været med til at markedsføre filmoptagelsen, som af eksperter i obduktion kaldes for

amatøragtig, og af special effects folk kaldes for fup.

Bogen udmærker sig ved to ting: Det omfattende og meget flotte billedmateriale og et forord skrevet af den eneste nulevende person, som har rørt ved vragstumperne i Roswell i 1947, Jesse A. Marcel.

Forordet bringes her i Flemming O. Rasmussens oversættelse:

"Der skete noget forunderligt for mig midt om natten den første uge af juli 1947. Jeg var

dengang 11 år. Jeg var vidne til en begivenhed, der, når alle får fuld kendskab til den, vil være et vendepunkt for menneskeheden.

Jeg kunne næsten ikke tro, at det, jeg så på køkkengulvet den nat, var virkeligt. Den forvirring, der opstår, når man bliver vækket kl. 2 om natten af sin bedste søvn, fortog sig hurtigt, da jeg så de mærkelige genstande, som min far, efterretningsofficer ved Roswell Army Air Field i Roswell, New Mexico, havde taget med hjem fra et nedstyrtningssted på en nærliggende gård. Det store spørgsmål var: en nedstyrtning af hvad? Det var helt sikkert ikke fra et kendt fly eller en af de balloner, der blev anvendt som radarmål.

Genstandene havde egenskaber, som jeg hverken har set før eller siden. Min far var meget ophidset og syntes, at min mor skulle se nærmere på det, som han helt sikkert kaldte for dele af en 'flyvende tallerken'.

I begyndelsen ledte vi efter elektroniske komponenter som radiorør, modstande, kondensatorer og ledninger. Der var dog intet af den slags i de genstande, som jeg undersøgte. Det, jeg så, var en forvirrende samling af metallignende folie, bakelit eller plasticstykker og stænger. Som for at fuldende forvirringen var der mærkelige violblå geometriske symboler på nogle af de metalliske I-formede stænger.

Alt dette betød for mig, at jeg erkendte, at vi ikke er alene i vor galakse, og at der er en avanceret civilisation, som bruger teknikker, vi ikke kender. Der er helt sikkert en bred vifte af civilisationer "derude". De spænder lige fra folk, der lige er trådt ind i stenalderen, til folk der kan rejse mellem galakserne. Jeg formoder, at vi befinder os et sted mellem de to yderområder på en skala med viden og videnskabelig udvikling blandt civilisationer i universet. Det kan meget vel være, at de af vores "fætre", som besøger os en gang imellem, endnu ikke har nået toppen af den videnskabelige udvikling, og at der er andre, der er så langt fremme i udviklingen, at de for os ville ligne guder, hvis vi i det hele taget kunne genkende dem som en form for intelligensvæsener. De ville være så langt fremme i udviklingen, at de ikke længere behøver en fysisk krop og i virkeligheden blot består af ren energi med en overlegen intelligens. Dette lyder måske som noget sludder, men hvem har ret til at sige, at den slags ikke findes?

Det er helt sikkert, at der er nogle få personer blandt klodens magthavere, der ved, at vores planet bliver undersøgt af ikke-jordiske civilisationer. Måske er grunden til at holde dette hemmeligt for den brede befolk-

ning, den kendsgerning, at vi i virkeligheden ikke har blot det mindste at skulle have sagt over vores egen klode. Dette kan være grunden til, at en "magt-elite" vil gøre alt for, at almindelige mennesker ikke må få at vide, at vi ikke er alene, og at vi rent faktisk er genstand for undersøgelser udført af meget avancerede ikke-jordiske samfund.

Denne kendsgerning foruroliger ikke mig, og jeg vil ikke være bange for at dele denne viden med mine brødre og søstre på denne planet. Mine tanker modsiger selvfølgelig de populære science fiction film, hvor rumvæsnerne angriber og udrydder jordboere.

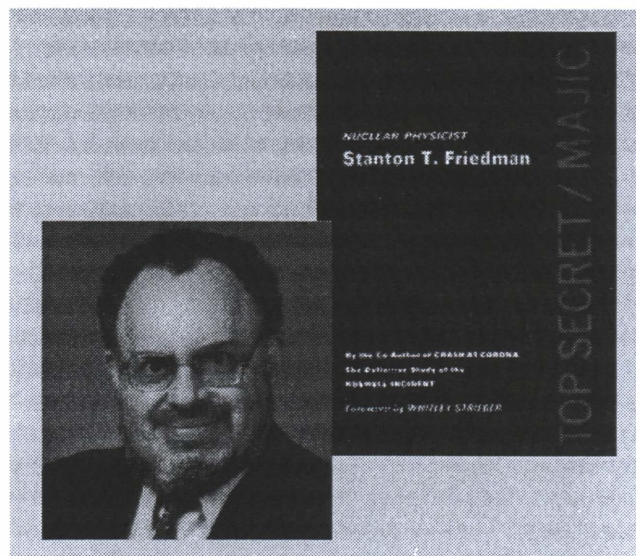
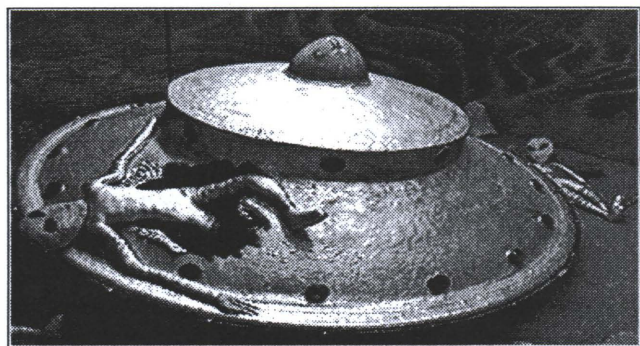
Jeg tror, at hvis regeringen bekræfter, at vi ikke er alene, vil vi som mennesker udvide vores horisont meget og forstærke begreberne om vores plads i universet.

Sidst, men ikke mindst vil det placere Gud på et højere plan, fordi vi nu ikke længere behøver at begrænse ham til at have skabt os i sit eget billede, hvad dette billede så end er.

Jeg er glad for at kunne skrive dette, min første offentlige erklæring med fuld støtte til Michael Hesemanns og Philip Mantles bog. Deres og andres forskning er opmuntrende for mig, da personlig overbevisning ikke er det samme som offentlig bevisførelse. Selv om jeg er personligt overbevist om, at ET besøger os, har vi med *Beyond Roswell* et muligt bevis på, at de mange rygter om ikke-jordiske livsformer har besøgt Jorden, taler sandt. Lad os tage fat i regeringen og få den til at opgive sin sløring og fortælle os sandheden. Vi har ret til at få sandheden at vide. Min far tænkte på min mor og mig den nat i 1947; derfor er der så endnu mere grund til at tænke på hele Jordens befolkning her et halvt århundrede senere.

Jesse A. Marcel, M.D.
Den 1. august 1996."

Michael Hesemann & Philip Mantle: *Beyond Roswell*, Michael O'Mara Books Limited 1997, 303 sider, illustreret, ISBN 1-85479-227-X, rigt illustreret, £ 15,99.

Super-hemmelig svindel?

Alle, der igennem årene har læst mange ufobøger og artikler og set utallige tv-udsendelser og videoer om emnet, er sikkert stødt på navnet: Stanton T. Friedman - med stillingsbetegnelsen atomfysiker. Dette er ikke nogen tilfældighed. Stanton Friedman har i snart 40 år beskæftiget sig med ufo-problematikken - i de sidste mange år som ufolog på fuld tid.

Personligt har jeg aldrig haft megen fidus til hans titel som atomfysiker, men altid mistænkt ham for blot at have taget et brevkursus i "den lille atomfysiker", og derefter brugt titlen for at stive egoet af og skabe respekt omkring sin person. Hans mange (vellønnede) optrædener på tv og ved ufo-kongresser, hvor han tilsyneladende har gentaget de samme tynde argumenter igen og igen uden forudgående efterforskning, har ikke højet hans anseelse i mine øjne.

Mit negative syn på Stanton Friedman er også blevet forstærket af de mange artikler skrevet af Philip J. Klass og andre ufo-skeptikere, hvor Friedmans argumentation tilbagevises, og hans personlighed til en vis grad latterliggøres.

Efter at have læst Friedmans nye bog *Top Secret/Majic* er mit syn på ham ændret en hel del i positiv retning. Han har tilsyneladende arbejdet i adskillige år som atomfysiker med udvikling af bl.a. nye våbensystemer og fremdriftsmidler til raketter. Og endnu vigtigere: i bogen viser han, at han evner at efterforske en sag på seriøs vis.

Jeg er i bund og grund stadig uenig med Friedman: Jeg tror ikke, at ufoerne er fremmede rumskibe, og at to af disse

intelligent styrede fartøjer styrtede ned i New Mexico i 1947 og blev bjærget af det amerikanske flyvevåben. Ej heller, at en top-hemmelig embedsmandsgruppe under kodenavnet Majestic-12 blev dannet den 24. september 1947 af præsident Harry Truman med det formål at undersøge fremmede fartøjer og deres besætning. Og jeg tror heller ikke, at de offentliggjorte MJ-12 dokumenter er den ægte vare. Alligevel har jeg med interesse og fornøjelse læst Friedmans bog.

Bogen er velskrevet, visse steder ganske humoristisk og underholdende, og den giver et godt billede af Friedmans arbejdsmetode og grundighed. Friedmans formål med bogen er at vise, at MJ-12 dokumenterne er ægte. Ved års efterforskning med besøg i mindst 15 store arkiver, mange interviews, årelange tovtækkerier med myndighederne for at få frigivet gamle dokumenter etc., konkluderer Friedman - ikke overraskende - at dokumenterne er ægte. Dermed skulle det så også være dokumenteret, at nedstyrtningen ved Roswell (som Friedman har efterforsket før alle andre) er en realitet.

Det bekymrer tilsyneladende ikke Friedman, at dokumenterne dukkede op i 1980'erne fra en anonym kilde og blev sendt med posten til Friedmans to venner Jaime Shandera og Bill Moore. Især sidstnævnte er noget af en spøgefugl og skulle være afsløret i flere practical jokes vedr. ufoer.

Friedman forsøger i bogen at vise, hvorfor dokumenterne *ikke* kan være fremstillet af Shandera, Moore eller for den sags skyld ham selv. Dokumenterne rummer nemlig oplysninger, som Friedman først har været i stand til at verificere, *efter* han kom i besiddelse af MJ-12 dokumenterne.

MJ-12 gruppen bestod efter sigende af: Adm. Roscoe H. Hillenkoetter, dr. Vannevar Bush, secretary James V. Forrestal, gen. Nathan F. Twining, gen. Hoyt S. Vandenberg, dr. Detlev Bronk, dr. Jerome Hunsaker, Sidney W. Souers, Gordon Gray, dr. Donald Menzel, gen. Robert M. Montague og dr. Lloyd V. Berkner.

Friedman gennemgår hvert medlems karriereforløb og påviser, hvorfor netop disse personer var særligt velegnede som medlemmer af gruppen.

Mest overraskende var det for Friedman, at astronomen - og ufo-skeptikeren over alle - Donald Menzel var med i MJ-12. Da Friedman efterfølgende begyndte at forske i Menzels liv, interviewe folk der kendte ham godt og læse diverse dokumenter om Menzel, gik det op for Friedman, at Menzel havde levet et dobbeltliv. Ganske interessant læsning!

Også her er Friedmans bog helt på linje med de mange amerikanske dokumentarfilm og bøger, som dyrker sammensværgelsesteorier og andre skumle ting.

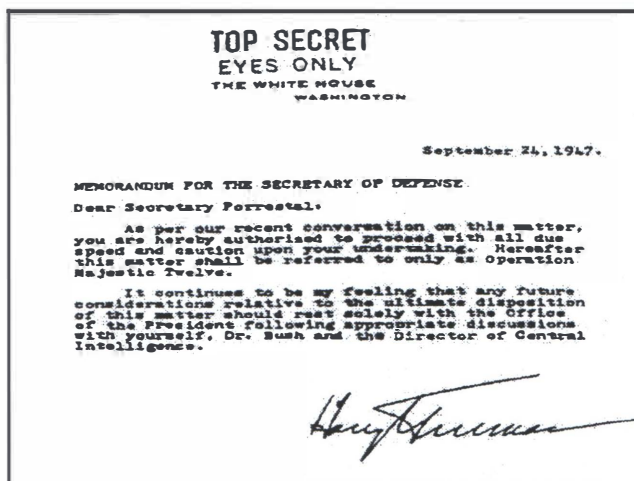
Til gengæld har Friedman ingen fidus til Ray Santillis "obduktions-video", som dukkede op i 1995 (hvem har egentlig det?). Og han påviser også, hvorledes andre Roswell-forskere som fx Kevin Randle og Don Schmitt har manipuleret groft med data i deres version af Roswell-nedstyrtningen.

Ufo-skeptikerne får også et gok i nødden. Ikke mindst Philip Klass, som har været særlig hård ved Friedman. Og Friedmans sejr over Klass fremhæves naturligvis: På et tidspunkt påstod Klass, at den skrivemaskine, hvormed MJ-12 dokumenterne var skrevet, slet ikke blev brugt af myndighederne i begyndelsen af 1950'erne. Han ville endda give Friedman en dusør, hvis denne kunne bevise det modsatte. Det lykkedes faktisk for Friedman, og Klass måtte af med 1.000 dollars!

Fra tid til anden dukker nye MJ-12 dokumenter op. I marts 1994 modtog Don Berliner, tilknyttet "Fund for UFO Research", en stor konvolut - igen uden afsender. I konvolutten lå en 35 mm film, som efter fremkaldelsen viste sig at være en affotografering af en sensationel rapport med titlen "Majestic-12 Group Special Operations Manual: Extraterrestrial Entities and Technology, Recovery and Disposal". Ægte eller fup? - Stanton Friedman er naturligvis i fuld gang med en ihærdig efterforskning!

Stanton T. Friedman: *Top Secret/Majic*, Michael O'Mara Books Limited 1997, 272 sider, illustreret, ISBN 1-85479-203-2, indbundet, £ 15,99.

Michael O'Mara Books Limited kan kontaktes på fax nr. 0171-627 3041.

“Jeg var skyld i Roswell hændelsen...”

Af Lawrence Spohn

En videnskabsmand i New Mexico siger, at hans forskning var skyld i den berygtede Roswell ufo-hændelse. Den 4. juni, på 50 års-dagen for opsendelsen af den test-ballon, der satte gang i årtiers rygter, modtog han en hædersbevisning.

Charles B. Moore, videnskabsmand fra Socorro, modtog “Otto C. Winzen Lifetime Achievement Award” på the American Institute of Aeronautics and Astronautics konference i San Francisco.

Moore ser en “poetisk retfærdighed” i, at han modtog legatet på jubilæumsdagen for ballonopsendelsen.

“Man kan ikke flygte fra fortiden,” sagde den 76årige med et smil.

Moore er professor emeritus ved New Mexico Institute of Mining and Technology og formand for Langmuir (lyn) Laboratory vest for Socorro, New Mexico. Han har skrevet en del afhandlinger og forsket i dannelsen af skyer.

Han kan dog ikke huske, at han har fået en større opmærksomhed end den, den formodede nedstyrtning i Roswell gav ham.

“Det er en myte...som folk har fortalt og gjort bedre,” siger han. “Men den har intet med virkeligheden at gøre.”

“Og den har så absolut intet med videnskab at gøre,” fortsætter Moore, som modtog hæderen for en række videnskabelige opdagelser, deriblandt opsendelse af avancerede videnskabelige balloner og opdagelsen af damp i atmosfæren på Venus.

I sommeren 1997 gjorde Moore tjeneste som videnskabelig rådgiver ved New Mexico Weather Control and Cloud Modification Commission. I maj førte det til den første anvendelse i 30 år af kunstig skydannelse i det østlige New Mexico.

Moore og atmosfære-forsker Bernard Vonnegut foretog de første videnskabelige forsøg med skydannelse for mere end 40 år siden nær Socorro.

Hans konklusion er: Teknikken er fremragende til at danne iskrystaller i skyer,

men fastholder fugtigheden i skyerne, hvilket reducerer nedbøren på jorden.

Roswell-hændelsen er 50 års snak om sammensværgelse og sløring af ikke-jordiskes indtrængen. Hændelsen, som har mange tilhængere og fortalere, blev fejret i sommeren 1997 i Roswell. Men Moore og flyvevåbenets forskere siger, at det hele er noget forfærdeligt vrøvl.

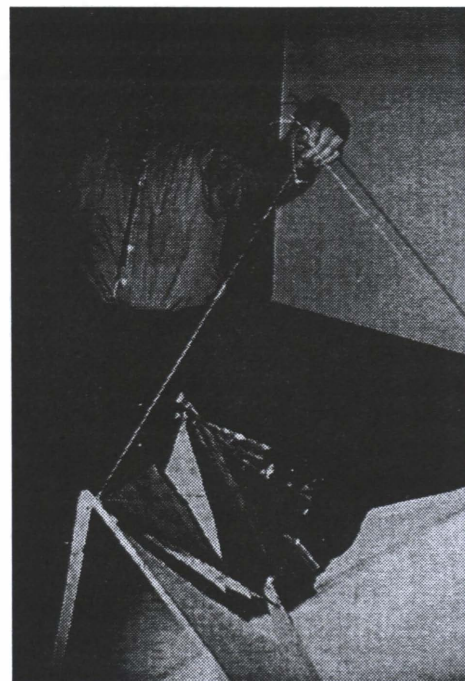
Flyvevåbenet har gennemgået egne klassificerede dokumenter, og i en rapport fra 1994 er konklusionen, at Roswell nedstyrtningen blot var vragester efter en ballon, der blev opsendt under det yderst hemmelige MOGUL-projekt. Som 26-årig og nydimitteret forsker fra New York University stod Moore for eksperimenterne.

Han udviklede en ny højtflyvende ballontype, som blev afprøvet med henblik på spionage. Ballonerne var indrettet til at lytte efter lydbølger fra sovjetiske a-bombe forsøg.

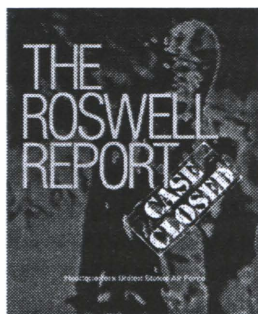
For tre år siden sagde Moore i et interview i “Albuquerque Tribune”, at han har foretaget sine egne undersøgelser i Roswell-sagen og er sikker på, at de “ikke-jordiske” rester, der blev fundet nær Roswell, var resterne af Mogul-ballon Flight 4. Taget af vinden, var det den eneste ballon, som ikke blev fundet.

Kilde: *Skeptical Inquirer*, September/October 1997.

Charles B. Moore fremviser en gammel radarreflektor magen til dem, der blev anvendt i 1947. Den 4. juni 1947 opsendte han forsøgsballon Flight 4 fra Alamogordo. Opsendelsen bestod af 23 balloner, der bar en stribe instrumenter og tre radarreflektorer.

Roswell Report: Case Closed

Roswell Report: Case Closed, US Government Printing Office stock number 008-070-00719-3, ISBN 0-16-049018-9, 250 sider. Roswell Report: Case Closed. Pris: US \$ 18,00.

I juli 1994 afsluttede flyvevåbenet en omfattende undersøgelse i arkiverne for at give et svar på en General Accounting Office (GAO) forespørgsel om den hændelse, der populært går under navnet "Roswell hændelsen". Forespørgslen fra GAO havde sit udspring i et spørgsmål fra et kongresmedlem, som ville vide, om flyvevåbenet eller et andet regeringsorgan lå inde med oplysninger om det ikke-jordiske fartøj og dets besætning, som skulle være styrtet ned nær Roswell, New Mexico, i juli 1947.

Flyvevåbenets rapport fra 1994 konkluderer, at forgængerer for flyvevåbenet, U.S. Army Air Force, fandt rester af et af flyvevåbenets ballonbårne undersøgelsesprojekter med kodenavnet MOGUL. I arkiverne var der en del materiale om MOGUL-projektet. Meget af det var ikke klassificeret og derfor tilgængeligt for offentligheden. Disse dokumenter blev udleveret til GAO, som udgav dem samlet i ét bind, så offentligheden let kunne få fat i materialet.

Roswell Report: Case Closed omtaler resultaterne af denne grundige undersøgelse og identificerer de sandsynlige kilder til påstandene om, at der blev fundet "lig af

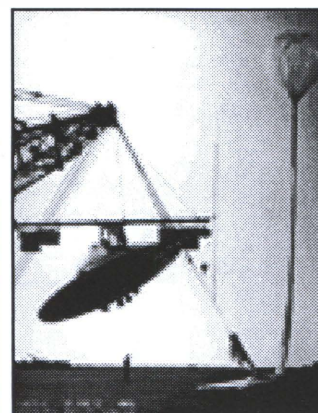
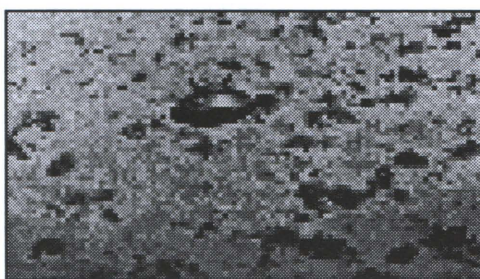
ikke-jordiske" ved Roswell. I modsætning til påstandene handler mange af beretningerne om ikke klassificerede og vidt udbredte dokumenter fra flyvevåbenets arkiver. Andre beskrivelser af "lig" viser sig at stamme fra ulykker, hvor ansatte ved flyvevåbenet enten blev dræbt eller kom til skade under tjenesten.

Konklusionerne er:

- ◆ - Flyvevåbenets aktiviteter, som stod på i adskillige år, er blevet bekræftet og viser sig også at have stået på i to eller tre dage i juli 1947.
- ◆ - "Ikke-jordiske" set i New Mexicos ørken var sandsynligvis vellignende test-dukker, som blev brugt af flyvevåbenet til videnskabelig forskning med højtflyvende balloner.
- ◆ - Den "usædvanlige" militære aktivitet i New Mexicos ørken skyldtes videnskabelig opsendelse af højtflyvende observationsballoner.
- ◆ - Rapporter om militære enheder, der altid syntes at dukke op kort efter, at en flyvende tallerken er styrtet ned for at hente tallerkenen og "besætningen", var faktisk præcise beskrivelser af flyvevåbenets mandskab, som samlede test-dukkerne op.
- ◆ - Påstande om "ikke-jordiske lig" på Roswell Army Air Field hospital drejer sig højst sandsynlig om to separate hændelser:
 - 1) En ulykke i 1956, hvor et KC-97 fly styrtede ned og 11 mennesker omkom, og
 - 2) En ulykke i 1959 med en bemanded ballon, hvor to piloter omkom.

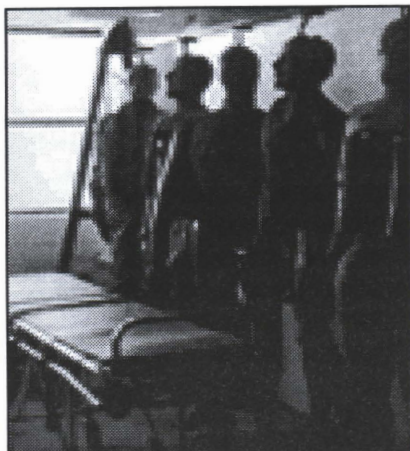
Der er i tidens løb udført mange hemmelige forsøg på White Sands Missile Range i New Mexico. Her bliver en Viking-rumsonde samlet op fra ørkensandet engang i 1972.

Flyvevåbenet frigav billederne i 1997 for at fortælle, at rygter om sådanne forsøg kan have bidraget til Roswell-myten.

Roswell Report: Case Closed er baseret på en grundig undersøgelse underbygget med officielle dokumenter, tekniske rapporter, filmoptagelser, fotografier og interviews med de personer, som var med, da det skete.

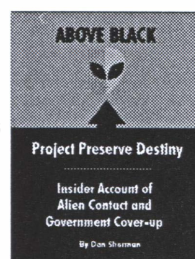
Kilde: Skeptical Inquirer, September/October 1997

Anthropomorphic Dummy Launch and Landing Locations

Source: Test records of U.S. Air Force aeromedical project no. 7218, task 71719 (HIGH DIVE) and project no. 7222, task 71748 (EXCELSIOR)

Sort snak

Af Kim Møller Hansen

Dan Sherman arbejdede næsten tre år som "intuitiv kommunikator" (Intuitive Communicator), mens han var ansat i det amerikanske flyvevåben. I *Above Black* fortæller han om sin uddannelse, de ting han erfarede gennem kontakten med ikke-jordiske, og om de hændelser der fik ham til at forlade flyvevåbenet, koste hvad det ville.

Ved at skrive om sine oplevelser, håber han, at andre i samme situation vil gøre det samme. Han fortæller:

"De oplysninger, som jeg bringer frem i lyset, er meget vigtige, for nogen er jo nødt til at tage hul og begynde at fortælle. "Preserve Destiny" er blot et af mange ikke-jordiske projekter, som jeg har den amerikanske og andre regeringer mistænkt for at være indblandet i. Ved at fortælle offentligheden, hvad jeg ved, forsøger jeg at tage afstand fra dem, som vogter over hemmelighederne hos NSA, CIA, flyvevåbenet, NRO og andre organisationer. Jeg håber, at denne bog vil åbne døren for andre derinde, og at de vil føle sig frie nok til at træde ud i dagslyset. Hvis ikke, 'vil de' fortsætte med at undertrykke de mest fascinerende aspekter ved vor egen eksistens...at der eksisterer andre!"

Såvidt bagsideteksten på en bog med et mærkværdigt indhold. I 1992 (vist nok) fik Dan Sherman besked om at møde op på hovedkvarteret hos NSA (National Security Agency) i Washington D.C., hvor han troede, at han skulle videreuddannes inden for sit arbejdsområde (elektronisk kommunikation) i flyvevåbenet. I stedet for blev han indkaldt til et møde hos den mystiske kaptajn White, som fortalte den måbende Sherman, at flyvevåbenet i 1947 fik kontakt med fremmede væsner (Greys) og i samarbejde med dem påbegyndte "Project Preserve Destiny" med det formål at skabe mennesker, som skulle være i stand til at kommunikere direkte med de fremmede. Shermans mor blev i 1960 og 1963 besøgt af disse "Greys", som åbenbart pillede ved hende, således at hendes næste barn (Sherman, født i 1963) fik disse særlige kommunikative evner.

Kaptajn White fortalte Sherman, at tiden nu var inde til, at Sherman skulle kommunikere med de fremmede. I alt modtog han 75 budskaber telepatisk fra de fremmede

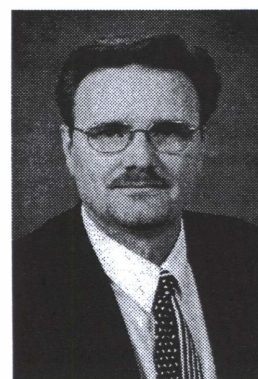
og skrev dem direkte ind på en computer, hvor budskaberne gik videre til hovedkvarteret. Sherman fik bl.a. at vide, at universet vrimler med liv, at Greys tror på Gud, og at der vil ske store forandringer på Jorden i fremtiden. Men da han havde modtaget omkring 20 budskaber om de fremmedes bortførelser og undersøgelser af mennesker, fik Sherman nok og trak sig ud af flyvevåbenet (sådan helt uden problemer!).

Sherman var særlig udvalgt til opgaven. Han mener selv, at flyvevåbenet m.fl. på forskellig vis styrede hans liv, således at han kunne blive en "intuitiv kommunikator". Fx boede han som 10-årig nær Beale Air Force Base, hvor en af familiens bekendte var pilot på en SR-71 (Blackbird) - der blev brugt til spiontogter - og således blev Shermans interesse for flyvevåbenet vakt.

En ganske utrolig historie, ikke sandt? Historien kan naturligvis ikke efterforskes, for NSA er noget af det mest tys-tys, der findes, og hvem i NSA vil udtale sig om historien - uanset om den er sand eller ej? Smart ikke?

Bogen er utrolig tyndbenet med meget få konkrete facts, næsten intet om budskabernes reelle indhold, og beskrivelsen af, hvordan kommunikationen foregår, er noget pseudovidenskabeligt papegøjesnak.

Dan Sherman var ansat i det amerikanske flyvevåben i over 12 år og blev dekoreret med AF Commendation Medal og AF Achievement Medal med dobbelt egeløv. Han har også modtaget AF Outstanding Unit Award med tredobbelt egeløv, såvel som han er blevet hædret for sin deltagelse i Golf-krigen.

Dan Sherman: *Above Black - Project Preserve Destiny: Insider Account of Alien Contact and Government Cover-up*, OneTeam Publishing 1997, 147 sider, ill., ISBN 0-9660978-0-7, US \$ 18,00.

Bogen kan bestilles på:
www.aboveblack.com

UFO 1947-1997

Det er næsten som at gense kammeraterne fra en gammel skoleklasse, når man læser denne nye ufo-klassiker af en bog, redigeret af englænderen Hilary Evans og amerikaneren Dennis Stacy.

Af Ole Henningsen

Bogen er udkommet i anledning af, at det i 1997 var 50-året for amerikaneren Kenneth Arnolds berømte observation af 9 lysende genstande, der med stor hastighed fløj rundt i Mount Rainier bjergene. Den observation, der om nogen anden gav stødet til en efterhånden verdensomspændende bølge af iagttagelser af uidentificerede flyvende objekter på himlen.

Evans og Stacy er begge velkendte navne på ufo-scenen. Hilary Evans har en lang række bøger bag sig, og Dennis Stacy er forfatter til en mængde ufo-relaterede artikler og interviews. Han er i øjeblikket bl.a. redaktør af det amerikanske tidsskrift *The Anomalist*.

I bogen har redaktørerne satset på via deres vidtforregnede kontaktnet at få bidrag ind fra en række personligheder, der med deres deltagelse - eller undersøgelser - dækker det halve århundredes ufo-undersøgelser, der fejres med udgivelsen. Og så har man i bogen forsøgt at placere de 30 bidragyderes indlæg inden for det mest relevante årti.

Dennis Stacy fremhæver i sin introduktion til bogen 8 datoer, der var med til at forme ufo-scenen frem til vore dage. Nogle af disse datoer, fx Arnolds observation og den næsten lige så berømte tildragelse, hvor den unge australske pilot Frederick Valentich forsvandt i forbindelse med en rapporteret ufo-observation, vil de fleste læsere sikkert være enige i vigtigheden af. At nævne Roswell-nedstyrtningen kan måske forekomme nogen at være irrelevant, hvis man skal se på seriøsitet. Men en uomtvistelig kendsgerning er det jo, at den om nogen har sat dagsordenen gennem den seneste halve snes år. (Se ivotrigt også side 3, 18 og 28).

Anders Liljegren fra Sverige står for et meget lille kapitel, der beskæftiger sig med den amerikanske general Doolittles rolle i

sagen om de skandinaviske spøgelsesraketter i 1946. Et eksempel på gode, koncentrerede oplysninger for freaks, der er interesserede i dette mysterium.

Såkaldte kontaktpersoner får også deres omtale i bl.a. belgieren Marc Halle's afsnit om George Adamski, hvor mange pudsige detaljer graves frem fra gemmerne.

For de historisk interesserede er det spændende at læse Jacques Vallees uddrag af hans dagbog i perioden 15. maj til 9. juli 1966, der bl.a. beskæftiger sig med hans samarbejde med astronomen J. Allen Hynek, der på dette tidspunkt var konsulent for U.S. Air Force's undersøgelsesprojekt om ufoer - Project Blue Book. Dette projekts tidligere leder, Hector J. Quintanilla, redegør i et separat kapitel om arbejdet i projektet set indefra bl.a. om Socorro-hændelsen, hvor en betjent i New Mexico iagttog et æggeformet, hvidt fartøj flyve bort og efterlade spor i ørkenen.

De enkelte kapitler skal ikke gennemgås her, men jeg kan dog ikke stå for at nævne et par overskrifter fra et af bogens sidste kapitler, skrevet af Jenny Randles, som også talte på SUFOI's kongres i Lyngby Storcenter i efteråret 1997. Det er hendes opfattelse, at hvis man ikke kan opklare mindst 9 ud af 10 ufo-rapporter, så er der noget galt med ens arbejde. En af hendes andre erfaringer på området siger hende, at jo flere vidner der er, jo mindre sandsynlighed er der for, at man har med et rigtigt ufo-fænomen at gøre. Hun siger endvidere, at en førstehåndsberetning er den eneste, der dur. Man skal grave dybt og samtidig huske på, at det er observatørens beretning, der tæller i første omgang - ikke rapportørens.

Bogens danske bidrag er skrevet af *UFO-Nyts* mangeårige redaktør Kim Møller Hansen, der redegør for den spændende tildragelse, hvor en ung mand den 29. september 1995 havde motorstop med sin bil i

nærheden af Vejle samtidig med en ufo-observation på tæt hold. Hændelsen har tidligere detaljeret været omtalt i *UFO-Nyt*, ligesom rapportoptageren, Torben Birkeholm, fortalte om undersøgelserne ved SUFOI's kongres i Lyngby Storcenter.

Og hvad har vi så lært af de sidste 50 års offentlige ufo-interesse? På trods af tusindvis af øjenvidnerapporter, mere eller mindre utydelige filmoptagelser og ejendommelige fotos af ting på himlen, så er mysteriet stadig ikke entydigt løst.

Måske fordi mysteriet i virkeligheden er af en betydelig mere kompleks natur, end vi umiddelbart har gået og forestillet os. Eller måske fordi det i virkeligheden er af en helt anden natur, eller...Ja, mulighederne er mange. Derfor er det også glimrende at få forskelligartede beretninger belyst fra forskellige synsvinkler i en sådan bog, der derfor ikke er gennemsyret af en enkelt forfatters grundsyn hele vejen igennem.

Hvis man har interesseret sig for ufo-fænomener gennem en længere årrække, virker bogens kapitler næsten på samme måde som gensynet med gamle kammerater ved et jubilæum i en gammel skoleklasse. Man kender de fleste igen. Nogle skal måske lige sættes på plads i hukommelsen, fordi de har ændret lidt udseende eller holdning. Men det er altid interessant at se, hvilken udvikling de - måske - har gennemgået i årenes løb. Så selv om nogle af bogens forfattere måske skriver om lidt andre emner end tidligere, læser man dem med samme entusiasme som tidligere - eller måske med samme afdæmpede forsigtighed.

Det er min vurdering, at de fleste af bogens forfattere medvirker til at gøre os alle klogere på ufo-mysteriet, fordi de hver for sig oprigtigt delagtiggør os i deres viden og beretter om nogle af de tildragelser rundt om i verden, de på forskellig vis har været involveret i. Enten de nu selv på stedet har undersøgt de enkelte sager eller senere har gennemgravet arkiverne for at finde fakta frem - også til os andre.

Bogen er glimrende illustreret med tegninger og fotos, hvoraf mange i sagens natur er velkendte for den læser, der tidligere har gravet sig gennem et større udvalg af bøger om emnet.

På bogens bagside er den rubriceret som "non fiction". Det er da helt bestemt også en af de bedre ufo-bøger, jeg i de mange år har læst, og den kan absolut anbefales både garvede sjæle og nytilkomne interesserede i ufo-fænomener.

Og interessen for ufo-fænomener har formentlig aldrig været større. Dennis Stacy nævner i bogen, at en søgning på Internet gav omkring 35.000 referencer til ordet UFO, så noget tyder på, at emnet har en andenplads på World Wide Web efter emnet sex, der også med et populært udsagn er kommet for at blive!

Hilary Evans and Dennis Stacy: *UFO 1947 - 1997. From Arnold to the Abductees: Fifty Years of Flying Saucers*, John Brown Publishing Ltd., London 1997. ISBN 1-870870-999, 272 sider, ill., indbundet. £ 16.99.

A World History of UFOs

UFO 1947-1997 udkom i 1997 også i en australsk version med titlen *A World History of UFOs* udgivet af forlaget Red Sparrow. Bogen har fået et forord af den kendte australske ufolog Bill Chalker, som bl.a. har forfattet bogen *The OZ Files* om den australske ufologis historie (anmeldt i *UFO-Vision* nr. 5, side 86).

Køb bogen!

I Danmark kan *UFO 1947-1997* købes hos Skandinavisk UFO Information.

Bogen **bestilles** ved at indbetale kr. 160 + kr. 15 (porto/ekspedition), i alt **kr. 175**, på giro 9 11 77 25, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte. Skriv venligst "UFO 1947-1997" på modtagerdelen.

Det 20. århundredes myte

Når vi ser tilbage på den dag for 50 år siden, da de flyvende tallerkener dukkede op, må vi konstatere, at nu var deres tid uden tvivl kommet. Vi føler, at det var uundgåeligt, både den måde ufoerne dukkede op på, og den måde fænomenet udviklede sig på. Den enkle, oprindelige myte affødte en række sub-myter, hvoraf nogle havde udspring i den folkelige kultur, og andre opstod i den nye ufo-kultur. Og de påvirkede gensidigt hinanden.

Ethvert afvigende fænomen har det med at tiltrække en hob af mere eller mindre beslægtede fænomener, der øger dets tiltrækning og understøtter dets antagelighed. Det første Loch Ness uhyre skabte et hastigt voksende antal af lignende "skabninger", således at søuhyrer i dag er en acceptabel "uregelmæssig kategori". Udviklingen er gået fra én-af-en-slags hændelse til en stereotyp, og fra en stereotyp til variation-over-dette-emne. Det er sådan, myter skabes.

Af Hilary Evans

Man kan godt tillade sig at sige, at intet andet fænomen har udviklet sig så bredt som ufo-fænomenet. Kenneth Arnolds ligefremme og ukomplicerede observation er nu indhyldet i et bredt spektrum af lignende hændelser, så fænomenets oprindelige kerne er fuldstændig forsvundet. De jævne observatører, der så mærkelige ting på himlen i 1947, ville i dag blive meget forbavsede over at se deres enkle observationer sat i forbindelse med kvæg-mishandlinger, cirkler i kornmarker, uidentificerede sorte helikoptere, mænd-i-sort, nedstyrtede tallerkener i ørkener, tallerken-baser på Antarktis, kontaktpersoner på interplanetariske rejser og ufo-bortførelser. Gennem de seneste 50 år er disse forskellige afskygninger af ufo-fænomenet dukket op en efter en. Mange af dem er blevet forbundet med det oprindelige fænomen, så en ny, forunderlig, detaljeret og uforlignelig mytologi er indgået i verdens i forvejen rige folkløse.

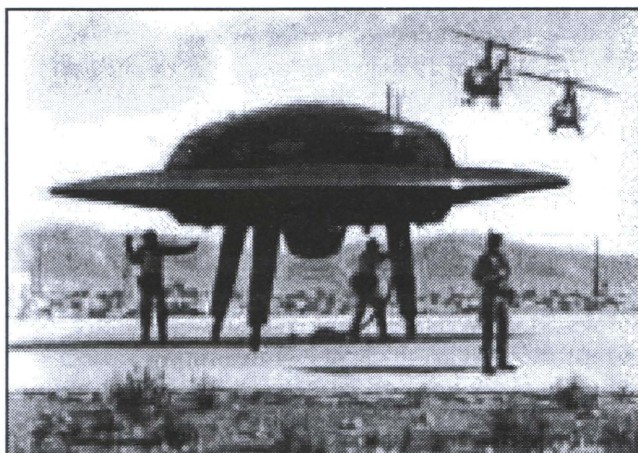
En harmløs myte

I 1940'erne var de flyvende tallerkener vidunderlige tingester for de stjerneøjede guds ord fra landet. Ingen blev overraskede over "The Coming of the Saucers" - titlen på den bog, som Kenneth Arnold skrev sammen med Ray Palmer i 1952. Forbavsede, begejstrede - men ikke overraskede. Det var som om, at

folk havde ventet, at tallerkenerne ville dukke op før eller siden. Det var som om, de blot ventede på Arnold - eller hvis ikke lige netop ham - så en anden, der havde set det samme. Da så nyheden kom, fløj den hele Jorden rundt i løbet af få timer - et tydeligt tegn på, at menneskeheden ventede på netop sådan en nyhed, uden at det blev sagt højt og tydeligt.

Den første reaktion var, at tallerkenerne var skabt af en fremmed og formodentlig fjendtlig civilisation. I USA var det lig med Sovjetunionen. Og den holdning, at det var russerne, der var ansvarlige, holdt i lang tid. Så sent som i 1960'erne kunne dr. Don Boys fra Indianapolis udgive en bog med titlen "Flying Saucers - Myths, Madness or made in Moscow?".

Et alternativ til russerne som bussemændene var de nazistiske bussemænd. Det var kun to år siden, at krigen i Europa sluttede. Det var derfor muligt, at nazisterne i krigens sidste dage havde oprettet en base på Antarktis - et område de havde brugt meget tid på at udforske før krigen. Det var også almindelig kendt, at de havde eksperimenteret med diskosformede fartøjer og havde udviklet raketmotoren. Kombinationen af hemmelige baser og hemmelig teknologi skabte det mulige scenario, som den italienske forsker Renato Vesco beskrev detaljeret i "Intercettati Senza Sparare" ("Fang, men skyd ikke"). Forsøgte nazisterne at gøre deres drømme til virkelighed og skabe en overlegen race ved hjælp af ufoer? For den generation, der stadig

huskede verdenskrigen, var det ikke svært at tro. Nazi-teorien forsynede tallerken-myten med en af de tidligste, men også mest sejlivede sub-myter: Vescos bog blev genoptrykt, og hans teorier blev taget op til en ny og seriøs debat i 1990'erne.

Men efterhånden som vidne efter vidne fortalte om observationer, stod det klart, at tallerkenerne foretog manøvrer, som var den jordiske teknologi langt overlegen. De fløj for hurtigt og vendte for brat, de ændrede facon, de delte sig og blev ét igen, de dukkede op af intet og forsvandt i intet. Hvad mere var, de dukkede op i mange forskellige faconer og størrelser, fra kugler med en diameter som en fodbold til gigantiske firkanter på størrelse med en fodboldbane. Med den mangfoldighed var det meget logisk at antage, at de ikke kom fra et sted på vores planet, men et sted uden for den.

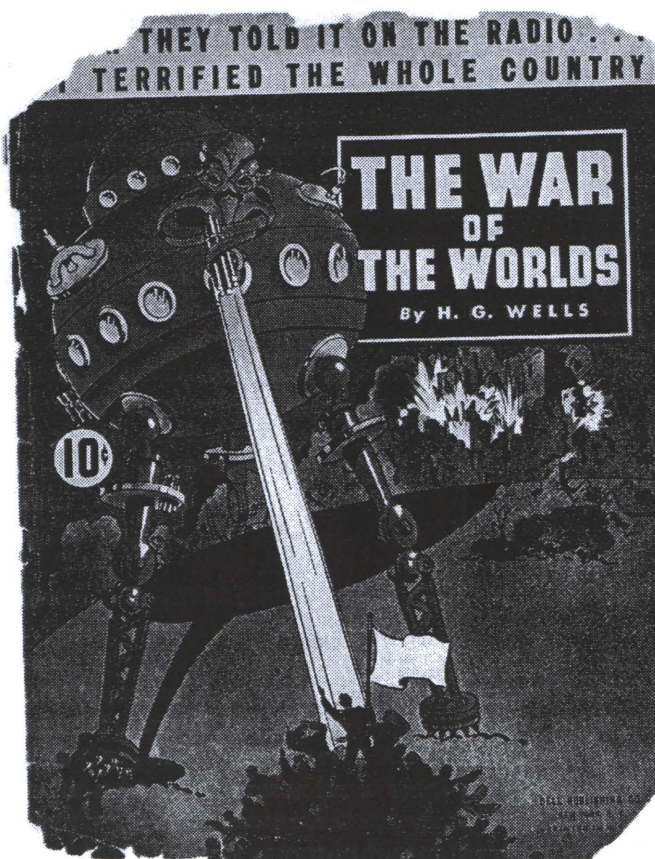
Det var en logisk slutning, og den virkede overbevisende. Når man ser på denne slutning, er det forbavsende, hvor hurtigt befolkningen fandt en plads til de ikke-jordiske i deres trossystem. Men det skete selvfølgelig ikke så pludseligt, som det ser ud til: forberedelserne havde stået på et helt århundrede. På samme måde som en religiøs overbevisning kan blive udløst af et syn af Jomfru Maria, således spirede myten om de flyvende tallerkener op af jorden - udløst af Arnolds observation.

Myten om en anden verdens besøg

Tanken om, at der findes andre beboede verdener, er et udbredt tema, som mennesker har syslet med gennem hele historien: Baron von Münchhausen er blot én af mange rumrejsende, der er dukket op i den folkelige litteratur. Det, der kun havde været fantasi, blev imidlertid muligt i slutningen af det 18.

århundrede, da brødrene Montgolfier byggede en ballon og gjorde mennesket i stand til at forlade sin planet. Selv om disse første spæde forsøg på at flyve kun løftede de rejsende nogle få hundrede meter fra jorden, åbnede de for muligheder, der var alt andet end fantasi. Jules Vernes og H.G. Wells' science fiction romaner var tydeligt inspireret af videnskabens teorier på deres tid, og deres tanker blev fulgt op i 1920'erne og 1930'erne. Det er ikke en overdrivelse at sige, at alle myterne om de flyvende tallerkener - lammende stråler, lysstråler, der fik folk til at svæve, telepatisk kommunikation og ufo-bortførelser - blev forudsagt af de geniale forfattere, der bidrog til *Amazing Stories*, *Air Wonder Stories* og andre samtidige bøger.

Disse forfatteres scenarier var så detaljerede - Hugo Gernsback, pioner inden for udgivelse af science fiction pulp-magasin, holdt endda på, at hans forfatteres fiktioner havde rod i videnskabelige facts - at ved verdenskrigens udbrud blev kontakt med væsener fra andre verdener en accepteret mulighed. Da radioudsendelsen *Klodernes kamp* den 30. oktober 1938 udløste et massehysteri, var det et tegn på, hvor nærværende denne kontakt var blevet. For tusindvis af mennesker var myten blevet en frygtindgydende virkelighed.

Man kan imidlertid ikke sige, at alle var rede til at springe med på den bølge - for at citere titlen på Jimmy Guieus bog fra 1954 *Les Soucoupes Volantes Viennent d'un Autre Monde* - "De flyvende tallerkener kommer fra en anden verden". Mange var enige, men mange andre var mere skeptiske.

De indrømmede, at de flyvende tallerkener var af ikke-jordisk oprindelse, men på den betingelse, at der stadig var nogle flyvende tallerkener at forklare. Tænk, hvis der ikke var nogen. Antag, at de påståede observationer ikke var af noget fysisk. Hvad hvis nu observationsberetningerne ikke var andet end selvbedrag og misfortolkning?

Der var fortillfælde i historien.

Påstande om møder med Jomfru Maria og andre af religionens skikkelser dukker op over alt gennem historien: Kunne så mange tusinde mennesker blot have været ofre for hallucinationer? Ja, det er der god grund til at antage.

En anden parallel er hekseforfølgelsen, som hærgede fra det 15. til det 18. århundrede. Det tog flere hundrede år, før verden tog muligheden for selvbedrag i så stor målestok alvorligt. Så kunne det samme ikke gøre sig gældende angående de flyvende tallerkener? spurgte skeptikerne.

De, der havde svært ved at acceptere den ikke-jordiske hypotese, tog godt imod teorien om, at ufoer kunne være illusion eller selvbedrag. Men ved på denne måde at afvise, at der er blevet set noget, fik skeptikerne dog et stort problem, når de overså et så stort vidnegrundlag fra troværdige og ærlige personer, som hverken havde drukket, taget stoffer eller på anden måde var psykisk ude af balance. Påstanden om, at intet af det set havde grund i noget fysisk, var uacceptabel for forskere som Donald Keyhoe, hvis konklusion var, at *Flying Saucers Are Real*, hvilket var titlen på den artikel i magasinet *True*, der blev en milepæl i ufologien. Det var helt klart, at der var set objekter, som folk ikke kunne identificere - altså ufoer fandtes.

Hvad mere var, de var fysiske facts. På dette niveau var det muligt, og faktisk fornuftigt, at se ufoer som fysiske rumskibe fra civilisationer som vores egen, dog noget mere avanceret. Titusindvis af observationer blev rapporteret og lod sig systematisk klassificere som "dagslysskiver", "nattelys" osv. Der blev lavet plancher med de forskellige typer, i stil med de plakater, som luftmelde-

corpset havde over fly under Anden Verdenskrig. At det var fysiske fartøjer, var der ingen tvivl om. Og det var helt ok at antage, at tallerken-myten var en videnskab i sin vorden.

Hvis det var sandt, at det var fysiske fartøjer, drejede det sig ikke mindre om noget af det mest betydningsfulde i menneskehedens historie. Kaptajn Mantells død (se også side 9) var en påmindelse om, at der lå en ildevarslende virkelighed bag myten. På det tidspunkt advarede bøger som *Flying Saucers on the Attack* om den mulige trussel for ikke blot de enkelte observatører, men for hele menneskeheden.

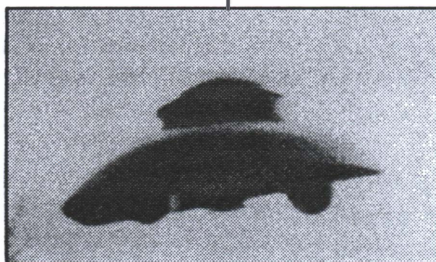
Den kosmiske myte

En ting stod klart, at før så usædvanlige påstande kunne accepteres, måtte der usædvanlige beviser til. Med rapporter fra hele kloden syntes det kun at være et spørgsmål om tid, før det endelige bevis dukkede op.

Men de gode hensigter om videnskabelige undersøgelser blev lige fra starten saboteret af de velmenende, men uvidenskabelige interesser, som mange grupper havde. Disse grupper mente, at de flyvende tallerkener var noget

større end blot nogle andre menneskers rumfartøjer. De afviste den tanke, at de var fjendtlige og udråbte dem til besøgende fra en højere verden, der var venlig stemt over for menneskene, og derfor bragte budskaber fra interplanetariske parlamenter, galaktiske styrker og kosmiske broderskaber.

Det hastigt voksende antal teorier, som berigede myten i de flyvende tallerkeners guldalder, er en hyldest til menneskets fantasi. Kom tallerkenerne fra fortiden, fremtiden eller en parallel verden? Kurt Glemser, som ikke kunne bestemme sig, skrev både *Flying Saucers and Inner Earth* (Flyvende tallerkener og den indre Jord) og *Flying Saucer from the Fourth Dimension* (Flyvende tallerkener fra den 4. dimension). En forfatter foreslog, at *God Drives a Flying Saucer* (Gud flyver en flyvende tallerken). En anden påpegede, at det var magiske ånder fra den islamiske tro. At flyvende tallerkener er sataniske, var fundamentalisternes grundsætning: selv prædikanten Billy Graham stod ikke alene, når han sammenlignede dem med engle. Andre så dem som budbringeren Armageddon - *Flying Saucers: Portents of the "last Days"* (Flyvende tallerke-

ner: tegn på "de sidste dage") var en apokalyptisk fortolkning. Indforståede kommentatorer påpegede, at ufoernes optræden tydede på, at de var langt foran den jordiske teknologi. Kunne det være en avanceret civilisation, der forsøgte at lede os mod en ny forståelse af vores plads i kosmos?

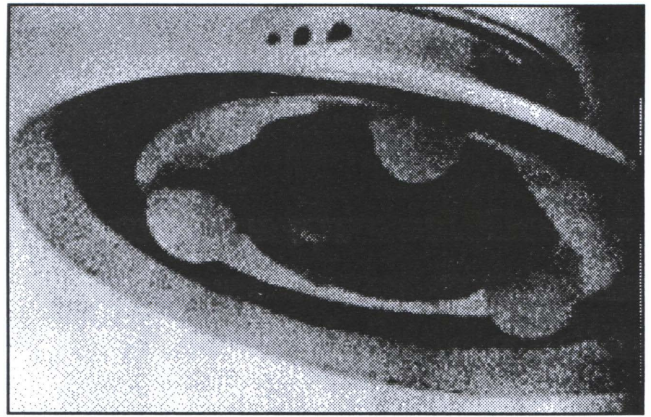
Mens de sande troende byggede en landingsplads og forsynede den med lys, så de besøgende kunne lande deres rumfartøj (et aspekt i myten, som er fortræffelig dokumenteret i Douglas Currans *In Advance of the Landing*), brugte andre mere jordnære, men lige så gode forklaringer. En trænet forsker i det paranormale, den østriske grevinde Wassilo-Serecki, foreslog, at ufoerne kunne være levende væser, som boede i jordens atmosfære.

I sin bog *They Live in the Sky* fortalte new zealænderen Trevor James Constable, hvordan infrarød fotografering sammen med "elementære principper fra den spiritistiske videnskab" gjorde ham i stand til tage fotos af sådanne "usynlige" dyr i den californiske ørken. De, der afviste den ikke-jordiske hypotese, bød denne jordnære forklaring velkommen. Kenneth Arnold mente selv, at ufoerne var rumdyr.

Nærkontakt myten

Hvis de flyvende tallerkener kan besøge vores planet, kan de også lande på den. Og mens de små kugler kan være ubemandede sonder, er de store helt sikkert bemandede: Det var det næste logiske trin i mytens udvikling. Kun få var i første omgang blevet overrasket over de flyvende tallerkener, og få blev overrasket, da den første observatør stod frem og fortalte, at han havde mødt et besætningsmedlem fra en flyvende tallerken.

Endnu en gang, ingen overraskelse: men påstandene om kontakt mødte en del skepsis, ikke kun fra dem, der satte spørgsmålstejn ved de flyvende tallerkener, men også fra dem, der mente, at de var en videnskabelig kendsgerning. Den første beretning, som lagde grunden for mytens nye udvikling, kom fra George Adamski. Han fortalte den godt og overbevisende og syntes at fremlægge beviset.

Tvivlerne fandt huller i hans historier, der blev mere og mere utroværdige, efterhånden som han bryggede videre på dem og fortalte om sine eventyrrejser til fjerne planeter.

Det forhindrede ham selvfølgelig ikke i at blive en slags model for en del efterligninger. Kontaktpersonerne havde deres storhedstid og satte kulør på ufo-myten, hvor Howard Menger og Truman Bethurum fortalte om deres romantiske møder med de fortryllende rumkvinder, og Cecil Michael berettede om sin *Round Trip to Hell in a Flying Saucer*.

Blandt andre rejsende var Colorado-landmanden Buck Nelson, som fløj til Mars, Månen og Venus sammen med sin hund Teddy. John Womack fra Alabama fik en "anti-dæmon-pille", som beskyttede ham mod de ondskabsfulde ånder, der påførte menneskeheden svære lidelser. Der blev fundet mange væsener fra andre verdener på Jorden: Forfatteren Brad Steigers anden kone var et af disse "stjernemennesker", og i

forskellige lister kunne folk se, om de var af ikke-jordisk oprindelse. Den mest heldige var måske Elizabeth Klarer fra Sydafrika. Hendes ikke-af-denne-verden romance med Akon fra Meton resulterede i, at hun fødte ham et barn. Disse beretninger underholdt det publikum, der strømmede til foredragene, hvor kontaktpersonerne nød berømmelsen. Men de gjorde seriøse forskere som Keyhoe rasende. Hans ihærdige anstrengelser for at få støtte fra regeringen og videnskabelige kredse blev undergravet af den

slags historier, som kun latterliggjorde de flyvende tallerkener. En skærpende omstændighed var, at mens det er svært at tro på disse historier, var de også svære at afvise. De mennesker, der indsamlede observationsberetninger, gik modstræbende med til også at tage Adamskis og Mengers beretninger med i

deres faktuelle og sobre rapporter: med hvilken begrundelse ville de have holdt dem ude?

“En moderne myte”

Mens nogle bifaldt og andre ignorerede kontaktpersonerne, var der andre, der uden at gå så langt som til at acceptere dem, så noget vigtigt i dem. Den californiske kontaktperson Orfeo Angeluccis oplevelse dannede baggrunden for den bog, der som den første fik øje på ufo-myntens kvaliteter. Carl Jungs *Flying Saucers: a Modern Myth of Things Seen in the Skies* placerede flyvende tallerken myten og især kontaktpersonernes legender i den arketypiske folklores historie. For første gang siden de flyvende tallerkener dukkede op, stadfæster Jung den holdning, som hverken accepterer dem som pålydende eller afviser dem over én bank som skeptikerne, men ser dem som et enestående fænomen, der optræder på et andet virkelighedsniveau.

Andre forskere gik længere ud i det ukendte. John Keels anarkistiske *Operation Trojan Horse* (1970) bød læserne inden for i et “Disneyland of Gods”, hvor besætningerne fra de flyvende tallerkener optrådte sammen med møl-mænd, spøgelsesflyvere, mænd-i-sort og kosmiske spøgefugle. Jerome Clark og Loren Coleman gav spekulationerne et puf i nedadgående retning ved at foreslå en “paraufologi”, som kædede ufoer, troen på alfer, besøgende engle og New Age sammen. Hvordan man end ser på det, så fik de folk til at åbne øjnene for disse antagelser og gav dem mulighed for at se på ufoerne på en anden måde.

Men skønt sådanne antagelser udviser et alternativ ved at tage de flyvende tallerkener som pålydende, trak de mindre i den etablerede videnskab end den ikke-jordiske hypotese. Her var det samme problem som i andre tilfælde: manglen på bevis. Ved at sætte ufoer i forbindelse med alfer og religiøse visioner gjorde de fænomenet endnu mere ubeviseligt og usandsynligt. Så mens paraufologien berigede myten med stimulerende nye perspektiver, gjorde den ikke fænomenet mere stuere i de videnskabelige kredse.

En videnskabelig myte

Hvis den videnskabelige verden følte bekymring ved at afvise ufoerne, var det kontaktpersonerne, der gav dem den rette motivering. Historie efter historie, ofte fortalt i privat udgivne hæfter for forfatterens egen regning, vidnede mest om en kultagtig ufo-aktivitet. Populære sammenkomster som George Van Tassels ved Giant Rock i Californien, eller folkelige møder som Buck Nelsons ved Mountain View i Missouri samlede en farverig skare, som udvekslede historier. En videnskabsmand måtte være meget sikker og meget forsigtig, hvis han ikke ville risikere sit omdømme ved at blive forbundet med et så upålideligt fænomen.

Ikke desto mindre var der få, der gjorde det alligevel: Den agtværdige astronom J. Allen Hynek turde beskæftige sig med ufologi. Andre, der turde, var adfærdsforskerne. Da fru Dorothy Martin fra Chicago påstod, at en beskyttende ikke-jordisk ville hjælpe hendes gruppe til at blive evakueret, når Jorden gik under, blev spændingen, der voksede i tiden op til undergangen, et mat anti-klimaks, da der intet skete. Gruppen blev fulgt af Leon Festinger og andre sociologer, der havde infiltreret den. Deres opdagelser blev offentliggjort i *When Prophecy Fails*, og det så ud til at bekræfte, at tallerkenerne og deres besætninger ikke blot var illusioner, men afslørede også, hvad de sande troende gør for at tilpasse sig myten. Mens videnskaben brugte

kontaktpersonerne som en rimelig undskyldning for at afvise hele ufo-fænomenet, forblev en del overbeviste om, at fænomenet repræsenterede en ægte udfordring, og de forsøgte at videreføre deres aktiviteter, som om kontaktpersonerne var en beklagelig komplikation og fuldstændig irrelevante for det ægte ufo-problem. På dette tidspunkt var den seriøse ufo-forskning global. Pligttopfyldende forskere i Sverige, Australien og Italien forfulgte gåden med en forbavsende ihærdighed. Tidsskrifter som det franske *Lumières dans la Nuit*, det belgiske *Infore-space*, det danske *UFO-Nyt* og det spanske *Stendek* står som monumenter over utallige arbejdstimer udført med tålmodighed og metodik, lyttende til rådvilde bønder og forvirrede husmødre. Selv om metoderne var primitive, improviserede og vilkårlige, var den komplette samling af rapporter og data

uvurderlig. Først papir-kartoteker, så databaser på computere. De kataloger, der efterhånden var bygget op, viste, at myten har rod i virkeligheden.

Enhver forskning er kun så god, som dem, der foretager forskningen, og selv om de største organisationer udgav håndbøger og vejledninger og afholdt rapportoptagerkurser, var der store forskelle på gruppernes holdning til fænomenet. Nogle var i realiteten religiøse grupper. Andre var lokale klubber dannet som en undskyldning for at få selskabeligt samvær og fælles stjernekigteri. På trods af uundgåelige stridigheder og rivalisering opfattede forskerne sig som medlemmer af et verdensomspændende sammenhold, der arbejdede mod et fælles mål. De kendte hinanden ved navn, hvis ikke personligt, og ved offentlige konferencer og private sammenkomster mødtes de for at udveksle synspunkter og opdagelser.

Bortførelses-myten

Selv om kontaktpersonerne overdrev, var deres påvirkning af de seriøse ufo-forskere ikke kun negativ. De rigtige ufologer tog dog afstand fra enkeltpersoner som George King, som påstod, at han var udvalgt til at repræsentere Jorden i et intergalaktisk parlament og havde kæmpet med i et luftslag, som reddede Jorden fra at blive ødelagt af fjendtlige fremmede. ("Den 8. juli 1964 fandt denne, den største begivenhed i Jordens historie sted.") Men ligesom svindlerne, som næsten fra starten havde været en beklagelse, men en uundgåelig del af ufo-fænomenet, kom de med en slags bekræftelse på, at fænomenet var virkeligt. Enhver parasit skal have en vært.

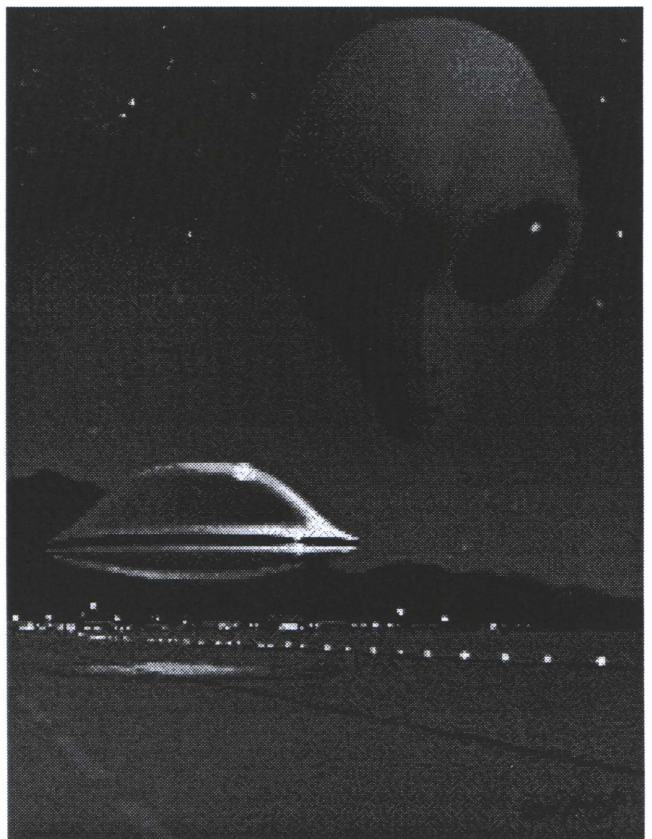
For den seriøse ufolog var det ikke svært at tage afstand fra kult- og kontaktpersoner. Det blev straks sværere, da kontaktpersonerne gav plads for de bortførte. Der var ikke det store slip mellem kontaktpersoner og bortførte - fx kunne Betty Andreasson, som troede, at hende bortfører var budbringere fra Gud, høre til i begge kategorier. Kontaktpersonerne og de bortførte havde samme personlige historie at fortælle om deres møder med fremmede. Ingen af dem kunne dog bevise noget. Forskellen mellem dem var ikke ret stor.

Karakteristisk for kontaktpersoner som Adamski, King, Siragusa og mange flere var, at de hævdede, at de var udvalgt pga. deres specielle evner. Det var dog meget svært at forstå, hvorfor lige netop de var blevet

udvalgt. Med de bortførte var der en forskel: de blev valgt ved tilfældigheder og ikke på grund af særlige kvalifikationer. Mens kontaktpersonerne blev behandlet som særligt udvalgte gæster og taget med på ture i rumskibe ud i galaksen, følte de bortførte sig som forsøgskaniner i laboratorielignende omgivelser, hvor de gennemgik forskellige undersøgelser. Nogle gange er kvinderne blevet insemineret, andre gange tager de sædprøver fra mændene. Nogle er i stand til at se det hele i et positivt lys med en omlægning af livsførselse til følge: de bliver vegetarianer, holder op med at ryge, opdager at de har helbredende kræfter, får en mere spirituel indsigt eller slår sig på kunsten. For de fleste bortførte er der dog tale om en negativ oplevelse - de føler ubehag og kommer ud af balance.

De, der forsvarede de bortførte, gjorde det ved at bevise, hvordan deres oplevelser passede ind i et scenario, hvor fremmede søgte biologiske og især genetiske oplysninger om vores art. Det er denne meget almindelige forklaring, der gør de bortførte mindre troværdige end kontaktpersonerne. Jo mere "virkelig" historien lyder, des tydeligere træder uoverensstemmelserne og selvmodsigelserne frem. Bortførelsesberetningerne natur og bortførernes fremgangsmåde stiller spørgsmål, men giver ingen svar.

Når alt kommer til alt, var det det store

antal af påståede bortførte, som var det mest vægtige argument for, at de ikke var fysisk virkelige. De løb op i flere tusinde. Dertil kom, at en opinionsundersøgelse viste, at flere millioner mennesker havde været bortført alene i USA. Hvordan kunne det gå til uden ét eneste skudsikkert bevis? Bortførelse er en fysisk hændelse: offeret bliver rent fysisk ført fra Jorden ind i et rumskib. Det er svært at acceptere, at der ikke i ét eneste tilfælde var et vidne til bortførelsen. På den anden side skete det i mange tilfælde, at den påståede bortførte befandt sig på Jorden, da han/hun blev ført op i et fjernt rumskib.

Til trods for dens usandsynlighed har denne nye udvikling i ufo-myten fremtvunget en form for accept, som kontaktpersonerne aldrig fik. Mens kontaktpersonerne kun fik begrænset støtte - trods det at én i Dorothy Martins gruppe var universitetsprofessor - har de bortførte venner højt oppe i systemet. Barney og Betty Hill, de første som fik verdens opmærksomhed, blev hovedpersoner i en bog af John Fuller, en anset forfatter. Velansete universitetsprofessorer mente, at kontaktpersonernes historier var fantasi, medens mange anså de bortførtes beretninger for at bygge på sandfærdige hændelser. En science fiction forfatter har fortalt, hvad der regnes for at være en "sand beretning" om, hvorledes han selv blev bortført af fremmede væsner. På det seneste har en forsker påstået, at FN's generalsekretær har været offer for en bortførelse.

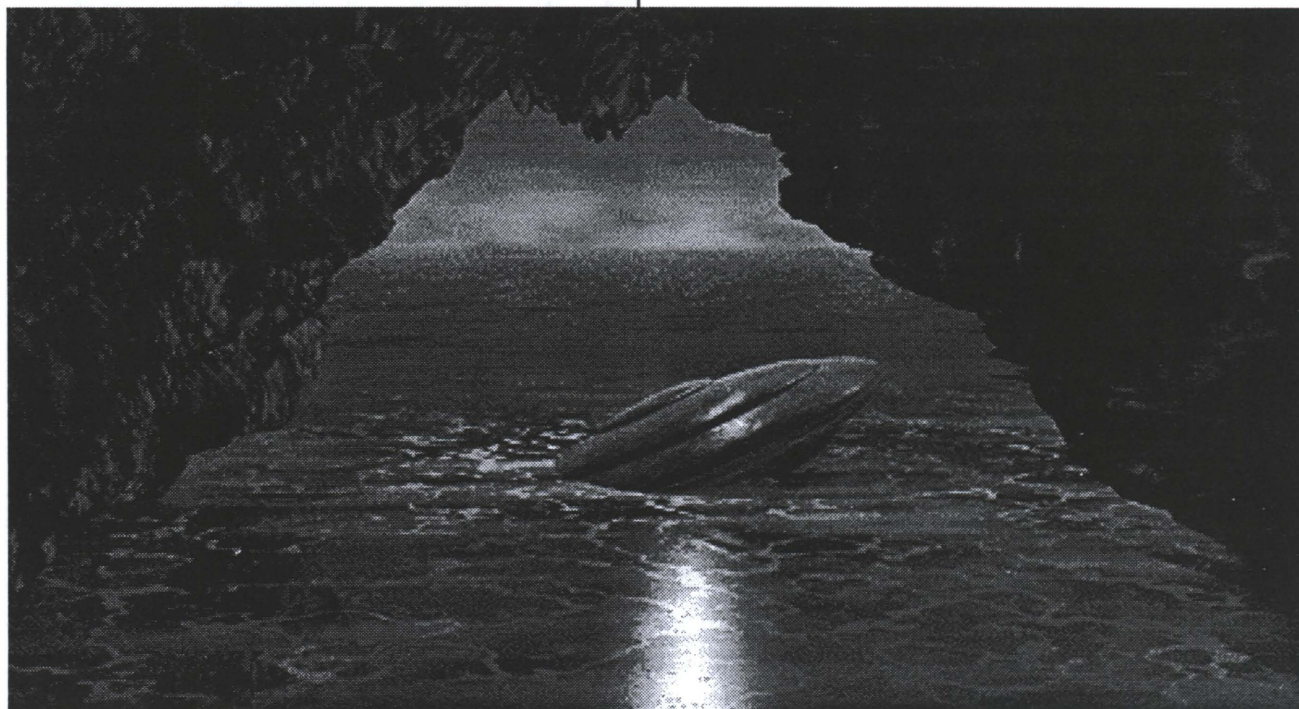
Villigheden til at acceptere bortførelsesberetningerne afslører ikke kun

den mentale tilstand i den offentlighed, hvorfra de bortførte rekrutteres, men også den tankegang, der forsvare dem. Troværdigheden i erklæringer fremsat under hypnose og løgnedektorernes ufejlbarlighed som en objektiv garanti for sandhed, bekræftes af de troende og betvivles af skeptikerne.

Da Alvin Lawson og hans kolleger beviste, hvordan "indbildte bortførte" kunne fortælle historier lige så overbevisende som de "sande bortførte", blev hans opdagelser afvist med et skuldertræk af de troende, der stemplede hans metoder som ufuldkomne og hans konklusioner som ubrugelige. Psykologen Kenneth Ring skaffede dog videnskabelig dokumentation for sine påstande om, at der var en del af befolkningen, som pga. deres psykiske habitus blev "bortførelses-modne".

Græsplænen-foran-Det-hvide-Hus-myten

Mens kontaktpersonerne fremviste myten fra den mest farverige side, viste de bortførte dens mere dybsindige sider. Troværdigheden i beretningerne er på en måde underordnet. Det er den dybereliggende menneskelige adfærd, der har størst betydning. Også fordi så meget mere var på spil, har ingen anden del af ufo-myten polariseret ufo-forskningsgrupperne så meget. Spørgsmålet om, hvorfor ingen bortførelse er blevet set af troværdige vidner på trods af det store antal, pegede

tydeligere end noget andet på det, som altid har været et af de grundliggende problemer med ufoerne: deres flygtighed.

Fra begyndelsen af de flyvende tallerkeners æra har deres nu-ser-du-mig-nu-ser-du-mig-ikke opførsel bidraget til deres myte-lignende karakter. Som spøgelser, alfer og Jomfru Maria får de vidnerne til at tvivle på, om de vil ses eller ej. Når antallet af ufo-observationer løber op i hundredetusinde, kan det diskuteres, om ufoerne ønsker at skjule sig eller blive set. Hvis de virkelig ønsker at blive set, hvorfor svæver de så ikke over Trafalgar Square, cirkler over Eiffeltårnet eller lander på plænen foran Det hvide Hus? Hvorfor er kontaktpersonerne og de bortførte almindelige mænd og kvinder og ikke førende videnskabsmænd og fremtrædende politikere?

Forskerne kunne kun granske, og forklaringer fra de fremmede hjalp ikke stort. De flyvende tallerkeners myte var på sit højeste, da de fremmede forsøgte at forklare deres hensigter. I 1967 tilbragte Stefan Denaerde to dage i et fremmed rumskib på stranden ved Hollands Oosterscheldt, da væsener fra planeten larga fyldte ham med informationer, som ville få den tids generation til at tænke, men intet anvendeligt kom ud af det. Det var det samme med *Why We Are Here*, en bog skrevet af "J.W." fra Jupiter gennem Gloria Lee. Hendes død i 1962 efter at have fastet i 66 dage (fordi hun fulgte "J.W"'s instruktioner) indgød ikke tillid til de fremmedes visdom.

Flying Saucer Intelligences Speak er Laura Mundos telepatiske budskab fra det ydre rums VIP'er. Den og mange andre, lange tekster konkurrerede med spiritistiske budskaber fra afdøde. Desværre var manglen på kontrollerbare beviser et kendetræk for alt det, der dukkede op.

Myten om de nedstyrtede tallerkener

På trods af deres uvilje til at afsløre, hvorledes kræft skal helbredes, eller hvordan man opnår fri-energi-rumrejser, var det en naturlig antagelse, at de væsener, som overbragte disse budskaber, kom fra civilisationer, der var langt forud for vores.

Som teosofiens Mahatmas, Det store Hvide Broderskab eller mytologiens vismænd, blev de præsenteret som ufejlbarlige. Men måske var de - ligesom os jordboere - langt fra ufejlbarlige, men kunne rammes af pilotfejl og metaltræthed. En anden farverig del af ufo-myten, endda lige fra dens begyndelse, er nemlig rygterne om, at en eller flere tallerkener er styrtet ned, så både de og deres besætning har kunnet undersøges.

Den 8. juli 1947, kort efter Arnolds bemærkelsesværdige observation, offentliggjorde en amerikansk flyvebase i New Mexico oplysninger om, at der var fundet vragester fra en flyvende tallerken på en ensomtbeliggende gård nær Roswell. Den kendsgerning, at myndighederne hurtigt gik til medierne, var et tegn på, hvor hurtigt ufo-myten havde slået an.

Historien blev trukket tilbage lige så hurtigt, som den var dukket op, men andre rapporter om nedstyrtede tallerkener kom fra Spitzbergen i 1952, Helgoland i 1955 og Chitpec, Mexico i 1964. I maj 1978 så tusindvis en ufo-nedstyrtning i nogle afsidesliggende bjerge i Bolivia. Ingen af disse beretninger fik større betydning, men de inspirerede forskerne til at fortsætte.

Leonard Stringfield støvede et større antal vidner op. De var dog enten anonyme eller forsøgte at skjule deres identitet, men følte, at tiden nu var inde til at afsløre, hvorledes de havde været blandt de eksperter, der i hemmelighed fløj til fjerne steder i ørkenen for at undersøge en nedstyrtet tallerken og dens besætning.

Det, den nedstyrtede tallerken skulle have været i stand til at skaffe, var et fysisk bevis, som videnskaben kunne røre ved og analysere. Manglen på et sådan bevis kvalte

interessen for beretningerne, og rygterne om den nedstyrtede tallerken forsvandt i mange år. Men da sammensværgelses-myten dukkede op, var der igen en anledning til at tro på nedstyrtningerne: Tænk, hvis de rent faktisk var det fysiske bevis, men at det var blevet skjult for offentligheden?

I 1980 blev Roswell-beretningen genopdaget og støvet af. Den fyldte bøger og tv-debatter med modstridende oplysninger, falske vidner, tvivlsomme dokumenter og gensidige beskyldninger mellem de stridende parter. Andre beretninger om nedstyrtede tallerkener, som fx i Aztec fra 1948 krydrede debatten. En filmstrimmel blev fundet, og den viste angiveligt obduktionen af et besætningsmedlem fra en af de nedstyrtede tallerkener.

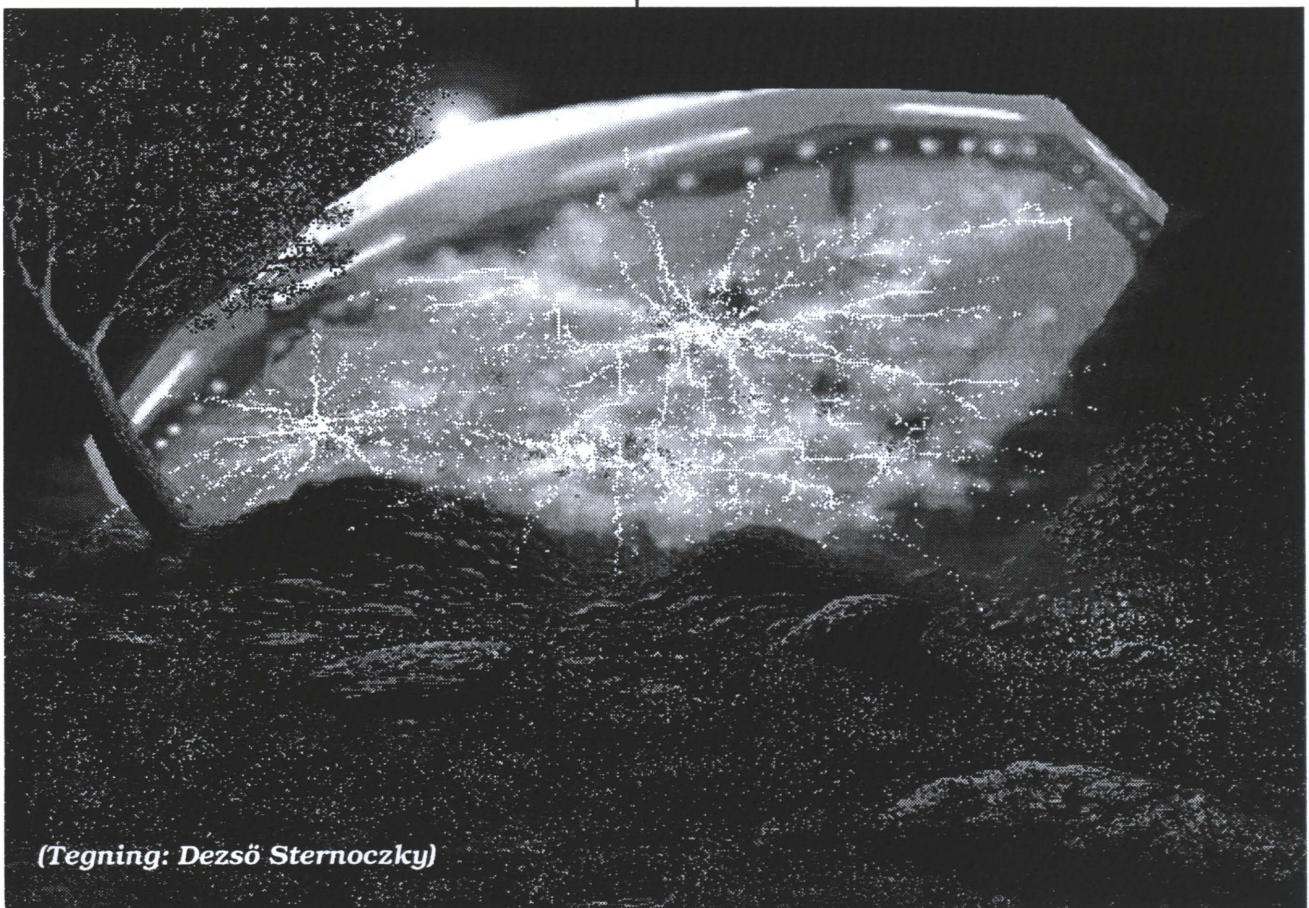
Sammensværgelses-myten

I 1980, det samme år som Roswell-legenden blev genopdaget, dukkede en historie fra en noget mere troværdig kilde op, Rendlesham i England. Rygter samlet af lokale forskere førte til en historie om et landet ufo. Historien fik senere uventet støtte af et imponerende bevis: et officielt memo fra den amerikanske øverstbefalende til det britiske forsvarsministerium og en båndoptagelse, der angiveligt var optaget af den selvsamme officer, mens

han befandt sig i skoven nær objektet. Desværre var de nærmere omstændigheder så dunkle og båndet ikke overbevisende, at selv et sådan officielt bevis ikke kunne bruges til noget. Det er helt klart, at der skete noget ved Rendlesham, men hvad dette "noget" var, står fortsat hen i det uvisse. En eller anden et eller andet sted kender sandheden.

Sådanne hændelser skabte endnu en sub-myte: påstanden om, at regeringer har været i stand til holde sandheden om ufoerne

(Tegning: Dezsö Sternoczky)

hemmelig. Som med mange andre af ufo-myten's facetter, var denne ikke helt uden indhold, for selvfølgelig vil ingen regering afsløre alt, hvad den foretager sig og måske især ikke i sådan et tilfælde, hvor beviserne er så tynde. Stillet ansigt til ansigt med et så udbredt, men så flygtigt fænomen vil myndighederne ofte være rådvilde og ikke vide, hvad de skal stille op. Denne rådvildhed satte gang i myten om, at de havde noget at skjule, og i årenes løb blev sammen-sværgelseshistorier en del af ufoloren: "Flyvende tallerkeners på Edwards Air Force Base", "Mysteriet om Hangar 18" og "Håndbog for Område 51".

Beviset på, at myndighederne holder sandheden om ufoer hemmelig, var både tynde og dunkle, og en omvendt version af myten blev bragt på banen. Denne myte går ud på, at myndighederne meget præcist vidste, at der ikke var tale om ufoer, men brugte ufo-myten til at fremme egne interesser. Til tider kunne myndighederne være interesseret i at skjule visse operationer. Det skulle eksempelvis være forklaringen på Rendlesham-sagen i 1980 og den belgiske ufo-bølge i 1989.

En alternativ forklaring er, at regeringen udnyttede ufo-observationerne til egen fordel, eller i visse tilfælde ligefrem selv skabte dem for at undersøge befolkningens reaktion. Det var angiveligt tilfældet ved Cergy-Pontoise sagen i Frankrig i 1979.

Sandheden om myten's kerne

Fra tid til anden har ufologer tyet til "den bedste observation", et særligt tilfælde, som det var umuligt at forklare og derfor var en god grund til at tro på ufoer som et fænomen. Desværre viser ufo-forskningens historie, at selv om en sikker sag får en gennemgribende undersøgelse, går det ofte galt, og hele sagen falder på gulvet. Premanon-sagen i Frankrig (1954), Domsten-sagen i Sverige (1959), Zwischbergen fotografierne (1975) undersøgt af Wim van Utrecht, var tre gode sager, som blev underkastet en omhyggelig undersøgelse og kunne forklares i almindelige vendinger. I lyset af sådanne bristede illusioner kan skeptikerne med god ret hævde, at enhver sag kan forklares som et naturligt eller almindeligt fænomen, hvis der ofres tilstrækkelig efterforskning på den.

Ikke desto mindre var der stadig sager, som trodsede efterforskningen. Blandt de mest imponerende var dem, hvor der i stedet for en enkelt spontan observation med et enligt uforberedt vidne var observationer, som

gentog sig, og som det var muligt for kompetente forskere at overvære. Ved Yakima i staten Washington, Piedmont i Missouri og Hessdalen i Norge blev der gentagne gange set usædvanlige lysfænomener, som blev målt med diverse udstyr. Mens disse sager var med til at bestemme fænomenets væsentlige karakteristika, var de også med til at vise, hvad fænomenet ikke var.

I Hessdalen stod ufo-myten ansigt til ansigt med ufo-virkeligheden. Mange af de lokale beboere fortalte om genstande med blinkende lys - observationer som tilpassede sig ufo-myten. Men de i hundredevis af fotografier, der blev taget, afslørede blot lysende klatter og streger. Det er en konfrontation mellem subjektive indtryk og fysiske kendsgerninger. Der var ingen tvivl om, at fænomenet var fysisk, for de opstillede instrumenter bekræftede observationerne. Men intet tydede på, at ikke-jordiske gæster var til stede. Alt peger på, at det drejede sig om et naturligt fænomen, som måske var ukendt for videnskaben og opførte sig på en højst besynderlig måde.

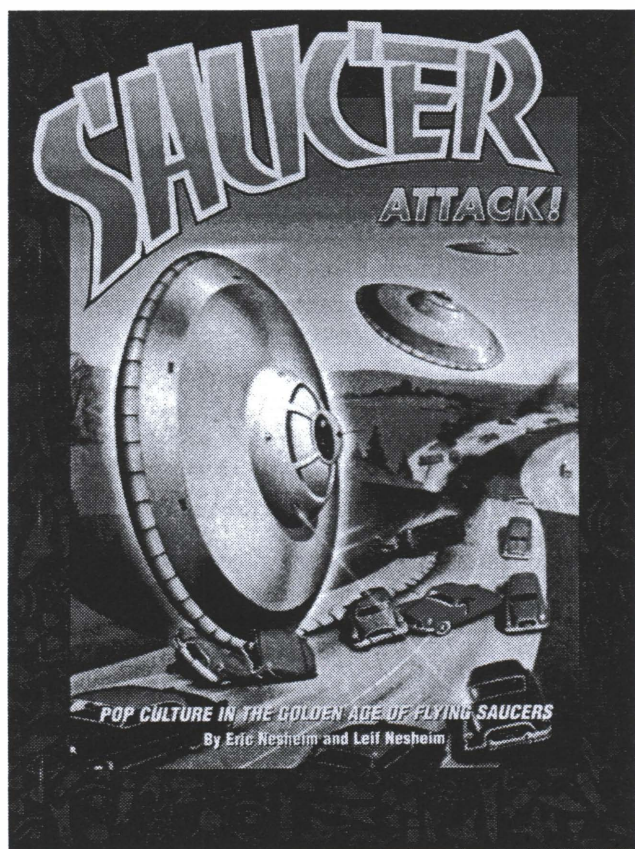
Der var andre udfordrende ufo-fænomener: Foo-fighterne under Anden Verdenskrig. Amerikanske piloters observationer under Korea-krigen trods ifølge Richard F. Haines enhver forklaring. På trods af mange teorier ved vi stadig ikke med sikkerhed, hvad Kenneth Arnold så i juni 1947, hvad Paul Trent fotograferede ved McMinnville den 11. maj 1950, eller hvad de skandinaviske spøgelsesraketter i 1946 var, eller hvad der var skyld i, at Frederick Valentich og fly forsvandt over Australien i 1978. Indlejret som de er i ufo-myten, forbliver disse gåder måske ubesvarede: Måske er ufo-myten bestemt til at forblive dunkel svævende mellem fakta og fantasi.

De fleste af jer, som læser dette, kan ikke huske dengang, da ufoerne ikke fandtes. Men der har været sådan en periode. Ufoerne er et produkt af vores tid, og da ufoernes tid var inde, blev de født. Når vi ser tilbage på de forgangne 50 år, opdager vi, at de flyvende tallerkeners mysterium rækker dybere ind i os selv og langt ud i det kosmos, vi bor i. Vi er heldige at leve i en tid med en så rig og afslørende myte.

I de gode, gamle dage...

Det forløbne år var i sandhed et jubilæumsår. Ufo-interessen fejrede sine første 50 år, hvilket bl.a. blev markeret med mange nye bøger og genudgivelser. Alt for mange endda! De fleste af dem må nemlig siges at være ganske overflødige, men enkelte er virkelige perler, fx "Saucer Attack!".

Af Kim Møller Hansen

Saucer Attack! er en billedbog for voksne. I 200 farveillustrationer får man et glimrende indtryk af tiden 1947-1967 med en enkelt afstikker til dyre-mishandlingerne i 1970erne. Alt sammen set ud fra en humoristisk og amerikansk synsvinkel. Hvad handler bogen så om? Ja, det siges meget præcist i bogens forord, skrevet af Eric Nesheim:

"De flyvende tallerkener dukkede op i USA i en tid præget af store spændinger og usikkerhed. Befolkningen frygtede "bomben" og kommunistisk infiltration. Korea-krigen, Sputnik og vores mange uheld i rumkapløbet rystede den nationale tillid. Jeg kan huske, da

en skråtobak-tyggende nabo spyttede på mig og meget ophidset fortalte, at "russkerne" ville besætte USA uden at løbne et eneste skud.

Psykoanalytikeren Carl Jung mente, at flyvende tallerkener var psykologiske projektioner af kulturel frygt og ønsketænkning i en usikker verden. Begrebet "kommunistisk infiltration" blev blot erstattet af "flyvende tallerkener". I de første bøger om flyvende tallerkener var dette ikke helt forkert.

Inspireret af Jung havde kritikerne antydnet, at film som "Earth Vs. Flying Saucers" (1956) og "Invasion of the Body Snatchers" (1956) var politiske allegorier eller metaforer for den kulturelle spænding. Men for et barn, som voksede op i 1950erne, syntes jeg, at film om flyvende tallerkener var alletiders! Min favoritfilm var "The Mysterian" (Chikyu Boeigun, 1957). Den havde alt: flyvende tallerkener, onde rumvæsner, bortførte kvinder og soldater, som kæmpede mod gigantiske hus-knusende robotter! En stor del af mine lege fulgte ubevidst handlingen i "The Mysterian" og andre lignende film og tegneserier. Meget af legetøjet sidst i 1950erne og først i 1960erne lignede ting fra de populære film. Jeg legede med legetøjssoldater, rumskibe og store robotter for netop at genskabe handlingen i disse film.

Offentligheden fik rigtigt øjnene op for ufoerne, da aviserne fortalte om Kenneth Arnolds berømte observation i juni 1947. I 1950 udkom den første serie af ufo-bøger, og filmen "The Flying Saucer" (1950) satte lighedstegn mellem russere og flyvende tallerkener. Midt i 1950erne fortalte George Adamski og Buck Nelson om deres kontakter med tallerkenfolket. I 1958 havde de bedste film om flyvende tallerkener nået biografernes lærreder, og i 1958 havde de flyvende tallerkener rent faktisk invaderet alle aspekter inden for den populære del af kulturlivet. Almindelige genstande fra salt- og

peberbøsser til kaffekopper var udsmykkede med flyvende tallerkener. Mange populære sange handlede om flyvende tallerkener. Legetøj, tygggummikort, bøger og tegneserier var efterhånden gennemsyrede af flyvende tallerkener og helte med ballonmuskler og iført stramtsiddende tøj.

Denne bog gennemgår de flyvende tallerkeners guldalder. Den indeholder mange illustrationer af flyvende tallerkener, mærkelige rumvæsner, invasioner fra rummet og andre relaterede emner fra filmplakater, bøger, blade og legetøj. Beskrivelserne af de flyvende tallerkener er et produkt af den tid, hvori de blev skabt. Som en metafor på epokens håb og frygt, kan de fortælle os noget om os selv..."

Eric Nesheims forord er ikke falsk reklame, men fortæller meget præcist, hvad man får for pengene. Og det er virkelig oplysende og meget underholdende læsning, der kan varmt anbefales. De mange farveillustrationer er inddelt efter emner i 12 kapitler og bundet sammen af gode billedtekster. Bogen er også forsynet med detaljerede billed-credits.

Saucer Attack! er skrevet af Eric Nesheim og sønnen Leif. Erik Nesheim er professionel tegner (og dygtig) og samler på diverse ting fra 1950'erne.

Oversættelse af bogens forord:
Flemming O. Rasmussen

Eric & Leif Nesheim: *Saucer Attack! Pop Culture In The Golden Age Of Flying Saucers*, Kitchen Sink Press/GPG, 1997, 128 sider, 200 farveillustrationer, ISBN 1-57544-0660. Paperback US \$ 16,95.

Bogen kan bl.a. bestilles via Internet på:

www.amazon.com

May the Farce Be with You

Som de fleste ved, bliver enhver populær genre parodieret før eller siden. I det forgangne år kom turen således også til den aktuelle bølge af science fiction film. Det er dog ingenlunde første gang, at denne type film bliver parodieret, og det er bestemt heller ikke alle parodier, der er lige så vellykkede som *Mars Attacks!* og *Men In Black*.

Af Søren Thomas

Det følgende vil blive en - forhåbentlig - fornøjelig gennemgang af denne type film, samt - hvor det har været muligt - et kig på de enkelte films fejl og mangler.

Den første science fiction parodi hører efter alt at dømme til i den håbløse ende. *Invasion Of The Star Creatures* (1962) er kun blevet behandlet udførligt i ét værk, hvilket man må formode skyldes dens ringe kvalitet. Således har kritikeren Bill Warren følgende lovord om produktionen:

"I'm tempted to call the film loathsome, but that implies it has a certain power, and it lacks power, interest, humor, intelligence, talent, magination, etc."

(*Keep watching the skies*, s. 647)

I almindelighed fungerer den amerikanske filmindustri på den måde, at profitable ideer genbruges til bevidstløshed, mens man går i en stor bue uden om ideer, der viser sig at blive fiaskoer. Det er dog næppe fornævnte films ringe succes, der er årsag til, at der skulle gå ti år, inden nogen igen turde binde an med at parodiere science fiction. Faktisk forsvandt *Invasion Of The Star Creatures* så hurtigt fra USA's biograflærreder, at man må formode, at de færreste producenter kunne nå at blive skræmt over dens fiasko - fx havde én biograf så ringe publikumstilslutning, at den måtte tage filmen af plakaten efter kun én dag.

Produktionen er ikke tilgængelig på vores breddegrader, men det er måske godt det samme, når den ifølge Warren kun

indeholder ét vellykket gag: De indledende credits, hvor vi får at vide, at "R. I. Diculous presents an Impossible Picture", og hvor en voice-over kommentar fortæller, at "This is a true story. Only the facts have been completely distorted." Derfra falder humorens kvalitet støt med gags, der involverer de to hovedpersoner i færd med at oversprøjte hinanden med vand fra en haveslange...

Der hersker anderledes morsomme toner i Woody Allens *Sleeper* (1973) (Dansk titel: *Mig og fremtiden*). Her ser man Allen spille sin sædvanlige lille-uheldige-mand figur, der har flere problemer end normalt at slås med. Meget mod sin vilje må han deltage i en undergrundsbevægelses forsøg på at styrte den diktator, der regerer USA i år 2073.

Filmen indeholder mange vellykkede gags, hvoraf jeg vil nøjes med at nævne slutningen:

Efter meget besvær lykkes det for oprørsbevægelsen at trænge ind på diktatorens enemærker. De har tidligere fundet ud af, at han holdes kunstigt i live efter et bombeattentat. De kidnapper alt, hvad der er tilbage af ham - hans næse - og flygter.

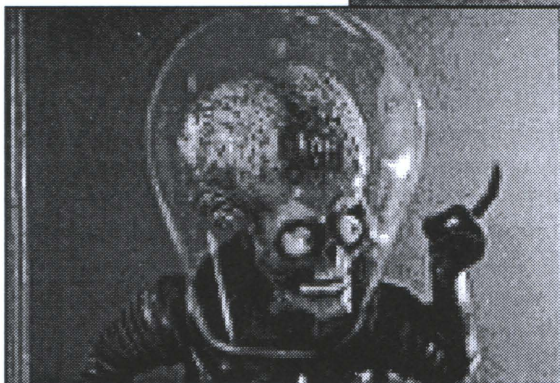
Filmen er værd at se alene pga. det øjeblik, hvor Allen holder en gruppe af diktatorens vagter i skak ved at rette en pistol imod den diktatoriske næse og råbe: "Tilbage eller jeg skyder præsidenten!"

Om man har lige så stor fornøjelse ud af at se den pornografiske Jens Lyn-parodi *Flesh Gordon* (1972), kan jeg desværre ikke afgøre pga. filmens utilgængelighed, men mon ikke det er en produktion, hvor alder og modenhed afgør, om man finder den morsom?

Det er i hvert fald det indtryk, jeg får af handlingsreferatet: Impotenten Wang - kejser over planeten Porno - bader Jorden med en stråle, der gør folk sextossede, med kaos til følge. Men frygt ej! Sammen med professor Flexi Jerkoff og Dale Ardour er Flesh Gordon på vej til Porno i sit penisformede rumskib for at redde os alle! Her møder han den homoseksuelle Prince Precious, er oppe imod robotter med boremaskine-formede penisser, konfronteres med en penisaurus og må redde Dale fra den store gud Porno, som kejser Wang bringer til live. (Behøver jeg at fortsætte? Nå, okay..)

Filmens efterfølger *Flesh Gordon And The Cosmic Cheerleaders* (1989) holder standarden oppe - eller rettere nede - for her kan man se pruttende asteroider kaldet assteroids. (Ho Ho)

Nej, så har Woody Allen mere held med sig i den ellers ret middelmådige

episodefilm *Everything You Ever Wanted To Know About Sex but Were Afraid To Ask* (1972) (Dansk: *Min yndlingsperversion*). I et af filmens afsnit bliver den gamle kliché med den gale videnskabsmand parodieret: Her drejer det sig om en gal sexolog, der i sit øde beliggende hus driver diabolske eksperimenter. Hvad vil der fx komme ud af at lade en voksen mand kopulere med et 200 kg tungt franskbrød? Naturligvis - fristes man til at sige - resulterer hans eksperimenter i, at et gigantisk flere hundrede kilo tungt kvindebryst drager hængende gennem landskabet. Det stoppes dog ved hjælp af en lige så gigantisk bh. Men faren er ikke drevet over, for som Allen advarer, optræder den slags ting jo normalt parvis...

I den mere sofistikerede ende af skalaen finder vi film som *Dark Star* (1972), der ifølge sine ophavsmænd er inspireret af Samuel Becketts "Venter på Godot". Heri

bliver den gamle kliché med det højteknologiske rumskib bemanded med højt kompetente personer vendt på hovedet ved at præsentere os for rumskibet *Dark Star*, hvis besætning har befundet sig så længe ude i verdensrummet, at de ikke kan holde hinanden ud længere. Skibets døde kaptajn ligger på køl i en frossen dvaletilstand, og det er derfor - trods alt - muligt at bede ham om råd i krisesituationer. Han er dog mere interesseret i at diskutere baseball. Filmen kulminerer med, at en af astronauterne må prøve at tale en tænkende bombe fra at eksplodere ved at diskutere fænomenologisk filosofi med den. Det nytter dog ikke - bomben kommer til den konklusion, at den er Gud og vælger at realisere sig selv som bombe ved at eksplodere. Og som om det ikke kan være nok, er skibet løbet tør for toiletpapir.

Humoren i *Dark Star* bliver en enlig svale, for seks år senere dukker en film op, som, - jeg

tør knap sige "danner skole" - men som i hvert fald benytter en ide, som så godt som alle efterfølgende science fiction parodier benytter: invasionshistorien. Måske skyldes dette, at denne ide er let at parodiere: rumvæsenerne skal blot bryde med alle traditioner for udseende og væremåde og/eller udstyres med absurde motiver for deres invasion. Skaberne af førnævnte film har tilsyneladende fulgt denne opskrift, for her invaderes San Diego af - tomater! Store menneskeædende tomater. Igen er det en film, jeg ikke har haft mulighed for at se, så jeg vil nøjes med at notere, at *Attack Of The Killer Tomatoes* fik ikke færre end tre efterfølgere: *Return Of The Killer Tomatoes!* (1988), *Killer Tomatoes Strike Back* (1991) og *Killer Tomatoes Eat France* (1991). Jeg kan desværre heller ikke udtale mig om disse films kvalitet, men må nøjes med at konstatere, at det tiltaler min humoristiske sans at vide, at i *Return Of The Killer*

Tomatoes! optræder en gal videnskabsmand, som forvandler mennesker til tomater, og omvendt.

De øvrige invasionshistorier er - hvad humorens kvalitet angår - en blandet landhandel. Værst er vel nok den ulidelige *Martians Go Home!* (1990), hvor en filmkomponists nyeste værk tilkalder horder af marsmænd, som ikke har andet formål med deres invasion end at være provokerende. Hvad der på papiret kan have set ud som en lovende ide, har her resulteret i en film, der i løbet af sin 1 1/2 times spilletid formår at være morsom nøjagtig én gang. Det sker, da en af filmens irriterende marsmænd spørger hovedpersonen:

"Du tror måske, at vi er kommet for at dele en avanceret civilisations hemmeligheder med jer? Glem det! Mars er et hul i jorden!" (Filmen er tilgængelig på dansk video under titlen: *De kom fra Mars* - Kan anbefales varmt til masochister).

Lidt sjovere er *Spaced Invaders* (1990) (Dansk: *Jorden tur-retur*), hvor lillebyen Big Bean får besøg af fem små grønne mænd, der udmærker sig ved at være krigsliderlige - "I want to kill something if it's the last thing I do!" - og ekstremt ineffektive i alt, hvad de foretager sig. Som helhed er filmen en af de komedier, der ville have fungeret bedst, hvis den kun havde været en halv time lang, men på trods af dette er der dog stor fornøjelse at hente i filmens vellykkede gags - fx taler og opfører rumvæsenet Blaznee sig som Jack Nicholson. (Hvorfor? Hvorfor ikke?).

Selv professionelle komikere kan præstere science fiction parodier, der indeholder en vis kvote af skæverter. Et eksempel er her den britiske *Morons From Outer Space* (1985), hvor Mel Smith og Griff Rhys-Jones - herhjemme kendt fra komedieserien "Smith og Jones"- optræder i en beretning, om dengang Jorden fik besøg af menneskelignende, men hjernedøde rumvæsener. Egentlig var de bare på ferie (deres rumskib havde en campingvogn på slæb), men de fik dog lejlighed til at demonstrere, hvad de selv mente var tekniske vidundere: kuglepenne! Inden de tog hjem, fik de dog også lejlighed til at opleve en kortvarig karriere som rockstjerner, og samtidig opleve den særlige jordiske evne til at gøre de mest ufortjente til berømt heder.

Filmen har mange morsomme scener. Fx afbrydes de tumpede rumvæseners debut som rockstjerner brat af et imponerende moderskibs-lignende rumfartøj, som viser sig at indeholde en repræsentant for det firma, de har lejet deres rumskib af. Da de har sløset

med udbetalingerne, er han rejst til Jorden for at konfiskere deres rumskib. Ligeledes må man heller ikke glemme scenen, hvor en politiker umotiveret bryder ud i sang for at erklære sin kærlighed til det kvindelige rumvæsen.

Filmen skæmmes dog af "morsomheder" som: rummanden Bernard, der nyser i sin rumdragt, og formår at skjule sit visir med en kæmpemæssig grøn snotklat (Ha Ha), og scenen hvor det dumme af rumvæsenerne...bøvser! (Hi Hi)

Enkelte af filmene benytter sig af en humor, der er vellykket nok på sine egne præmisser, men som har en så begrænset appeal, at de pågældende film ikke er blevet til mere end kult-successer. Som eksempel kan her nævnes den New Zealandske *Bad Taste* (1988), hvor Jorden invaderes af repræsentanter for en intergalaktisk fastfood kæde. Disse væsener har en slående lighed med Alfred Hitchcock uden næse, og har yderligere den charmerende vane, at de spiser hinandens opkast. ("Lucky me! I got a chunky bit!"). Da væsnerne har intentioner om at bruge os som ingredienser i deres fastfood menuer, må invasionen naturligvis bekæmpes, og det bliver den af agenter fra AIDS - Alien Invasion Defence Squadron. Dette lyder måske umiddelbart morsomt, men filmens morbide splatterhumor vil nok skille fårene fra bukkene. Især da man ser en af AIDS-agenterne overleve et langt fald, hvor han får slået et stort hul i hovedet. Resten af filmen må han gå og stoppe sin genstridige hjernemasse på plads.

Andre film overlader det til tilskueren at uddrage det humoristiske i handlingen. Her er der kun få direkte gags, ingen egentlige morsomme bemærkninger, men derimod absurde plots behandlet med så stor alvor, at hvis man ikke vidste bedre, kunne man godt tro, at filmen var seriøst ment. Eksempler er her *Killer Klowns From Outer Space* (1988) og *Buckaroo Banzai* (1984). I førstnævnte ser man den obligatoriske amerikanske lilleby få besøg af nogle morderiske rumvæsener, der ligner cirkusklovne. Deres rumskib er formet som et cirkustelt, de benytter sig af våben som popcorn-pistoler og candyfloss-kokoner, og deres leder er en cirkusklovn på størrelse med King Kong. Hvis dette ikke gør filmen værd at se, er den i stedet værd at se pga. scenen, hvor klovnerne bruger et ballondyr som sporhund.

Har man ikke fået sin trang til absurditeter opfyldt med denne film, vil man nok få sin lyst styret med *Buckaroo Banzai*. Heri er Jorden i 1939 blevet invaderet af

lectroider fra den 8. dimension, som for at dække over deres invasion, har hypnotiseret Orson Welles til at påstå, at hans berømte "War of the Worlds"-hørespil var fiktion, og ikke - som det i virkeligheden var - en reportage om lectroidernes invasion. Siden da har de levet i skjul på flymotorfabrikken Yoyodyne Propulsion Systems. De er ikke blevet opdaget, fordi de alle har påtaget sig det jordiske dækningsnavn "John". Deres erobningsarbejde er dog blevet forsinket noget, for deres leders sjæl har besat den geniale dr. Emilio Lizardo, da han i samarbejde med heltens far opdagede den 8. dimension. En yderligere hæmsko for deres erobring er den udbrydergruppe af lectroider, hvis leder har valgt en diskret jordisk forklædning: en rastafari i 70'ers discotøj. Hele denne affære må udredes af helten Buckaroo Banzai, som er testpilot, hjernekirurg, hemmelig agent, fysiker - og leder af et rock-orkester. Forvirret?

Som den opmærksomme læser uden tvivl har noteret sig, er science fiction parodier ikke ligefrem en genre, der byder på de store og kendte kassesucceser. Dette bunder naturligvis i de førnævnte forhold med film, der benytter sig af en humor med begrænset appeal, og film, der ikke er morsomme nok, men også i det faktum at filmene til tider benytter sig af vittigheder, der er så indforståede, at de kræver et overordentligt stort kendskab til science fiction filmenes klichéer. Er der fx nogen ikke-science fiction fans, der kan se komikken i det faktum, at den eneste japanske medvirkende i *Attack Of The Killer Tomatoes* taler med en eftersynkroniseret amerikansk stemme?

Yderligere problematisk bliver det selvfølgelig, når filmene til tider fremstår som én lang indforstået vits. Et eksempel er her den førnævnte *Buckaroo Banzai*, der fordrer kendskab til amerikansk kioskklitteratur fra 30'erne, den billigere ende af 50'ernes science fiction hæfter, samt de billigste science fiction film fra samme periode, for at man kan få det fulde udbytte af komikken. Det turde næsten være overflødigt at nævne, at filmen blev en underskudsforretning pga. dette forhold, men fik i stedet et trofast kultpublikum.

Når en science fiction parodi således står i den situation, at den kun kan få succes hos en inderkreds, er der vel ikke noget at sige til, at de fleste filmskabere vælger at spille med sikre kort og nedprioriterer de indforståede vitser, eller giver dem en drejning der gør dem letforståelige.

Et eksempel er her Mel Brooks *Spaceballs* (1987), der byder på velkomne hip

til den ulidelige mængde følgeprodukter, der er blevet solgt i forbindelse med *Star Wars*-filmene, og på det letforståelige og aldeles umorsomme spil på *Star Wars*-figurerne navne: Yoda er blevet til Yoghurt, Jabba the Hut er blevet til Pizza the Hut, og Chewbacca er blevet til Barf (= Bræk) (Ti Hi). Mere vellykket er dog filmens åbningsscene der parodierer *Star Wars'* berømte åbningsscene, hvor et gigantisk rumskib passerer kameraet: her er rumskibet så stort, at det ser ud til at være 46 minutter om at flyve forbi. Lige så morsom er filmens parodi på den berømte og berygtede scene i *Alien*, hvor monstret hopper ud af sit hjælpeløse offers brystkasse: her hopper den ud iført stepsko, gamacher og stråhat og synger "Hello, my ragtime-girl".

Ovennævnte gags er udmærkede eksempler på, at man ikke behøver at kende forlægget for at kunne se komikken - selv om det selvfølgelig forhøjer morskaben at vide, at offeret for den steppende parasit, er den samme skuespiller som i *Alien*. (Nu er hans replik ikke "Aaaarrrrrggghhh!", men derimod "Oh no! Not again!")

En film, der til fulde må siges at have ramt balancen, er så afgjort Tim Burtons *Mars Attacks!* Nok er filmen næsten minut for minut en parodi på de invasionshistorier, som amerikansk film så flittigt dyrkede i 50'erne, men det forhindrer dog ikke en i at se komikken - specielt ikke når Tim Burtons morbide humor udfolder sig: rumvæsners hoveder eksploderer, når de bliver udsat for hawaii-musik (man får næsten medlidenhed med de små grønne mænd); vi præsenteres for filmhistoriens mest groteske kærlighedsscene, hvor et afhugget hoved kysser en krydsning mellem en kvinde og en hund; og så må man heller ikke glemme en flok marsmænd, der er så onde, at de er komiske: det faldende Washington-monument anvendes her til at mase en flok spejderdreng, ligesom kommentaren "We come in peace" ledsages af nedmejninger af sagesløse jordboere. Men hvad andet kunne man forvente af væsener, der har en så suspekt moral, at de læser Playboy? Føjer man hertil det kostelige syn, det er at se gamle rotter som Jack Nicholson og Rod Steiger spille i en bevidst forloren stil, har man en af de bedre science fiction parodier.

Nogle lige så vellykkede film er de to beretninger om den idealistiske videnskabsmand Wayne Szalinski: *Honey, I Shrunk The Kids* (1989) og *Honey, I Blew Up The Baby* (1992). Her ser man, hvorledes hans Georg Gearløs-agtige opfindelser afstedkommer

katastrofer. I første tilfælde bliver hans egne og naboens børn skrumpet til insektstørrelse, og må derpå kæmpe sig gennem den jungle som baghavens græsplæne er blevet for dem. I sidstnævnte tilfælde bliver hans toårige søn forstørret. Denne film er værd at se, alene for at nyde det kostelige syn, det er at se et 100 meter højt eksemplar af et toårigt barn hærge Las Vegas.

Til videre studier kan anbefales:

Det afsnit af *Monty Pythons Flying Circus*, hvor Jorden invaderes af vaniliebud-dinger, der forvandler folk til skotter for at få lov til at besejre Jorden i tennis ved Wimbledon-turneringerne. (Nej, jeg har ikke sniffet fortynder); *Alien* parodien *The Creature Wasn't Nice* (1981), hvor monstret har det med at bryde ud i sange som "I want to eat your face" (Er kommet på video under den "danske" titel: *Naked Space*); og sidst - men ikke mindst - kan man jo altid nyde et gensyn med *Men In Black*. Man må formode, at denne films succes bunder i, at den på trods af sine

X-Files-agtige excesser, blot er endnu en parodi på den gennemprøvede invasionshistorie, tilsat den lige så gennemprøvede ide med det umage par, der lærer at arbejde sammen. En enkelt indforstået vits - som jeg vil regne med, at dette blads læsere vil finde stor fornøjelse i - forekommer, da en konfrontation med det fjendtligsindede rumvæsen er overstået og skal bortforklares:

"Det var noget sumpgas, der fik planeten Venus til at spejle sig i en vejrbal-lon."

Kan vi forvente, at se flere science fiction parodier i fremtiden? En større mængde skal man nok ikke forvente. Det er vel begrænset, hvor ofte der kan laves gas med den eneste alment kendte science fiction ide - invasionen - men har man tålmodighed, er det vel ikke usandsynligt, at man en dag kan støde på film, der giver sig af med at parodiere fx tidsrejseberetninger. Eller også kan man lade sig nøje med den allerede lovede *Men In Black 2*.

Nye bøger

"Det må være en type 2, variant nr. 3"

Når man som jeg er uddannet zoolog, er man i det store hele vokset op med felthåndbøger. Det vil sige de der små lommeformede bøger, som man kan tage med på tur og slå op i, når man skal finde ud af, hvilken blomst man har plukket, eller hvilke snegle det er, man har fundet på stranden. Jeg har 83 forskellige felthåndbøger. De 82 af dem handler om meget jordnære emner, fra danske strandsten til mellemamerikanske fugle. Nr. 83 er derimod noget helt for sig selv.

The Field Guide to Extraterrestrials kunne godt lyde som en spøg, men forfatteren forsikrer i sit forord, at den er alvorligt ment. Bogen er en gennemgang og en beskrivelse af alle de hovedtyper af udenjordiske væsener, som tusindvis af ufo-vidner efter sigende har mødt i tidens løb.

Bogen giver et glimrende overblik over dette noget forvirrende emne. Patrick Huyghe har opdelt de fremmede væsener i fire

hovedgrupper:

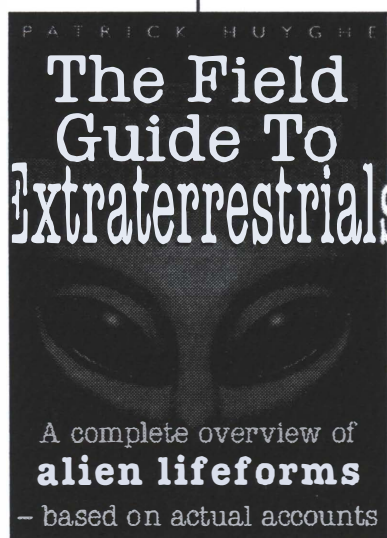
- ◆ Menneskelignende
- ◆ Dyriske
- ◆ Robotagtige
- ◆ Eksotiske

De tre første grupper giver sig selv, mens den sidste rummer alt det, der ikke passer ind i de andre, fx en gigantisk svævende hjerne.

Hver af disse hovedgrupper kan så igen opdeles i forskellige undergrupper, som igen opdeles i forskellige varianter. I alt er der 49 forskellige, og de er alle beskrevet og afbildet i bogen, og man har også mulighed for at læse en typisk iagttagelse.

Desværre er tegningerne ikke så gode, hvilket naturligvis er en fejl, når det drejer sig om en felthåndbog.

Huyghe har lagt et imponerende stykke arbejde i denne lille bog, der trods alt kun er på 136 sider. Man tør næsten ikke tænke på, hvor mange iagttagelser han har måttet

gennemgå for at finde sit materiale. Det ændrer dog ikke på, at det er svært at se, hvilket formål denne bog egentlig tjener. Huyghe skriver ganske vist i sin introduktion, at hvis disse væsener virkelig er ikke-jordiske, så vil denne guide blive uundværlig. Jeg kan nu ikke umiddelbart se sammenhængen.

Hvis bogen nu rummede noget om de enkelte væseners sprog, kultur og sindelag, så ville den ganske rigtigt være brugbar, men endnu er der trods alt ikke ét eneste konkret bevis for, at nogle af disse væsener overhovedet eksisterer. Man får en ubehagelig fornemmelse af, at bogen først og fremmest er et forsøg på at tjene nogle ekstra penge på den forøgede ufointeresse, som 50års jubilæet har medført.

Det er en ganske sjov lille bog, men dens brugbarhed er temmelig begrænset.

Patrick Huyghe: *The field guide to extraterrestrials*, Hodder and Stoughton 1997, ISBN 0-340-69503 X, £ 5,99.

Lars Thomas

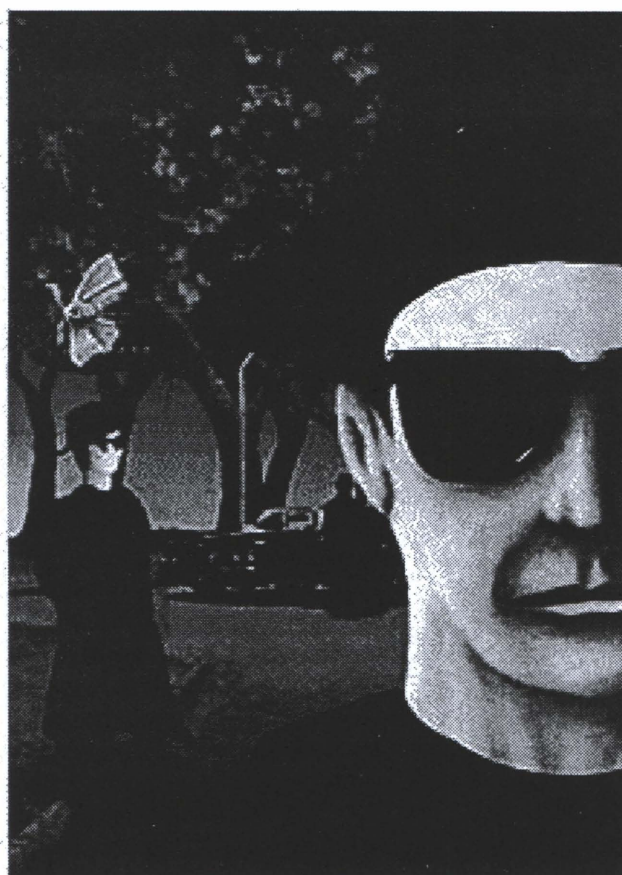
Mystiske mænd i sort

Den engelske ufo-ekspert Jenny Randles' nyeste bog *MIB* (en forkortelse af **Men-In-Black**) handler om et af de særeste, men også mest skræmmende fænomener man kan opleve i forbindelse med ufoer, mændene-i-sort.

De mystiske mænd-i-sort er især almindelige i USA, men kendes også fra andre dele af verden. De dukker af og til op, når en person har haft en oplevelse med ufoer, og truer vedkommende til at tie stille med ufo-oplevelsen. Mændene viser sig ofte meget kort tid efter iagttagelsen, som regel før vidnet overhovedet har rapporteret sin oplevelse til nogen, og de har altid et meget detaljeret kendskab til den pågældende hændelse.

Mændenes udseende varierer en hel del. Specielt i USA opfører de sig ofte, som om de i virkeligheden er rumvæsener, der er klædt ud som jordboere, mens de i andre egne af verden optræder som repræsentanter for forskellige regeringsorganisationer. Meget ofte fremviser de identitetskort, men de stammer sædvanligvis fra ikke-eksisterende organisationer, eller de bærer navne på personer, der ikke findes. Eller hvis de gør, ser anderledes ud, og iøvrigt befinder sig helt andre steder på det pågældende tidspunkt.

Mange mennesker er begyndt at interessere sig for de mystiske mænd-i-sort, bl.a. inspireret af tv-serierne *Strengt Fortroligt*,

Dark Skies og *Millenium*. Den nye biograffilm *MIB* vil formentlig kun øge interessen yderligere.

Jenny Randles' bog om mænd-i-sort er både velskrevet og spændende, men også saglig og seriøs, omend hun måske nok drager sine konklusioner på et lidt spinkelt grundlag. Forfatteren giver en række eksempler på de mystiske mænds opførsel og udseende, og beskriver også de forsøg, der er blevet gjort for at få opsporet deres identitet.

Det mest spændende afsnit er diskussionen af mændene-i-sorts oprindelse. De to vigtigste teorier går ud på, at de enten er forklædte rumvæsener eller regeringsagenter, som hver på deres måde forsøger at skjule, at Jorden i mange år har haft tæt kontakt med væsener fra andre planeter. Randles hælder mest til den sidste teori, selv om hun også går ud fra, at en stor del af historierne er svindelnumre eller indbildning.

Alt i alt er *MIB* nok den bedste bog, man kan læse, når man vil have en generel orientering om disse mystiske mænd i sort tøj.

Jenny Randles: *MIB. Investigating the truth behind the men in black phenomenon*, Piatkus 1997, ISBN 0-7499-1721-0, £ 8,99.

Lars Thomas

Landet, hvor alt kan ske

Borderlands er en af de bedste generelle bøger om mystiske fænomener, jeg har læst i mange år. Forfatteren har et utroligt overblik over et stort og temmeligt broget emne. Nu hører Mike Dash ganske vist til inderkredsen omkring det engelske blad *Fortean Times*, så han har uden tvivl lettere ved at få adgang til oplysninger om sære ting end de fleste andre, men hans viden er alligevel imponerende.

I *Borderlands* kan man naturligvis læse om en lang række mærkelige hændelser. Min personlige favorit er beretningen om damen, der så en kæmpereje i sin vaskekælder. Underholdningsværdien af alle disse historier er naturligvis stor, men det er i virkeligheden kun en behagelig sidegevinst ved bogen. Langt det vigtigste og mest spændende er Mike Dashes forsøg på at finde fællestræk ved alle disse mærkelige begivenheder og se dem i sammenhæng.

Det store spørgsmål er naturligvis, om nogle af disse hændelser, der for øjenvidnerne har været yderst virkelige, overhovedet har nogen form for objektiv virkelighed. Der er ingen mangel på øjenvidneberetninger fra folk, der har set spøgelser, ufoer eller søslanger, men det kniber gevaldigt med konkrete fysiske beviser.

Øjenvidneberetninger er notorisk upålidelige. Flere forsøg har vist, at folk kan bilde sig selv de mest utrolige ting ind, og at de fuldt ud er i stand til at lyve under hypnose, hvis det kan glæde hypnotisøren.

Alene af rent praktiske grunde, bør *Borderlands* læses af enhver, der beskæftiger sig med mystiske fænomener. Den er nemlig også fuld af gode råd om, hvordan man undgår de mange fælder, der er forbundet med arbejdet med de forskellige former for kildemateriale, der er tilgængeligt.

Ældre historiske kilder er fx ofte uhyre tvetydige, og derfor åbne for mildest talt forskellige fortolkninger. Den hollandske historiker Iman Wilkens nåede efter 20 års studier af Homers tekster frem til, at begivenhederne i Illiaden og Odyseen ikke fandt sted i Lilleasien, men i East Anglia i England. Comyns Beaumont, en journalist på avisen *Daily Mail*, læste Bibelen med så stor nidkærhed, at han senere kunne skrive en bog, der viste, at Galilæa i virkeligheden lå i Somerset, og Edinburgh engang havde heddet Jerusalem.

Svindel er naturligvis også en mulighed, man seriøst bør overveje, når man studerer en øjenvidneberetning. Et af de argumenter man oftest hører imod svindel-

numre er, at personerne intet ville få ud af det. Som Mike Dash så tydeligt viser, er det desværre et meget tyndbenet argument. Der er ingen grænser for, hvad folk vil bedrive i forbindelse med et svindelnummer, og nogle gange kan de ikke engang selv forklare deres opførsel.

I 1938 fortalte en lille gruppe mænd og kvinder i den nordengelske by Halifax, at de var blevet overfaldet og skåret af en mystisk angriber bevæbnet med en barberkniv. To detektiver fra Scotland Yard blev sat på sagen og nåede frem til et temmeligt overraskende resultat: Folks sår og skrammer var virkelige nok, men det var angriberen ikke. Hans formodede ofre havde skåret sig selv, uden at de dog kunne forklare hvorfor. Hvis tilsyneladende fornuftige og normale mennesker er i stand til så ekstreme handlinger, kan man kun konkludere, at svindel er langt mere almindelig, end de fleste forskere tør indrømme.

Man bør gå i gang med *Borderlands* med rank ryg og tænderne bidt fast sammen. Når man er færdig med at læse den, kan det nemlig tænkes, at man tvinges til at overveje, om ens yndlingsmysterier, det være sig ufoer, søslanger, spøgelser eller noget helt andet, er andet og mere end fup og indbildning.

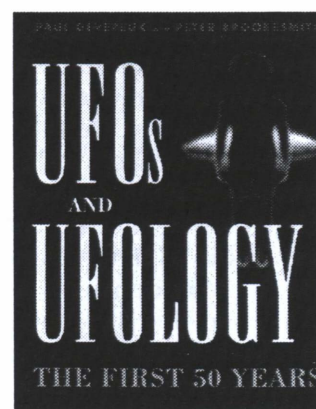
Mike Dash: *Borderlands. The ultimate exploration of the unknown*, Heinemann 1997. ISBN 0-434-00335-2, ill., 501 sider, £ 16,99.

Lars Thomas

Ny bog roses til skyerne

Tidsskriftet *Fortean Times* strør normalt ikke om sig med gode anmeldelser af bøger, men en ny ufobog får betegnelsen "fantastisk" i deres anmeldelse. Det er bogen *Ufos and Ufology* skrevet af de engelske ufo-veteraner Paul Devereux og Peter Brookesmith.

Med undertitlen "de første 50 år" giver bogen et sagligt og gennemarbejdet overblik over ufologiens første 50 år. Forfatterne illustrerer glimrende, hvordan ufologien fra dengang og til i dag har været et sammensurium af forskellige religioner, opfattelser, metoder, indfaldsvinkler og fraktioner af alle mulige retninger. Dette gør, mener forfatterne,

ufologien til et morads, som det er vanskeligt (måske umuligt) at nå til bunds i.

Men bogen går videre end dette. Den forsøger at give en forklaringsmodel på ufoerne, idet man igen skal være klar over, at ufoer er en sammensætning af flere forskellige fænomener. Forfatterne mener at have identificeret to hovedtyper af fænomener, som ufologer uheldigvis hele tiden får blandet sammen: **Fysisk eksisterende lys på himlen** (kunne være ukendte fænomener som de såkaldte "jordlys") og **psykologiske fænomener** som søvnrelativerede fænomener (der står bag mange af de mere specielle oplevelser som "bortførelser").

Fortean Times (januar 1998) konkluderer, at bogen varmt kan anbefales.

Paul Devereux and Peter Brookesmith: *Ufos and Ufology. The First 50 Years*, Blandford/Cassell 1997, ISBN 0-7137-2657-1, 192 sider, rigt illustreret i farve og s/h, stort format, indbundet, £ 18,99.

Per Andersen

Fra mexicanske kvægvampyrer til skældyr på gale veje

"Centre for Fortean Zoology" (CFZ) er en organisation med base i Devon i det sydvestlige England. Her dyrker den temmeligt usædvanlige rockmusiker Jonathan Downes sine mange interesser, forsker i mærkelige fænomener, og udgiver blandt andet tidsskrifterne *Animals & Men* og *The Goblin Universe*, samt centrets årbøger, hvoraf årgang 1997 er nummer to i rækken.

Jonathan Downes er ikke sikker på, at historier om mystiske dyr nødvendigvis behøver at dreje sig om levende dyr i almindelig forstand. Efter hans mening kan det lige så godt være fysiske manifestationer af naturånder og andre mere eller mindre uforklarlige fænomener. Det kan også være noget helt andet. I Jonathan Downes øjne er intet umuligt, og derfor kan alle forklaringer være rigtige. De forskellige publikationer fra CFZ er derfor åbne for alle tanker, ideer og teorier. Det er både en styrke og en svaghed.

Et åbent og fordomsfrit sind er naturligvis et gode hos en redaktør for et alternativt tidsskrift. I Jonathan Downes tilfælde er det lige ved at være for meget af det gode. Der bliver godt nok offentliggjort mange interessante synspunkter, som sikkert ikke ville komme ud andre steder, men *CFZ Yearbook* er fyldt med så mange forskellige

ting af en så svingende kvalitet, at det er svært at hitte hoved eller hale i det.

Her er artikler om alt fra kvægmishandlinger i Mexico, sange om mongolske dødsorme og historier om svømmende skældyr langt fra deres hjemegn, til omtaler af film med kryptozoologiske emner, og beskrivelser af hvordan det er ufonauter som opdrætter de pumaer, pantere og andre store katte, som folk påstår de bl.a. ser i det sydlige England (og for den sags skyld også i Danmark).

Dette overflødhedshorn af artikler giver et temmeligt rodet og forvirret indtryk, og det hjælper heller ikke, at årbogen ser ud, som om den er lavet på en halvdårlig kopimaskine i det lokale supermarked. Bevares, der er mange interessante og velskrevne artikler imellem, men jeg savner noget konsekvens i både stil og form. Ikke mindst fordi årbogen har ambitioner om at være videnskabelig. Tingene ville være nemmere at gå til og læse, hvis de var lavet efter de samme generelle retningslinier hele vejen igennem. Hvis det så er helt umuligt at lave årbogen uden skøre vittigheder og mærkelige rocksange, kan man jo altid samle dem i en særlig sektion på de sidste sider.

The CFZ Yearbook er værd at holde øje med. 1996-udgaven var ikke så god, men 1997-udgaven er langt bedre. Der er mange ting i den, som man ikke kan bruge til ret meget, men der er også rene mesterværker ind i mellem. Karl Shukers artikel om Storbritanniens afskyelige snemand, den grå mand fra Ben MacDhui, er et godt eksempel på det sidste. Hvis den udvikling fortsætter, bliver 1998-udgaven en udgivelse, som man under ingen omstændigheder må gå glip af.

Jonathan Downes (red.): *The CFZ Yearbook 1997*, CFZ Publications 1997, Centre for Fortean Zoology, 15 Holne Court, Exwick, Exeter, EX4 2NA, England. Ill., 192 sider, £ 12,50.

Lars Thomas

Sære dyr, skøre dyr og ikke mindst de helt vanvittige dyr

Den engelske kryptozoolog Karl Shuker har allerede skrevet en lang række fremragende bøger om sære dyr og mystiske fænomener. *From flying toads to snakes with wings* passer godt ind i selskabet. Det er en samling af de artikler, som Shuker i årenes løb har fået offentliggjort i det amerikanske tidsskrift *Fate*.

Og hvilken samling! Den er både seriøs og saglig, men også så underholdende skrevet, at man sagtens kan slå op i den en sen aften, og læse et kapitel eller to, bare for at blive underholdt. Det mest fantastiske ved Shuker og hans bøger, er mandens evne til at opsnuse oplysninger om mystiske dyr, som kun i meget begrænset omfang tidligere har været behandlet i litteraturen. I *From flying toads to snakes with wings* står der ikke ret meget om Loch Ness-uhvret eller den afskyelige snemand. Til gengæld kan man læse alt om både djævfuglen fra Sri Lanka, bevingede slanger og andre flyvende krybdyr, og den sydafrikanske havelefant.

Hvis man er bare den mindste smule interesseret i mystiske dyr, bør *From flying toads to snakes with wings* stå øverst på ønskesedlen.

Karl P.N.Shuker: *From flying toads to snakes with wings*, Llewellyn Publications 1997. ISBN 1-56718-673-4.

Lars Thomas

Gamle danske vejrværslers

Hvad har vejrværslers med ufoer at gøre? En hel del, faktisk. Især når man ved, at mange af de formodede ufo-observationer faktisk skyldes fejltolkning af kendte himmelfænomener. Og tolkning af dyr, planter, himlen m.m. er netop, hvad bogen *Gamle danske vejrværslers* beskæftiger sig med.

Det er en underholdende, velskrevet og let tilgængelig hånd- og opslagsbog om, hvordan vore forfædre (og en del mennesker i vor tid) iagttog himlen, dyrene og planterne for at finde ud af, hvordan vejret ville arte sig. Bogen rummer over 700 vejrværslers, 250 værslers som tager udgangspunkt i betydningsfulde vejrdatoer, samt artikler om vejret og moderne meteorologers vurdering af gamle vejrværslers.

Af særlig interesse for ufo-interesse-rede er kapitlet "Himlen m.m.", hvor forfatteren Ib Askholm bl.a. ser nærmere på bisole, solpletter, haloer om Solen, bimåner, nordlys, stjernesnud og lygtemænd.

"Gamle danske vejrværslers" har en omfattende litteraturliste og et glimrende register.

Ib Askholm: *Gamle danske vejrværslers*, Billesø & Baltzer, 3. udg. 1997, ill., 128 sider, stort mellemformat, tværvendt, kr. 158,00.

Kim Møller Hansen

Når småfolket viser sig

Det kan måske nok virke fjollet at anmelde en bog om feer i et blad om ufoer, men faktisk er Janet Bords nyeste bog *Fairies* yderst relevant for ufointeresserede, specielt hvis man studerer ufonauter, nærkontakter og bortførelser.

I de fleste menneskers øjne er feer noget, der hører til i eventyr. Ikke desto mindre er der mange mennesker, som påstår, at de ikke alene har set, men også fotograferet disse mærkelige væsener. I *Fairies* har Janet Bord samlet en lang række af disse beretninger og billeder, og det er yderst interessant læsning.

Feer bliver stadig set den dag i dag, og ikke kun her i Europa. Kulturer over hele verden har tradition for møder med små mystiske væsener. De er fx en indgroet del af de nordamerikanske indianeres folklære.

Udover billederne, hvoraf nogle siden hen er blevet afsløret som svindelnumre, er det mest fascinerende afsnit i bogen nok Janet Bords diskussion af feer og andre småfolk i relation til ufo-iagttagelser. Der er langt flere ligheder, end man umiddelbart skulle tro. Nogle af de ældre beretninger om feer fortæller således, at de fløj i glødende kugler eller ringe, og man har også eksempler på feer iklædt dragter, der ikke afviger væsentligt fra de kostumer, som moderne ufonauter er iført.

Et andet interessant aspekt er lighederne mellem de moderne bortførelsesberetninger og historierne om folk, der er blevet indfanget af feer. Begge typer ofre kommer fx ud af oplevelsen med en fornemmelse af, at der kun er gået få minutter, mens der i virkeligheden er gået timer, dage eller år.

Janet Bord er ikke den første, der har lagt mærke til disse ligheder. Den franske forfatter Jacques Vallee gjorde opmærksom på det allerede i 1970, da han skrev *Passport to Magonia*.

Læser man *Fairies*, er man nødt til at tage sin holdning til ufoer i almindelighed, og nærkontaktberetninger i særdeleshed op til vurdering. Er nutidens beretninger bare gamle folkesagn i opdateret udgave, eller er det i virkeligheden folkesagnene, som viser, at de fremmede altid har været iblandt os?

Janet Bord: *Fairies. Real Encounters with Little People*, Michael O'Mara Books 1997. ISBN 1-85478-698-4, £ 15,99.

Lars Thomas

fortsættes...

De skjulte dyr

I efteråret 1996 fangede en naturvejleder fire sumpskildpadder i en sø lidt uden for Silkeborg. De fleste mente, at det måtte dreje sig om undslupne kæledyr. Men en nærmere undersøgelse viste, at det var ægte danske sumpskildpadder - en art, som uddøde herhjemme for godt 2.000 år siden!

Sumpskildpadderne er et nyt eksempel på den slags dyr, som kryptozoologen Lars Thomas kalder "skjulte dyr" - dyr, der ikke opfører sig, som de burde; dukker op på steder, hvor de ikke skulle; eller også bliver ved med at vise sig, selv om de er uddøde.

Bogen *De skjulte dyr* handler om alverdens mystiske dyr: søuhyrer, afskyelige snemænd, tordenfugle, havaben, den jyske puma, den fynske løve m.fl. Alt sammen tilrettelagt, så bogen kan læses fra ca. 12 år.

"De skjulte dyr" er flot illustreret med stik og fotos samt tegninger af Barbra Brix, alle i farver - hvilket desværre gør bogen noget dyr.

Lars Thomas: *De skjulte dyr*, Klematis 1997, 40 sider, ill., ISBN 87-7721-775-5, indbundet, stort format, kr. 228,00.

Kim Møller Hansen

Abe skudt under en ekspedition i Venezuela.
Tilhører den en ukendt art af edderkop-aber?

Flere mysterier

Af Claus Hemmert Lund

"Hvilken forbindelse er der mellem jernalderens Gundestrupkar, Kong Arthur og Holger Danske?" "Ingen!" ville mange voksne svare.

Men børn omkring 12 års alderen ved bedre. De ved nemlig, at Gundestrupkarret er keltisk, og at kelterne havde nogle sagn om magiske kar og om Kong Arthur, der på en farefuld rejse ledte efter karret. Samme børn ved også, at Kong Arthur vil hjælpe England, når landet er i krise, præcis som Holger Danske vil hjælpe os danskere.

Børnene har nemlig læst bogen *Mysteriet om Kong Arthur og Ridderne af Det runde Bord* af Klaus Aarsleff. Og hvis de ikke har gjort det endnu, bør de snarest have mulighed for det.

Mysteriet om Kong Arthur og Ridderne af Det runde Bord er næsten en ridderroman i sig selv. Bogen indeholder en mængde

historier fra en tid, hvor ridderidealene var gældende, og hvor ordet "ridderlig" betød mere end blot det at låne sin paraply til en (helst ung og smuk) dame.

Bogen indeholder mange af de kendte historier fra "riddertiden": Hvordan Arthur fik et sværd trukket ud af en stor sten; hvordan han fik sværdet Excalibur (sværdet var for ridderne, hvad pc'erne er for os); hvordan en af Arthurs riddere - Erec - bekæmper en skurkagtig ridder; en mængde om jagten på Den hellige Gral - og meget mere.

Ind imellem sniger sig også en meget kort historie om, hvordan vi danskere fik Dannebrog, lidt om Holger Danske og lidt om den jøde, der tog Jesus ned fra korset. Klaus Aarsleff kommer således vidt omkring uden af den grund at tabe tråden eller det gennemgående emne, som er Kong Arthur.

Nogle "mysterier" er i dag opklaret.

Således ved man, at Gral-kildens blodfarvede vand med en underlig smag er fyldt med okker, og at det første Dannebrog med stor sandsynlighed var et tempelridderflag. Men mange mysterier er stadig bevaret: Kong Arthurs grav er ukendt, Den hellige Gral er ikke fundet, og man kender ikke tågelandet Avalon.

Mysterierne er der, og så længe der er mysterier, som ikke er bearbejdet for skoleelever, vil serien "Mysteriet om..." udkomme.

Klaus Aarleff: *Mysteriet om Kong Arthur og Ridderne af Det runde Bord*, Gyldendal Undervisning 1997, 55 sider, illustreret, ISBN 87-00-28446-7, kr. 100,00; DC 93.1.

Du kan få mere at vide om alle bøgerne i *Mysteriet om*-serien ved at besøge:

www.gyldendal.dk

Klik på "Mere om" og derefter på "Mysteriet om".

Du kan også ringe på tlf. 33 11 07 75, lokal 418.

Mysteriet om UFO'er

"...uden varsel - og uden en lyd - eksploderer et enormt lys lige over bilen. Lyset blinker hurtigt. Den unge mand ser ud ad forruden og opdager en mægtig skive. Han er bange, men åbner alligevel bildøren, sætter venstre fod på vejbanen og læner overkroppen ud..."

Sådan begyndte en nervepirrende oplevelse for en ung mand, der en aften i september 1995 skulle besøge sine forældre i Vejle. På den mørke landevej havde han en nærobservation af en ufo.

Hvert år ser tusindvis af ganske almindelige mennesker noget uforklarligt på himlen. Hvad er det så, de ser? Og hvad ved vi egentlig om ufoer?

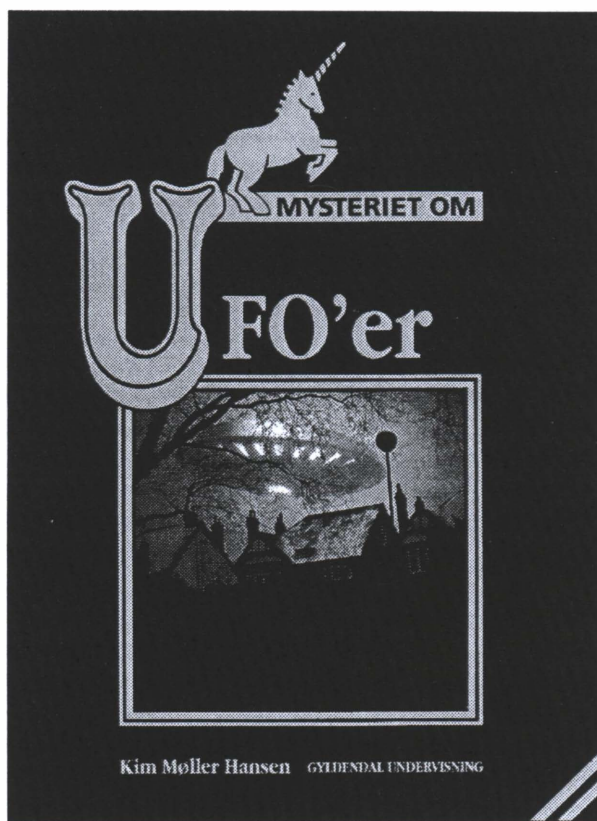
I *Mysteriet om UFO'er* ser Kim Møller Hansen nærmere på nogle af de ufo-myter, som i øjeblikket er populære på bl.a. Internettet: Den påståede nedstyrtning i Roswell og obduktionen af ufonauterne, folk som bortføres af ufoer, og de uhyggelige "mænd-i-sort" som tvinger ufo-vidner til tavshed. Disse myter samt de mere troværdige beretninger som fx ufo-bølgen over Belgien i 1989-91 og de veldokumenterede danske observationer tegner et billede af et spændende og drilagtigt mysterium, der helt sikkert også kan lære os meget om mennesket.

Mysteriet om UFO'er

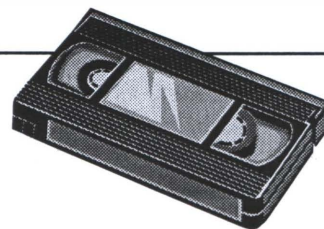
Af Kim Møller Hansen

54 sider, illustreret, kr. 100,00, ISBN 87-00-31704-7, Gyldendal Undervisning 1998
målgruppe: 12-15 år

Mysteriet om UFO'er kan købes hos alle boghandlere samt hos SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte ved at indbetale **kr. 100** på giro 9 11 77 25.

Tæt på et mysterium

Af Claus Hemmert Lund

Under mottoet "Man skal ikke tro på alt - men alt skal undersøges" har Skandinavisk UFO Information udgivet en lille video om ufoer - Uidentificerede Flyvende Objekter. Videoen hedder *UFO'er - Tæt på et mysterium* og koster 90 kr. + forsendelsesomkostninger. Nu skal man ikke tro, at videoens ca. halve time er nogle fanatikeres forsvar for, at Jorden besøges af væsener fra det ydre rum - tværtimod.

Filmen viser eksempler på, at langt de fleste observationer, fotos eller filmoptagelser af "flyvende tallerkener" kan forklares som genskin af laserlys, jetfly, eller som simple fupnummer, hvor nogle mennesker enten vil "drille" dem, der tror på ufoer, eller vil være berømte i en kortere periode.

Vore dages computerteknik kan i dag afsløre svindlere og påvise forhold, der ikke stemmer. En af videoens sekvenser viser, hvorledes en "fupmager" blev afsløret, da man gik tæt på hans billede.

Mange tror på, at Jorden besøges af intelligente væsener, og nogle har endda talt med og lavet tegninger af dem. Desværre har man ikke konkrete beviser på disse såkaldte kontakter af 3. grad, selv om der er flere mennesker, der har lavet tegninger af de væsener, de har set. Til gengæld har man flere uforklarlige observationer af 2. grad: brækkede grene, mærkelige huller i jorden, aftegninger på jorden (de berømteste er nok "cirklerne" i kornmarkerne - måske nogle svindlers værk ved hjælp af en pløk, en snor og et bræt af passende længde).

Hvis man tager de 200-400 årlige henvendelser til SUFOI, er der 10-20 uforklarlige eller rettere uforklarlige for os i dag. Nogle kan være naturfænomener, som vi endnu ikke har kendskab til. Kuglelyn blev først "opdaget" og forklaret videnskabeligt i nyere tid, så hvorfor skulle der ikke være forhold, som videnskaben ikke kan forklare i dag.

Men tilbage bliver nogle få observationer, som ikke kan forklares, og hvor iagttageren ikke kan beskyldes for at ville lave fup. Et eksempel på dette er en dansk politibetjents beretning: Han blev engang standset i sin patruljevogn af en ufo og kunne

først fortsætte efter flere minutter.

Ingen af de reelle, objektive iagttagere har dog set noget, der kan dokumenteres som besøg fra fremmede verdener. Så troen på ufoer er netop - en tro. Derfor kan man godt have set et eller andet fænomen, der for iagttageren virker uforklarligt. Er dette tilfældet, opfordrer videoen til at kontakte Skandinavisk UFO Information, hvor kompetente mennesker tager iagttagelsen alvorligt - men sandsynligvis har en naturlig forklaring.

Der er lavet mange vittigheder om små, grønne mænd fra Mars, væsener med antenner i stedet for ører, uhyrer der bortfører smukke jordiske kvinder osv. osv. De fleste vittigheder er tegnede med meget lidt tekst og efterlader et ironisk smil over for de mennesker, der tror på besøg fra fremmede verdener.

Videoen *UFO'er - Tæt på et mysterium* tager gassen af den ironiske ballon og viser SUFOI-folk som realistiske skeptikere. Videoen kan derfor anbefales som indledning til emnearbejder og projekter med emnerne ufoer, mystik og overtro.

UFO'er - Tæt på et mysterium, SUFOI 1997. **Bestilles** ved indbetaling af **105 kr.** på giro 9 11 77 25, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte, tlf. 70 20 11 22.

**Få en samlet fortegnelse over
SUFOI's salgsmaterialer.**

Ring til: 70 20 11 22

Digital mystik

Af Kim Møller Hansen

Sandheden er derude

Det er velkendt, at visse sekter simpelthen "ved", at "nogen" (den amerikanske regering, CIA eller et andet skummelt sammenrend) kender sandheden om ufoerne - hvad den så end går ud på - og forsøger at skjule den for os andre uskyldige sjæle.

I stedet for at dyrke denne smitsomme paranoia og lede efter en "sandhed", som måske ikke findes, er det mere frugtbart at fremskaffe informationer om et fænomen og forhåbentlig blive klogere eller forvirret på et højere plan. Og rundtosses kan man i sandhed blive, når man forvilder sig ud på Internettet. Det er tidskrævende at finde noget brugbart på denne "informationsmotorvej", som foreløbig mest er til glæde for telefonselskabernes årsregnskaber.

Er man træt af ørkesløs og langsommelig søgen på nettet, kan jeg varmt anbefale at investere i cd-rommen *The Hidden Truth* udgivet af Sadeness Software i 1997 som en multi-platform cd-rom, dvs. at den kan anvendes på både pc, Macintosh og Amiga.

Materialet på *The Hidden Truth* er for størstedelens vedkommende hentet på nettet, og man anvender simpelthen sin Internet browser til at læse cd-rommens mange

HTML-dokumenter med artikler, tusindvis af billeder, animationer, videosekvenser og lydclip.

Med *The Hidden Truth* er det som at være på nettet - bortset fra tre væsentlige ting: Det går hurtigt, det er gratis, og informationerne er nydeligt ordnet efter emner.

Cd-rommens emner omfatter bl.a.:

- ◆ Aliens and UFOs
- ◆ Government coverup and conspiracies (fx MJ-12 dokumenterne og mordet på John F. Kennedy)
- ◆ Serial killers and mass murderers (fx Jack the Ripper og Adolf Hitler)
- ◆ Tv and movie science fiction
- ◆ Og emner som astronomi, NASA's opdagelser, bigfoot, Bermuda Trekanten, voodoo, sort magi, korncirkelfænomener, tidsrejser, katastrofer, hemmelige militærprojekter...og meget, meget mere!

Det hele bindes sammen af overskuelige menuer og et indeks, således at søgningen efter et relevant emne er hurtig.

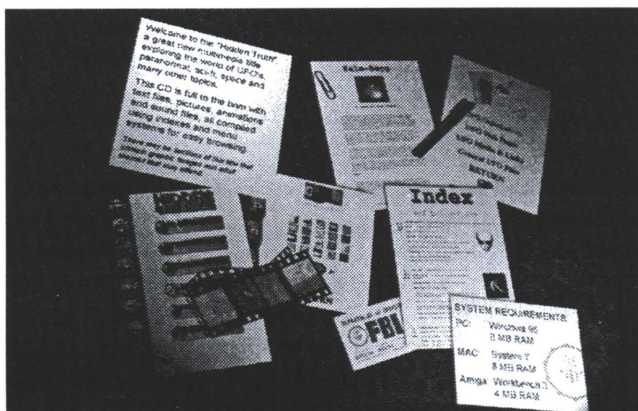
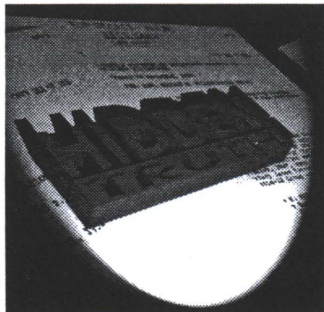
Kan man så finde noget af værdi på denne plasticskive? Selvfølgelig er der en del skidt på en cd-rom med 650 Mb materiale, men der er så sandelig også seriøse, skeptiske og humoristiske ting imellem. Bl.a. kan man under emnet "Bermuda Trekanten" få et historisk vue over emnet, fyldige litteraturlister, et kritisk blik på Charles Berlitz' version af gåden samt få belyst mystikken ud fra en skeptisk, men jordbunden og veldokumenteret synsvinkel.

"*The Hidden Truth*", Sadeness Software 1997, £ 29.95

E-mail: rich@sadeness.demon.co.uk

Web-site:

www.sadeness.demon.co.uk/hiddentruth.html

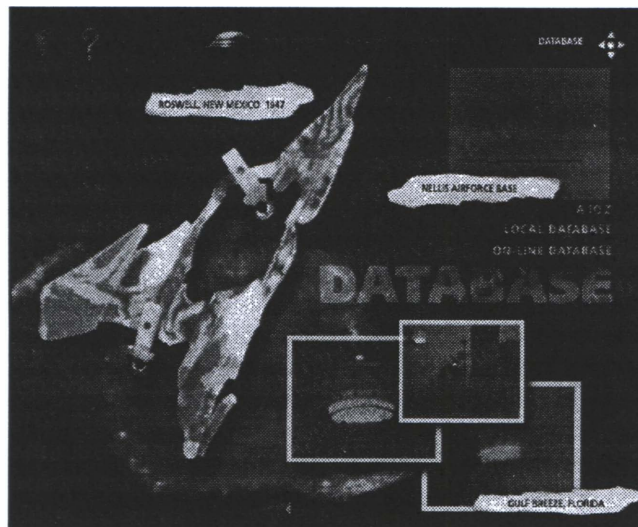
Ufoer i farver

I de seneste fem år har amerikansk tv hver uge vist et afsnit af ufo-serien "Sightings" med Tim White som vært. Serien vises nu i adskillige andre lande (se fx Sci-Fi Channel: www.scifi.com). Serien har foreløbig resulteret i diverse videoudgivelser, en bog og nu senest cd-rommen *Sigtings Ufopedia* udgivet af Anglia Multimedia i 1997.

I en hovedmenu kan man vælge mellem "Alien life", "Government", "UFOs" og "Database". Under hvert tema er der naturligvis en række underemner, som man kan klikke sig ind på. Hvert emne gennemgås af en klar og autoritativ speak med afstemt underlægningsmusik og masser af flot grafik.

Man kan ikke selv foretage sig ret meget, når et emne er valgt, men blot læne sig tilbage og nyde underholdningen. Dog kan man under besøget i en hemmelig underjordisk base (Area 51 i Nevada) bevæge sig rundt i et 3D-miljø, finde interessante ting at klikke på og derefter igen blive underholdt, til "filmen" er færdig.

Cd-rommen skulle efter sigende bygge på objektive undersøgelser og være en slags ufo-encykloplædi. Men lad det være sagt uden omsvøb: Her er tale om velsmurt amerikansk-orienteret multimedie-underholdning af høj teknisk kvalitet, hvor alt præsenteres som facts uden tøven i stemmen. Grafikken er meget flot med gode animationer og interes-

sante historiske filmklip af bl.a. amerikanske projekter med udvikling af eksperimentalflyene Flying Flapjack, Avro-Car ("den flyvende støvsuger") og diverse stealth-fly.

Som opslagsværk er *Sigtings Ufopedia* dog ikke velegnet. Leksikonnet "A-Z Ufology Guide" er for kortfattet og mangelfuldt.

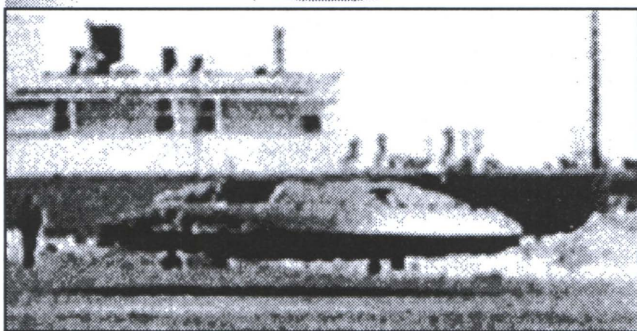
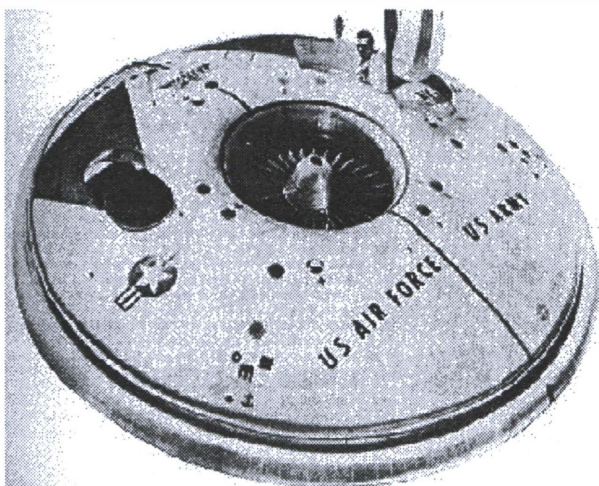
Cd-rommens database rummer 1.004 ufo-observationer. Omtalen af hver observation er særdeles kort og uden kildeangivelse. Og de danske observationer (såmænd kun fire af slagsen) vil næppe genkendes af mange danske ufo-interesserede. Er man koblet på Internettet, kan databasen opdateres løbende via Anglia Multimedias web-site.

Har man behov for at blive uforpligtende underholdt, uden at skulle konfronteres med forklaringer og kritisk eftertænkning, så er *Sigtings Ufopedia* et godt køb.

Sigtings Ufopedia, Anglia Multimedia 1997, £ 29.99. Fax 0171 579 4110.

Web-site:

www.anglia.co.uk

Myter og legender

Bonnier Multimedia har med cd-rommen *Sagnomspundne steder og fortabte byer* taget hul på serien "Myter og Legender", som er en dansk udgave af en tilsvarende engelsksproget serie.

Man kan rejse til 10 legendariske steder og fortabte byer: Atlantis, Påskeøen, Bermuda Trekanten, Edens Have, Ungdommens kilde, Babelstårnet, Eldorado, Stonehenge, Grædemuren og Labyrinten.

Rejsen begynder i en fangekælder. Her indtastes en kode for at kunne rejse til et af de 10 steder, hvor der er forskellige "aktive

punkter" eller genstande, som man skal lede efter for at få yderligere informationer i form af speakerkommentarer, fotografier, animationer etc.

Programmet indeholder: 25 min. 3D-animation, 30 min. video, 60 min. soundtrack, 30 min. speak, 800 helskærmsbilleder og 200 sider historiske dokumenter. Alt fungerer upåklageligt og brugervenligt.

Sagnomspundne steder og fortabte byer er god underholdning og minder i sin opbygning om cd-rommen *Weird* (se omtalen i *UFO-Vision* nr. 5 side 29-30). Cd-rommen er ikke et leksikalt opslagsværk, men en grafisk flot verden, der skal udforskes med tålmodighed.

Myter og Legender: Sagnomspundne steder og fortabte byer, Bonnier Multimedia 1997, kr. 299,00. Kan bl.a. købes hos de fleste boghandlere.

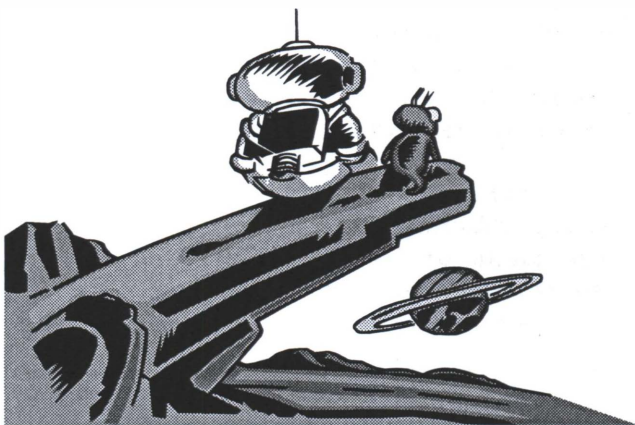
Planeter i fremmede solsystemer

Af Robert Naeye

Ken Crowell: *Planet Quest. The Epic Discovery of Alien Solar Systems*, The Free Press, New York, 1997. Hardcover, 324 sider. ISBN 0-684-83252-6. Pris: US \$ 25.

Donald Goldsmith: *Worlds Unnumbered: The Search for Extrasolar Planets*, University Science Books, Sausalito, Californien, 1997. Hardcover, 237 sider. ISBN 0-935702-97-0. Pris: US \$ 28,50.

En beslutning om at købe en bog om planeter uden for solsystemet er det samme som en beslutning om køb af en ny pc: Man ved, at så snart man har købt en, er den forældet. Men søger man en bog, der handler om planeter uden for solsystemet, er det passende at bruge 30 dollars på at købe en nu, da det første røre over opdagelserne er ved at have lagt sig.

Der er endda et par titler at vælge imellem, selv om de endnu kun er de første to skud i krigen om bøger om planeter i fremmede solsystemer. Den første bog er *Worlds Unnumbered* af den garvede astronom Donald Goldsmith, forfatter til *The Astronomers*, *Einstein's Greatest Blunder?* og mange andre populære astronomibøger. Goldsmith giver velformulerede og letforståelige forklaringer og analyser af, hvordan disse planeter blev opdaget, og hvordan andre teknikker måske kan bære frugt i fremtiden.

Bogen handler primært om, hvad disse nye planeter kan fortælle os om udviklingen af liv andre steder i universet. Goldsmiths behandling af mulighederne for liv og andre typer af verdener, som kan udvikle liv, er den

bedste, jeg nogensinde har læst om dette emne. Jeg finder dog hans optagethed af ikke-jordisk liv forstyrrende. Man må dog se i øjnene, at de planeter, der til dato er fundet, ikke giver meget håb for liv. Alligevel skriver Goldsmith side op og side ned om perifere emner som SETI, ufoer og ufo-bortførelser. Disponeringen af bogen er også noget usammenhængende.

Som en modsætning hertil giver bogen *Planet Quest*, som dukkede op hos boghandlerne i august, en noget mere udførlig beskrivelse af planeterne og deres opdagelse. Croswell, som tidligere var en hyppig gæst i "Astronomy"s spalter og forfatter til *The Alchemy of the Heavens*, går kronologisk til værks. Dette giver en meget bedre bog og gør, at han rent historisk kan beskrive forløbet ved opdagelsen af planeterne. Croswell giver også en flot beskrivelse af opdagelsen af de første planeter uden for vores solsystem og de pulsar-planeter, som Alex Wolszczan og Dale Frail opdagede. Dem skriver Goldsmith meget lidt om, da liv er utænkeligt der.

Croswell fokuserer på de personer, der står bag opdagelsen af planeterne. Hans bog indeholder mange citater fra forskerne, og efter at have læst bogen, har man en fornemmelse af at kende dem personligt. Man er vidne til et drama med udforskning og opdagelse, og man lever med i astronomernes håb og frustrationer. *Planet Quest* er fyldt med fascinerende lækkerbidder, fx følger man det canadiske planet-jæger team, der bruger dræbende giftig hydrogenflourid gas i deres spektrograf.

Da Croswells bog kom på markedet nogle måneder senere end Goldsmiths bog,

indeholder den opdagelser af nyere dato, såsom opdagelsen af en planet, der kredser om stjernen Rho Coronae Borealis, Nordlige Krone.

Selv om jeg nød at læse begge bøger, synes jeg, at *Planet Quest* er skrevet mere levende og mere engageret, så det var en meget stor fornøjelse at læse den. Goldsmith bringer facts og giver en god forklaring på det videnskabelige, mens Croswell forstår at væve tingene bedre sammen og fortæller bedre. Kompositionen i *Planet Quest* er mere sammenhængende, og går man dybere ned i historien, som er fuld af falske alarmer og fejltrin, fumlen og famlen, udfører Croswell et strålende arbejde ved at fremlægge en bred vifte med alle emnets aspekter.

De læsere, der kun er interesseret i, hvordan planeter tjener som en platform for ikke-jordisk liv, bør købe Goldsmiths bog. Mens de læsere, der synes, at disse planeter er interessante på deres egen måde, skal købe Croswells bog.

Kilde: Astronomy, september 1997.

UFO-VISION nr. 7

Mens du læser dette, er redaktionen i fuld gang med næste nummer af *UFO-Vision*. Vi vil bl.a. bringe en tankevækkende artikel om, hvordan massehysteri opstår, og hvilken betydning massehysteri har for troen på bl.a. besøgende fra andre verdener.

Rygterne om den påståede ufo-nedstyrtning i Rendlesham-skoven i december 1980 i England har fået fornyet aktualitet med udgivelsen af to omfattende bøger og en cd-rom om hændelsen.

Dette og meget, meget mere kan du glæde dig til at læse om i næste nummer af *UFO-Vision*.

"Historien er fyldt med eksempler på massehysteri, hvilket for os i dag måske er morsomt og underligt. I 1806 frygtede fx mange indbyggere i Leeds i England, at verdens ende var nær, da en høne begyndte at lægge æg, hvorpå der stod: 'Kristus kommer.' Mange mennesker stimlede sammen for at se den guddommelige fugl, indtil man opdagede, at der var skrevet på æggene med ætsende blæk, før de var proppet op i hønen."

Indhold

Kære læser	2
Otte dage, der skabte ufologien	3
De italienske marsmænd	12
Lidt for langt ude	13
Nye tidsskrifter	16
Global - ufo investigation magazine	16
Bladdød og et nyt newsletter	16
Area 51	17
Roswell, igen, igen...	18
“Jeg var skyld i Roswell hændelsen...”	22
Roswell Report: Case Closed	23
Sort snak	25
UFO 1947-1997	26
Det 20. århundredes myte	28
I de gode, gamle dage...	38
May the Farce Be with You	40
Nye bøger	44
“Det må være en type 2, variant nr. 3”	44
Mystiske mænd i sort	45
Landet, hvor alt kan ske	46
Ny bog roses til skyerne	46
Fra mexicanske kvægvampyrer til skældyr på gale veje	47
Sære dyr, skøre dyr og ikke mindst de helt vanvittige dyr	47
Gamle danske vejrrvarsler	48
Når småfolket viser sig	48
De skjulte dyr	49
Flere mysterier	49
Tæt på et mysterium	51
Digital mystik	52
Sandheden er derude	52
Ufoer i farver	53
Myter og legender	53
Planeter i fremmede solsystemer	54

